

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မာလာစို

ပဉ္စမအကြိမ်

mggyoe.com

mgyee.com

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မာလာရီ

MML0018
2,700.00 KS

မာလာရီ ကျောင်းကျော်မမလေး

အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၂၆၁ မျက်နှာ၊ ၁၂ • ၈၀၀တီ x ၁၈ • ၅၀၀တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၆၊ မတ်လ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၄၊ သီဟရတနာစာပေ၏စတုတ္ထအကြိမ်မူ၊

ရောင်းချေး ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မာလာရီ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ဓမ္မအကြွန်း ၂၀၁၆

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and blurring.

အမှာ

၁၉၅၄ ခု တပို့တွဲလ ...

ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ ရပ်ကာ ကျွန်မ စီးရမည့်ရထားကို ပလက်ဖောင်းတစ်ဖက်က မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြည်မြို့သို့ ထွက်ရမည့် ရထားသည် ခရီးသည်များကို အပြည့်တင်လျက် ထွက်ရမည့်အချိန်က ငုံ့လင့်လျက်ရှိသည်။

ရထားပလက်ဖောင်းကို ကျော်ဖြတ်လျက် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ပထမတွဲများ ချိတ်သော နောက်တွဲများရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်။ ပထမတန်းတွဲ၌ ချိတ်ထားသော နာမည်စာကတ်များကို လျှောက်ဖတ်ကာ ကျွန်မနာမည် ကပ်ထားမည့်တွဲကို လိုက်ရှာရသည်။

ခရီးသွားရင်း လမ်းတွင် စာရေးရန် ကျွန်မ၌ အလုပ်ပါလာခဲ့သည်။ ကျွန်မ စီးမည့်တွဲ၌ ခရီးသည်များမပါလျှင် စာရေးနိုင်မှာပဲ အောက်မေ့ခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံး စီးရမည့်အတွက် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးရန် အားခဲလာခဲ့သည်။

ပထမတန်းတွဲ၌ ချိတ်ထားသော နာမည်စာကတ်ကို မကြည့်သေးခင် တွဲထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခရီးသည်များ ရောက်နှင့်နေကြသည်။ ဒီတွဲများ ဖြစ်လေမလား .... စိတ်အားလျော့လျော့နှင့်ပင် နာမည်စာကတ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည်ကြည်ဌေး”

“ဂျာနယ်ကျော် မမလေး”

ကြည်ကြည်ဌေးဆိုသော နာမည်ကို မြင်မြင်ချင်း ရုပ်ရှင် မင်းသမီးကြည်ကြည်ဌေးပဲ တွက်သည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ သွားရမည့် ခရီးသည်မှာ အနုပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ စိတ်ဝင် စားရမည့်ခရီးဖြစ်သည်။

အသက် ၆၀ ကျော် အမယ်အို၊ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲထား သော ဝဝမည်းမည်းသည်းသည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ သူတို့နှစ်ဦးက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လျက် အကဲခတ်နေကြ ဟန်တူသည်။

ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ကြည်ကြည်ဌေးမှာ အိပ် ပျက်လာကြပုံ၊ ထိုင်ခုံများကို အိပ်စင်အဖြစ် ဖြန့်ခင်းလျက် ရထားမထွက်ခင်ပင် လှဲအိပ်နေကြသည်။

ရထားပေါ် တက်သွားပြီး အိပ်နေသော ကြည်ကြည်ဌေး ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ရှိ ထိုင်ခုံများ၌ အိပ်စင် အဖြစ် ဖြန့်ခင်းလျက် ကျွန်မအတွက် နေရာယူလိုက်သည်။

ကောင်းကင်ပြင်ကြီး၌ အဖြူရောင်သမ်းစ ပြုလာချိန်တွင် ဘူတာရုံမှ ရထားထွက်လာခဲ့သည်။ မလင်းတလင်း ရိပ်ငြိမ်မှု ပြည့်လျှမ်းသော နံနက်ဦး၌ မြမြလေးရှိသော လေအေးနှင့် ပေါင်းဆုံ၍နေရခြင်းကြောင့် လန်းဆန်းကြည်နူးလျက် ငေး မောမိနေစဉ် တစ်ဖက်မှ လှုပ်ရှားသွားသော သဏ္ဍာန်ကြောင့် အသာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဗိုက်ထဲက .... အောင့်လိုက်တာ....”

ကြည်ကြည်ဌေးသည် နှုတ်ကပြောရင်း အပေါ်ထပ်

အိပ်စင်ပေါ်တွင် တက်လှဲအိပ်ရန် လှေကားကလေးကို ကိုင် တွယ်တက်နေသည်။

ကျွန်မက လှည့်အကြည့် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြသည်။

ပြည့်ဝိုင်းသော မျက်နှာလေး၌ သူ့မျက်လုံးသည် ထူး ထူးခြားခြား ကြည်လင်တောက်ပနေသည်။ ထို ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံတွင် ပြုံးစနဲ့ ပြုံးကြည်ချိုမြိန် ရယ်နေသောမျက်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ် ထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးသော ပြုံးစစ ပြုံးကြည်ကြည် ရှိသော မျက်လုံးနှင့် မျက်နှာဟန်ပန်သည် ကျွန်မမျက်စိထဲ တွင် စွဲနေသည်။

ကျွန်မ ကြည့်ခဲ့သမျှ ပြဇာတ်ရုပ်ရှင်၊ သူပါဝင်သော သူ့အခန်း၊ သူ့ဇာတ်ကွက်ကို နိုင်နင်းစွာ သယ်ယူတတ်သော သူ၏အနုပညာစွမ်းရည်သည် စူးစိုက်လေ့လာချင်စရာ ကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်မှနေ၍ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပွင့်သစ်စ ပညာ သည် ကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ယူဆ၍ မရသော သူ့ပညာစွမ်းရည်ကြောင့် အနုပညာဘက်၌ ဝါရင့်ပြီးသား ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“လင်းလုလုရောင်နီ” ပြဇာတ်ထဲ၌ ကြည်ကြည်ဌေးကို စတွေ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်များကို သွားရောက်ကြည့် သည့်အခါတိုင်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကိုလည်း မျက်ခြည် မပြတ် ကျွန်မ အာရုံစိုက်တတ်သည်။ ပညာသည်များ၏ ပင်ကိုအရည်အသွေးကိုလည်း တစ်စမကျန် အာရုံစိုက်လျက်

အကဲခတ်၍ကြည့်နည်းမျိုး ကျွန်မမှာ အကျင့်ပါနေသည်။
ပေါ်လာရာ၊ ပြသရာ၊ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို စူးစိုက်
စိစစ်ပြီး ကြည့်လေ့ကြည့်ထရှိသည့်အပြင် တစ်ပြိုင်တည်း
ဝေဖန်မှုပါပြီးသား ဖြစ်သည်။

တချို့သော ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်မင်းသမီးများ၏ အမူအရာ
သရုပ်သဏ္ဍာန်တို့သည် ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်ခန်းနှင့် တိမ်း
ယိမ်းလွတ်ချော်သွားတတ်သော အမှတ်မထင်ကလေးတို့ကို
ပင် ဂရုပြုလွန်း၍လားမသိ ဖမ်းမိသည်။

ကြည်ကြည်ဌေး၏ လွတ်ကွက်၊ လစ်ကွက်တို့ကို တွေ့
မြင်ခဲ့သောကြောင့် သည်မျှလောက် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ စွမ်း
ဆောင်သွားနိုင်သော အရည်အချင်း၊ သည်မျှလောက် တစ်
သားတည်းကျညီနိုင်သော အသားသေပုံမျိုးသည် ပွင့်သစ်စ
ပညာရှင် မဟုတ်တန်ရာ၊ အနုပညာအခြေခံ ရင့်သန်ပြီးသား
ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်မ ဤသို့ ဝေဖန်ထားသည်။

ကြည်ကြည်ဌေးကို မြင်သည်နှင့် ကျွန်မ ဝေဖန်ထား
ချက်ကို ပြန်၍ သတိရသည့်အတိုင်း ကြည်ကြည်ဌေး၏
ဘဝအကြောင်းနှင့် ပညာအခြေခံကို သိလိုသော စိတ်ဆန္ဒမှာ
နေရင်းထိုင်ရင်း ပြင်းပြလာသည်။

အိပ်မောကျလျက်ရှိသော အမယ်အိုကိုကြည့်လျက်
ကြည်ကြည်ဌေး အမေပဲ ထင်သည်။ အမယ်အို၏ မျက်နှာ
သည် ဖြစ်မိလျှင် ရှေ့သာ တိုးမည်၊ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်၊
ပိုင်းဖြတ်နိုင်သော မျက်နှာမျိုး၊ ထက်မြက်သော အသွင်
ဆောင်သည်။ အသားဖြူဆွတ်၍ အသားအရေ နူးညံ့ ညက်
ညောသည်။ နီရဲသော လက်ဖဝါးတွင် စိပ်ပုတီးကို ဆုပ်လျက်

အိပ်ပျော်နေသည်။

ပက်လက်အိပ်ပျော်နေသော လူဝဝ ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်း အသားမည်းမည်း အရောင်အဆင်းရှိသည့် ထိုလူ
ကား ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သယောင်ယောင်၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
မယောင်ယောင်၊ တွက်ရခက်သော၊ အကဲခတ်ရခက်သော
ကြန်အင်လက္ခဏာမျိုး ဆောင်သည်။ “ကြည်ကြည်ဌေးရဲ့
ခင်ပွန်းများလား.....” ခင်ပွန်းဆိုလျှင် ခင်ပွန်းလို့ မထင်စရာ။
မင်းသမီးကို ထက်ကြပ်မကွာ အုပ်ထိန်းနေသော ဇာတ်အုပ်
ဇာတ်ခေါင်းများလား ....။

အမယ်အိုသည် နိုးလာကာ ထ၍ထိုင်သည်။ ရထား
ပြင်ဘက် လယ်ကွင်းများကို ငေးမောကြည့်ရာမှ ကျွန်မနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်က စကားလှမ်းပြောသည်။

“ဒီနေရာတွေဟာ အမေတို့နေခဲ့တဲ့ နေရာတွေပေါ့။ ပြည်
ဒီစကြိုတ်၊ လက်ပံတန်းနယ်၊ မိုးအိုင်ရွာမှာ အမေတို့ လယ်
လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကြည်ကြည်ဌေးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေး
တယ်။ သမီးကြီးတွေကတော့ သူ့အရီးဇာတ်ထဲ ပါကုန်ကြ
ပြီ။ ဇာတ်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယုဆိုတာ အမေ့ယောင်းမ၊
ဆရာအောင်ဗလ တပည့်၊ အဆိုကောင်း အကကောင်း
အင်မတန် နာမည်ကြီးတယ်”

အမယ်အို၏အသံမှာ လွန်စွာ ညင်သာလျက် သူ၏
ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း အမူအရာနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။
ကျွန်မ သိလိုချက်တွေ အမယ်အိုထံမှ စတင်ကြားရသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် နားစိုက်ထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြည်ကြည်ဌေးသည် လှေကားလေးမှ

ပြန်တွယ်ဆင်းလာသည်။

“မမက .... ဂျာနယ်ကျော် မမလေးနော်....”

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ရှေ့မဆက်ဘဲ ပြုံးချိုထားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် .... ဂျာနယ်ကျော် မမလေးဟာ မမ ပါပဲ”

“ရထားမှာ ကပ်ထားတဲ့ စာရွက်ကလေးမြင်ရတော့ မမ နဲ့ ခရီးသွားရပြီလို့ ဝမ်းသာသွားတယ်”

အသံသာသာထဲ၌ ရယ်မောသံလေးပါ စွက်ဖက်လျက် မျက်နှာချိုချို ပြန်ပြောသည်။

“ကြည်ကြည်ဌေးနဲ့ တွဲတစ်တွဲတည်း လာကြုံရတာ မမ ဝမ်းသာမိတယ်။ ညီမကို ပြဇာတ်ထဲမှာ စတွေ့ဖူးတာပဲ၊ နောက် ရုပ်ရှင်မှာဆိုပါတော့ .... ညီမကို စတွေ့တွေ့ချင်း မမ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ဝေဖန်ထားတယ်”

“ဘယ်လို ဝေဖန်ထားသလဲ မမရယ် ..... သိပါရစေ....”

ကျွန်မအဖြေကို စောင့်နေသော သူ့မျက်နှာလေးမှာ စိတ် အား ထက်သန်စွာဖြင့် မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်ပြုံးလဲ့နေ သည်။

“ပြဇာတ်မှာ ညီမကို စတွေ့တွေ့ချင်း ပွင့်သစ်စ မင်း သမီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အနုပညာအခြေမိ ရှိရမယ်၊ ဝါရင့်ပြီး သားဖြစ်ရမယ်လို့ မမ ဝေဖန်ထားမိတာ မှန်ရဲ့လား....”

ကြည်ကြည်ဌေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မမ ဝေဖန်တာ မမှားပါဘူး .... အနုပညာအခြေခံ ကတော့ ကျွန်မ ငါးနှစ်သမီးက စခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပြီ .... မမလည်း ထင်တယ် .... မမထင်တာ

မမှားတော့ဘူး၊ ငါးနှစ်သမီးက စခဲ့တာဆိုတော့ စပုံစနည်း အနုပညာဘက် ရောက်ပုံရောက်နည်း မမ သိပ်သိချင်တာပဲ”

ရထားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေသည်။ အပတ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရထားဘီးများ လည်နေသကဲ့သို့ ကျွန်မ အာရုံမှာလည်း ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ချာချာလည်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မအနီးတွင်ရှိနေသော သူတို့မိသားစုသည် ကျွန်မအနီး၌ တစ်နေရာစီ၊ တစ်သီးတခြားစီဖြစ်ချင်ဖြစ်လျက်၊ ပျောက်သောသူကလည်း ပျောက်ကွယ်လျက်၊ ကျွန်မ အနီးအနား၌ မရှိသော အရာဝတ္ထုများ၊ ပုံသဏ္ဍာန်များ၊ အသွင်အပြင်များ၊ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်းလိုက်ပေါ်လိုက်ဖြစ်လျက် ထိုအမျိုးမျိုးသော ပုံသဏ္ဍာန်တို့မှ အသံဗလံများကလည်း အသံအမျိုးမျိုးထွက်ပေါ်လျက် .....။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှစ၍ ဇာတ်သဘင်၊ ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ကဏ္ဍသုံးခုခွဲကာ သူ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပုံများကို ပြန်ပြောင်းပြောပြနေသည်။

ဇာတ်သဘင်အကြောင်း ပြောပြနေသည့်အခါ၌ ကပြခဲ့သော ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ ထိုဇာတ်၌ ဆိုခဲ့သော သီချင်း၊ ပြောခဲ့သော စကား၊ ပါးစပ်ဆိုင်းပါ တီးလျက် လက်မြှောက် မပြရုံတမည်...။

ပြဇာတ်ဆိုပါက .... သူ ကပြခဲ့သော ပြဇာတ်များအနက် “ရွှေရည်လူး” ပြဇာတ်ကို ပြန်ပြောသောအခါတွင် သူ့အခန်း၊ ကိုချစ်မောင်အခန်း၊ ကိုမျိုးချစ်အခန်း အကုန်လုံး၊ စကားလုံးရော သီချင်းပါ မကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် ပြောဆိုပြသည်။ ပြောပြ

နေ့စဉ် အသံအမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားသည်။

ကိုချစ်မောင်စကားလုံးအတိုင်း အသံကိုလည်း ကိုချစ်မောင်နှင့် တူအောင်ဟု ပြောသောအခါ ကိုချစ်မောင်၏ အသံအတိုင်း၊ မျက်နှာအမူအရာ အက်တင်တို့မှာ ကိုချစ်မောင်၏အက်တင်....။

ဇာတ်သဘင်ဖြစ်စေ၊ ပြဇာတ်ဖြစ်စေ၊ ဇာတ်ခုံပေါ်၌ သုံးယောက်ဆုံထွက်နေသည့်အခန်းကို ပြောပြသည့်အခါ၌ သုံးယောက်၏အသံ၊ သုံးယောက်၏ ဟန်၊ သုံးယောက်၏ သီချင်း၊ သုံးယောက်ပြောသော စကားလုံးတွေကို ကျွန်မတစ်ထိုင်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း မြင်ကြားရသည်။

စာဟောဆရာ၊ ကွက်စိပ်ဟောဆရာကို ပြေးသတိရလိုက်သည်။ ရှင်ဘုရင်လည်း သူ၊ မင်းသမီးလည်းသူ၊ ကျွန်မနားထောင်ခဲ့ဖူးသော ကွက်စိပ်မှာ ဆိုင်းက အကွက်ကျရာ ဘေးမှ တီးပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် သုံးယောက်၏ အက်တင်နှင့် အဆိုအပြောတို့ကို တစ်ယောက်တည်း ကွက်စေ့အောင် ကြံနေစဉ် ဆိုင်းပါ သူ့ပါးစပ်ထဲထည့်ထားသဖြင့် ကွက်စိပ်ထက် သူက သာပေသည်။

သီချင်းဆိုပြခါနီးတွင် တီးလုံးစမ်းလိုက်သည့် ဆိုင်းသံ၊ ပတ် သံ၊ တူရိယာသံတို့ကို ပါးစပ်က တီးစမ်းရင်း ဆိုပြသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် အက်တင်အမျိုးမျိုးပြောင်းနေသော သူ့ရုပ်သွင်ကို ပုံဖမ်း၍ မရတော့ပေ။ မျက်နှာလေးမှာ လုံးသလိုလို၊ ပြားသလိုလို၊ သွယ်သလိုလို၊ ဝိုင်းသလိုလို၊

ဘယ်လိုမှ ပုံဖမ်း၍ မရနိုင်သော မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေသည်။

အသက်ဝင်အောင် ဖန်တီးနိုင်သော အရည်အချင်းမှာ သူ့ မျက်လုံးထဲ၌ တွေ့ရသည်။

လူရွှင်တော်အကွက်ဝင်၍ လူရွှင်တော်ကြည့်လိုက်သော အကြည့်ဖြင့် ပြောင်း၍ အသက်သွင်းလိုက်သော သူ့မျက်လုံးသည် သူ့မျက်လုံးမဟုတ်တော့ဘဲ လူရွှင်တော်၏ မျက်လုံး ဖြစ်လာသည်။

ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားသော သူ့အသံ၊ သူ့ အက်တင်၊ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားသော မင်းသား အသံ၊ မင်းသားအက်တင်၊ အသံအမျိုးမျိုး၊ အက်တင် အမျိုးမျိုး၊ အကြည့်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားပုံတို့ကြောင့် မှတ် သားလေ့လာစူးစိုက်နေသော ကျွန်မအာရုံ၊ ကျွန်မမျက်လုံး တို့သည် အလွန်ပင်ပန်းနေသလောက် ကြည်ကြည်ဌေးမှာ ပင်ပန်းခြင်းအရိပ်အယောင် လုံးဝမရှိ။

တတ်လည်း တတ်နိုင်သည်။ ဒေါက်ဒေါက် .... ဒေါက် ဒေါက်နေအောင် ပြောလည်း ပြောသွားနိုင်သည်။ ပြောနေ ရင်းမှ သီချင်းဝင်လာသည်။ သာယာချိုအေးသော တေးသံ ကလေးသည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားတွင် ကြည်အေးချိုမြ သွားသည်။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် အသံကောင်းရုံသာမဟုတ်၊ တစ်မူတစ်ဟန်နှင့် ဆိုခြင်းဖြစ်၍ ထူးခြားသည်။ မှင်ရှိသည်။

ကျွန်မအာရုံ၊ ကျွန်မမျက်စိ၊ ကျွန်မနား၊ ကျွန်မ နှလုံး သားကို ခြယ်လှယ်စိုးမိုးလျက်ရှိသော အသံရှင်၏ ခေါ် ဆောင်ရာနောက်သို့ ထက်ကြပ်အတူ လိုက်ပါနေသော

ကျွန်မမှာ မျက်လုံးထဲ မြင်လာပုံအတိုင်း နားထဲ၌ ကြားရပုံ အတိုင်း အာရုံ၌ ထင်ဟပ်လာပုံအတိုင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော ကြည်ကြည်ဌေး၏ အနုပညာကို မှတ် တမ်းတင်လိုခြင်း ပြင်းပြစိတ်ကြောင့် ၁၉၅၅ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေသော 'ရှုမဝ' အမှတ်တစ်ရာပြည့် အထိမ်းအမှတ်တွင် သူ့ဘဝ၊ သူ့အကြောင်း 'ရတနာပုံ' ဇာတ်ကားရိုက်သည် အထိ အကျဉ်းချုပ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

ပြဇာတ်ထဲတွင် ကြည့်ဖူးစက သူ့ကို အနုပညာအခြေခံ ရှိရမည်ဟု ဝေဖန်ချက်မှတစ်ဆင့်တက်လျက် သူ့ကို ကိုယ့် အမျိုးသား အခြေအမြစ်ကို အားကိုးသော ပညာသည်တစ် ယောက်ဖြစ်မှန်း သိလာသောအခါ၌ ကျွန်မ၏ စာပေခရီး တွင် တစ်နေ့နေ့ သူ့အကြောင်း၊ သူ့ဘဝ၊ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စာအုပ်တစ်အုပ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရေးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားခဲ့သည်။

ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၌ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးမည်ကို ထိုစဉ် က ကျွန်မ မခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ချေ။

ရှုမဝတွင် ဆောင်းပါးရေးစဉ်က ကျွန်မ စ၍ရောက်ရှိ သွားသော ကြည်ကြည်ဌေး၏အိမ်မှာ စလင်းကွင်း ရေ တိုင်ကီကြီးအနားရှိ တဲအိမ်ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်၌ အမေ့ကို လည်း တွေ့ရသည်။ ပထမ ဇနီးနှင့် သားကလေးအပါကိုပါ တွေ့ရသည်။

မကြာခဏ ရောက်သွားခြင်းကြောင့် အမေနှင့်လည်း ရင်းနှီးလာသည်။ ပထမဇနီးနှင့်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိ၊ ခင်မင်မိလာသည်။

သူ့အကြောင်းမသိခင်က မယားကြီး၊ မယားငယ် တစ်
အိမ်တည်း အတူနေရသော သူ့ဘဝကို အောက်ကျလှချည့်
ဟု ကြည်ကြည်ဌေးကို သနားမိသည်။

ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်ရေးသော ‘သူ’ ကို ဒါရိုက်တာ
ဦးသုခရုပ်ရှင်ရိုက်သောအခါ ကြည်ကြည်ဌေးက မင်းသမီး
ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က စလင်းကွင်းတဲအိမ်မှ တိုက်ဆောက်
ပြီးဖြစ်၍ တိုက်ပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ဒါရိုက်တာ
ဦးသုခက လာကြည့်ရန်ခေါ်သဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်သော ခြံထဲသို့
သွားကာ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ကြည့်သည်။

ကြည်ကြည်ဌေးနေသော တိုက်အိမ်သစ်သို့လည်း
အရောက်အပေါက် ပိုများသွားပြန်သည်။

ကြည်ကြည်ဌေးမှစ၍ တစ်အိမ်သားလုံး၏ သဘာဝ
စရိုက်တို့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ပေသည်။ ကြည်ကြည်ဌေး
၏ အနုပညာနှင့် ထပ်တူကြည်ကြည်ဌေး၏ ဘဝမှာလည်း
တစ်နေ့တခြား ပိုမိုပီပြင်လာကာ ရှေးကထက် သူ့ဘဝကို
ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလာတော့သည်။

“အမေ ..... ကိုယ့်သမီးကို ဒီလောက်တောင် နိုင်ချင်
တိုင်း နိုင်နေတာ အမေ ဒီလိုပဲ ကြည့်နေနိုင်တယ်နော်”

ကျွန်မက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် အမေစိတ်ကို သိလို၍ စမ်း
ကြည့်သည်။

“သမီးရယ် .... ဒါ ကံလေ၊ သူ့ကံက သူ့ကို ခြယ်လှယ်
နေတာ၊ သူ့ကံပေါ့၊ သူ့ဝဋ်ကြွေးပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ သမီး
ညီမရဲ့ ဝဋ်ကို ကြည့်စမ်း။ ဝဋ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ကြောက်
စရာကောင်းသလဲ။ အမေက မခံနိုင်ဘဲ ငဲ့ခံနေခြင်း မဟုတ်

ပါဘူး။ ဝဋ်ကြွေးရှိသမျှ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ ကျေပါစေလို့”

အမေ၏ နူးညံ့ညက်ညောသော အသံလေးသည် ပြောရင်း ပြောရင်း ပျောက်ဝင်သွားသည်။

ကြည်ကြည်ဋ္ဌေး၏ ခင်ပွန်း ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် ကြည်ကြည်ဋ္ဌေးက ကျွန်မကို အစ်မရင်းတမျှ ချစ်ခင်စိတ်ရှိမှန်း သိလာ သည်။ ကျွန်မရောက်သွားလျှင် သူက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဧည့်ခံသည်။

တစ်နေ့ ကြည်ကြည်ဋ္ဌေးတို့အိမ်သို့ ကျွန်မ ရောက်သွားသည်။ ဖဲဝိုင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်စောင့်ရသည်။

ကြည်ကြည်ဋ္ဌေးက အခန်းထဲမှထွက်လာကာ “မမရေ... မမ” ဟု ခေါ်ပြောပြေးလာလျက် ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကျွန်မ လက်မှ လက်စွပ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ ဖဲဝိုင်းမှ ဗိုလ်အောင်သိန်းက လှမ်း၍ကြည့်နေသည်။

“ကိုရွှေသိန်း ..... မမလက်စွပ် ကျွန်မ ကြိုက်လိုက်တာ ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ ဆင်တူဝတ်ချင်လို့ ဒီပုံစံအတိုင်း လုပ်ချင်တယ်၊ လုပ်ပေးစမ်းပါ”

ဖဲဝိုင်းမှလူများကပါ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကျွန်မအား သူ့အစ်မတစ်ယောက် အမှတ်ထားစိတ်ဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည်ကြည်ဋ္ဌေး ကျွန်မအိမ်သို့ အလည်ရောက်လာပြီဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အထူးစိုပြည်လှသည်။ ဇာတ်ကဗျာစဉ်က ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်းဇာတ်ထုပ်ကို တစ်နေ့ကုန်အောင် ခင်းကျင်းပြသသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း နန်းစော

လုပ်လိုက်၊ ဖထီးလုပ်လိုက်၊ လုံထော်လုပ်လိုက် တစ်ဇာတ် ထုပ်လုံး သူ့ပါးစပ်ဆိုင်းနှင့်သူ။ တစ်ဇာတ်လုံး ခင်းကျင်း သီဆိုသွားကာ နေကုန်မှ သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်သွား တတ်သည်။

သူနှင့်တွေ့ဆုံတိုင်းပင် သူ့ဘဝ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စာတစ် အုပ်ဖြစ်အောင် ရေးချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြမိသည်ချည်း ဖြစ် သည်။

ဇာတ်သဘင်လောက၊ ရုပ်ရှင်လောက၌ မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေအောင် ကြံ့ခိုင်သော အကျင့်စာရိတ္တနှင့် နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဟူ၍ မပမလွှား စံထားလောက်သော နှိမ့်ချ ရိုးသားမှု၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုကို နှစ်သက်ခြင်း ကျွန်မ ဖြစ်မိသည်။

သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားရန် စိတ်အားထက်သန်လာ သော အချက်များစွာ ရှိခဲ့သည်။ မိခင်ကို လေးစားချစ်ခင် ရိုသေခြင်း၊ အားကျနည်းယူစရာကောင်းအောင် မိခင်စကား မြေဝယ်မကျနားထောင်နိုင်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ၌ လူရာ မဝင်၊ အသုံးမကျအောင် အနိမ့်ဆုံးဘဝနှင့် တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်ခဲ့ ရသော ဒုက္ခ၊ သုခအပေါင်းကို တရားလက်ကိုင်ထားလျက် လင်သားအပေါ်၌ သည်းခံချုပ်တည်း၍ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်သော သူ၏ စံတင်လောက်ပေသည့် 'ဇွဲ' ....။

ရုပ်ရှင်လောကတွင် ရုပ်တည်ချက်မှန်မှန်နှင့် ပန်းတိုင် အရောက် တက်လှမ်းခဲ့သော လုံ့လကြီးခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက် တာတွေ ခိုင်းသမျှ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ စိတ်ပါဝင်စားစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း၊ သူ့ကို သင်ကြားပြသသော ဒါရိုက်တာ

ဆရာသမားများအပေါ်၌ သူ့လောက် လေးစားရိသေမှု ရှိ
သော မင်းသမီးမျိုး ရှာမှရှားဖြစ်ခြင်း.....

ဤအချက်တွေကြောင့် ရေးသားရန် စိတ်အားထက်သန်
မှု ရှိခဲ့ခြင်းလည်း ပါဝင်ပေသည်။

သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သူ့ဘဝအကြောင်း ပြည့်စုံအောင် စုံစုံ
လင်လင် ရေးရလျှင် သူ့ခင်ပွန်းအကြောင်းကို ချန်လှပ်ထား၍
မဖြစ်တော့ပေ။

အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တစ်အုပ်ရေးလျှင် အမှန်အကန်
အတိုင်း ရေးသားရန် စာရေးသူတိုင်း၌ တာဝန်ရှိသည်။ ထို
တာဝန်ရှိသည့်အတွက် မလွဲမရှောင်သာ၍သာ ထိုတာဝန်
ကို ယူပြီး သူ့ခင်ပွန်းအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မုန်းတီးမှု စိုးစဉ်းမျှမရှိဘဲ ဓမ္မ
ဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ရေးသားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ထည့်သွင်းဖော်
ပြလိုပေသည်။

အမှန်စင်စစ် မိမိအတ္ထုပ္ပတ္တိမဟုတ်ဘဲ အခြားပုဂ္ဂိုလ်
၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားရန်မှာ စာရေးသူ စာပေလုပ်သား
များအဖို့ တာဝန်ကြီးလေးခြင်းကား အမှန်ဖြစ်သည်။ အထူး
သဖြင့် ကြည်ကြည်ဌေးကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို စုံလင်စွာ
ရေးရန်ကား ဝန်လေးစရာ .....

ဝန်လေးစရာ ..... ဆိုခြင်းမှာ .... ဝန်ဆောင်အပြည့်
အမောက် တင်ဆောင်ထားသော လှေကလေးကို လေမုန်
တိုင်းထဲ၌ အားသွန်ကြိုး စား၍ လှော်ခတ်ရတော့မည့်ပမာ
ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ... သို့သော် ... ထိုဝန်ကို ကျွန်မ ထမ်းသည်။

ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လှသော အနုပညာရှင်အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ မှတ်လောက်သားလောက်ဖွယ်ရှိသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်တစ်အုပ်သည် အနုပညာလောကတွင် ရှိစေသင့်သည် ဆိုသော ကျွန်မ စေတနာက ထိုဝန်ကို အမျိုးသမီး စာပေ လုပ်သားတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်မ ထမ်းရန် ကျွန်မကို တိုက် တွန်းစေ့ဆော်လှခြင်းကြောင့် ရေးဖြစ်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်း မရှိတော့သော်လည်း ဗိုလ်အောင်သိန်း ၏သား မောင်ပါနှင့် အဆက်အနွယ်များ ရှိကြပေသေး သည်။ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်၊ ကြည်ကြည်ဌေးလည်း အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးသည်။

ကျွန်မမှာ ဤစာမူရေးနေစဉ် အမှားအယွင်း၊ အပို၊ အလို မဖြစ်စေရန် ကြည်ကြည်ဌေးနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွေ့ဆုံရကာ ဆွေးနွေးမေးမြန်းလျက် ဤစာမူအတွက် အချက်အလက်များကို ရယူရသည်။

ကြည်ကြည်ဌေး၏သားလေး မောင်ပါကိုလည်း ဤ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်အတွက် သူ သိရှိမှတ်မိသမျှ ရေးသားပေး ရန် တိုက်တွန်းရသည်။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဦးတင်မောင်၊ ဒါရိုက်တာဦးသုခ၊ ဒါရိုက်တာဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်၊ ဒါရိုက်တာအောင်မြင့် မြတ်တို့ထံသို့လည်း ကြည်ကြည်ဌေး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် ရေးသားပြုစုနေခြင်းကြောင့် ကြည်ကြည်ဌေးနှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းတင်ချက်ကလေးများ ရေးသားပေးပါရန် မေတ္တာ ရပ်ကာ တောင်းခံခဲ့ရသည်။

ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိစာမူ ရေးသားပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ၌

ကျွန်မ၏ စာမူကြီးကို ဖတ်ရှုပြီး ဖြုတ်လို၊ ပြင်လိုက ပြောပါ
ရန် ကြည်ကြည်ဌေးထံသို့ ပေးပို့လိုက်သည်။

ကြည်ကြည်ဌေးနှင့် မောင်ပါတို့သားအမိနှစ်ယောက်
ညဉ့်ယံမှ ညဉ့်နှစ်ချက်တီးအထိ ပြီးဆုံးအောင်မြင်စွာ ဖတ်ရှုကြ
ပြီးလျှင် ဖြုတ်စရာ ပြင်စရာမရှိပါဟု ကျွန်မထံသို့ စာမူကြီး
ပြန်ပို့တော့မှပင် စိတ်ပေါ့ပါးသွားရပါတော့သည်။ ။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

[၁]

ကင်းစင်မီးများ ထွန်းလင်းလျက် ငွေခြည်ထိုး ဒေါင်းရုပ်ပုံ ခြယ်ထားသော
ကန့်လန့်ကာကြီးနောက်၌ ငါးနှစ်သမီးအရွယ် မင်းသမီးပေါက်စလေး
သည် ဇာတ်ခုံအောက်မှ ဗေထိဗေထိ တီးလျက်ရှိသော ပွဲဦးထွက် ဆိုင်းသံ
ကြောင့် စိတ်မာန်တက်ကြွကာ ကားလိပ်အဖွင့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

မင်းသမီးပေါက်စသည် သူနှင့်ယှဉ်၍ အတူရပ်နေသော အပျို
တော်ကြီး၏ လက်ထဲမှ ကန်တော့ပွဲကို ခေါင်းလန်အောင် မော့ကြည့်
သည်။ ရင်ထဲ၌ကား အောင့်သက်သက်။

ခါးတောင်းအင်္ကျီ၊ ဗလာထဘီ စသည့် ဇာတ်မင်းသမီးတို့၏
ဝတ်စားတန်ဆာချင်း တစ်ပုံစံတည်းဆင်တူဖြစ်ကြပါလျက် အပျိုတော်
ကြီးက တစ်ပန်းသာကာ ကန်တော့ပွဲကြီး ကိုင်မထားသည်။

သူ့မှာတော့ ကန်တော့ပွဲမရှိ။ နေပေစေဦးလေ၊ ငယ်သေးတာ
ကိုး။ မနိုင်မှ မနိုင်တာဘဲ။ နည်းနည်းကြီးရင် ကိုင်ရမှာပေါ့။

ရင်ထဲက အောင့်သက်သက်စိတ်ကလေးကို ပြန်၍ ဖြေသိမ့်
လိုက်သည်။

ဝီစီမှုတ် ကလိုင်ခေါက်လိုက်လျှင် ကန့်လန့်ကာကြီး ပင့်တက်
သွားလေသည်။

သူ့အရပ်အမောင်းကလေးကို ကန့်လန့်ကာစ ကျော်တက် သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ကလေးကိုကွေးလျက် ချီလိုက်ကာ လည်ချီရာသို့ ဦးခေါင်းလည်စောင်းညွတ်၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ် များ၊ မများ ဇာတ်ခုံပေါ်က အလျင် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဇာတ်ရုံထဲ၌ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

အပျိုတော်ပေါက်စလေးသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များမှ ကလို့ ပိုအားရတတ်သည်။ ခုနစ်သံချီလျက် အပျိုတော်ကြီး ကနည်း၊ ကကြီး အတိုင်း တစ်ထပ်တည်းတူအောင် လိုက်ကသည်။

ပြည်မြို့ပန်းတောင်းဘက် ငါးမျက်နှာဘုရားပွဲတော်၌ အပျို တော်လေးလုပ်၍ ကခဲ့သော ငါးနှစ်သမီး မင်းသမီးပေါက်စ 'ကြည် ကြည်ဌေး' ၏ ဘဝသည် ဇာတ်ထဲက စခဲ့သည်။

မင်းသမီးပေါက်စလေး၏ မိဘများမှာ သဘင်သည်များ မဟုတ်ကြပေ။ ကိုယ့်လယ်ကိုယ်လုပ်ကြသော လယ်သမားမျိုးရိုး ဖြစ်သည်။

မင်းသမီးပေါက်စအဖေ၏ နှမမှာ လက်ပံတန်းနယ်ဘက်၌ အကျော်ဇေယျဇာတ်ပိုင်ရှင် ဇာတ်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယုံဖြစ်သည်။

မင်းသမီးပေါက်စ၏မိခင် ဒေါ်အုန်းကြွေမှာ ခင်ပွန်းသည် ကွယ် လွန်သွားပြီးနောက် သားသမီးငါးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ပိုင်ရှင် မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယုံ၏လက်ထဲ၌ ငွေစတွေ ဖွေးခနဲ မြင်ရသော အဖြစ်မှ စတင်၍ အားကျသွားသည်။

အဖေမရှိသော ငါ့သမီးကလေးများမှာ တောနေ၊ တောကြက်၊ တောငှက်ဖြစ်တော့မည်။ ကောက်စိုက်ရမည်၊ ပျိုးနုတ်ရမည်။ ဝမ်းစာ ကို သူတို့ ပင်ပန်းစွာ ရှာစားကြရတော့မည်။

ဤအတွေးပေါက်၍ သမီးကြီး မသိန်းရှင်ကို တစ်လ ၈ဝိ

နှင့် ယောင်းမဇာတ်ထဲ ပညာသင်ထည့်လိုက်သည်။

မသိန်းရှင်သည် ဇာတ်ထဲ၌ မင်းသမီးအောင်သိန်းရှင်ဖြစ်လာသည်။ ကြည်ကြည်ဌေး၏အစ်မ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အကယ်ဒမီ ဒေါ်သိန်းရှင်၏ဘဝသည် ဇာတ်မင်းသမီးအောင်သိန်းရှင်ဘဝက စခဲ့သည်။

ဒုတိယသမီး မခင်ညိုကို ဇာတ်ထဲဝင်ရန် နားချခဲ့သည်။

မခင်ညိုသည် ဇာတ်သဘင်ကို ဝါသနာမထုံ၊ စိတ်မပါ၊ ဇာတ်ထဲဝင်ရန် ပြောလိုက်လျှင် မျက်ရည်ဖြာဖြာကျလျက် ငြင်းဆန်သည်။ အမေနားချခြင်းကို နားပူလွန်း၍ မတတ်သာသည့်အဆုံးမှ ဇာတ်ထဲရောက်သွားသည်။

လေးနှစ်သမီးအရွယ် ကြည်ကြည်ဌေးကို ကျောင်းအပ်လိုက်သည်။ ကြည်ကြည်ဌေးအား မြန်မာစာ သင်ပုန်းကြီး စသင်ပေးသော လက်ဦးဆရာမှာ 'သုပဏ္ဍက ဂဠုန်ဆရာစံ' ဖြစ်လေသည်။ ဆရာစံသည် အင်းရွာ၌ လာစည်းရုံးရင်း ရွာရှိ ကလေးများကို စာသင်ပေးနေလေသည်။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် နံနက်စောစော ကျောင်းတက်သည်။ နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းလျှင် အစ်မများကို အားကျမခံ မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယုံထံ၌ အကသင်သည်။ အသက်ငါးနှစ်အရွယ်၌ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကတတ်လွန်း၍ ဒေါ်စိန်ယုံဇာတ်ထဲတွင် ပွဲဦးထွက် အပျိုတော်မင်းသမီးလေး ထွက်ကခိုင်းကြည့်သည်။

မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယုံသည် ကလေးနှင့်မလိုက်အောင် အရွယ်နှင့်မမျှ ပညာလိုလားစုံမက်သော ကြည်ကြည်ဌေး၏ အသည်းနှလုံးထဲကပါသည့် ဗီဇကို မြင်ရခြင်းကြောင့် မတတ်တတ်အောင် သင်ပေးသည်။

ပြောတိုင်း သင်တိုင်း ရကား၊ သွက်လက်လွန်း၍ သူ့ဇာတ်
ထဲ၌ သားတော် သမီးတော်ကလေးများအခန်းပါလျှင် မင်းသမီးပေါက်
စကလေးအတွက် နေရာထားလိုက်သည်။

ဖိုးဦးတောင်သမိုင်း၌ မင်းသမီးပေါက်စလေးကို သားတော်
လေးအသွင် တစ်ခန်း ထွက်ကခိုင်းသည်။

သားတော်လေးအခန်း မထွက်ခင် ဒေါ်စိန်ယုသည် ကားလိပ်
ကြား၌ သားတော်လေးကို တဖွဖွသင်ပေးသည်။

“အပြင်ကျရင် ..... ငိုပြန်ော် ကြားရဲ့လား။ ဇာတ်ထဲမှာ ပြောငို၊
ဆိုငို နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ .... အရီး
သင်ပေးသလို ပြောငိုကို ထပ်ငိုပြစမ်း”

သားတော်လေးသည် ချက်ချင်းပင် ငိုတော့မလိုမျက်နှာ
ပြောင်းလိုက်သည်။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာထား အသစ်ကလေးနှင့် ရင်တွင်
စည်းချည်ပေးထားသော ပဝါစကို ဟန်ပါပါဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ရင်
ဘတ်ကလေးထုလျက် .....

“ခုနစ်စင်နေရောင် ..... ကမ္ဘာမီးသားကြီးလောင်ပေါ့၊ မေမေ
ရယ် ..... နောင်ထူမည့်အသစ်၊ အမယ်မင်း ..... ကျုပ် လူပြန်ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလား.....”

ပြောငိုအဆုံးတွင် မျက်နှာလေးကို ပဝါနှင့်အုပ်လိုက်ကာ
တကယ်ငိုချလိုက်သည်။ အရီးလေးသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ သားတော်
လေးကို ကုန်းပွေ့လိုက်သည်။

“အမလေးတော် .... တတ်လိုက်တာ၊ လိမ္မာလိုက်တာ။ ငါ
သင်ပေးတဲ့အတိုင်း ရသဟဲ့။ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်၊ အပြင်ကျရင်
ဒီအတိုင်းလုပ်နော်”

သားတော်လေးအခန်း ထွက်သောအခါ အရီးလေးသည် ကြည့်

ကြည်ဌေး၏ ပြောငို ဆိုဟန်ကလေးများကို ကားလိပ်ကြားမှ ချောင်းကြည့်နေသည်။ သူ့အခန်းပြီး၍ ပြေးဝင်လာသော သားတော်လေးကို ဆီးပွေ့လျက် အားရကျေနပ်လွန်းသဖြင့် ပွေ့မြှောက် နမ်းရှုပ်လေသည်။

ဇာတ်စင်အောက်မှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့သည် သားတော်လေး အလွမ်းကောင်းလှခြင်းကြောင့် သူ ငါ အသီးသီး မျက်ရည်ဝဲ၍ ကျန်ရစ်ကြသည်။

ကြည်ကြည်ဌေး ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်၌ ပရိသတ်နှုတ်ဖျားတွင် ပြောမပြီးနိုင်လောက်အောင် တသသ စွဲမက်ကြသောအခန်းမှာ လူတိုင်စကုတ် မုဆိုးလင်မယားအခန်းဖြစ်သည်။

ခြောက်နှစ်သမီး ကြည်ကြည်ဌေးနှင့် အသက် ၄၀ ကျော် လူပြက်ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဦးနတ်ပန်းတို့ စုံတွဲထွက်ကကြသော အခန်းဖြစ်သည်။

မင်းသမီးပေါက်စသည် ဆံပင်တိုလေးကို ကြက်တောင်စည်းလျက် မျက်နှာလေးတွင် မျက်နှာချေများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကာ ပါး၌ ပါးကွက်ဝိုင်းထားသည်။

သူ့ဗိုက်တွင် အဝတ်များကိုခု၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လုပ်ထားသည်။ ကလေးကော်ပတ်ရုပ်ကလေးကို ပိုက်လျက် မီးရဲနေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို လက်ကြားညှပ်ကာ မုဆိုးလင်မယားလုပ်ထွက်လာသည်။

မုဆိုးကတော် ဇာတ်သေတ္တာပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့သည် အုန်းခနဲ ရယ်မောကြတော့သည်။ အုန်းအုန်းကျက်ကျက် ရယ်သံတို့သည် တော်တော်နှင့်မစဲနိုင်သောကြောင့် ပတ်မတုတ်ပေးရသည်။

ကြည်ကြည်ဌေး ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်ကပင် မှင်သေနေပြီ။ လင်မုဆိုးကို မျက်စောင်းထိုးကာ နှုတ်ခမ်းစုပြုလိုက်တိုင်း

malaari.com

တစ်ရုံလုံး တဝေါဝေါ ညံ့ဆူနေသည်။

အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သဘာဝကျကျ အမူအရာ လုပ်ပြနိုင်သဖြင့် လူတွေ ပွဲကျတာကို တွေ့မြင်ခြင်းကြောင့် “ဒါမှ ပညာ” ဆိုတာ ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းကစ၍ ကြည်ကြည်ဌေး၏ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူလုပ်ပြသမျှ တအုန်းအုန်းရယ်သံတွေ ထွက်လာတိုင်း ထို ရယ်သံတို့သည် သူ့အား ဆုချလိုက်သကဲ့သို့ အားတက် အားရှိသွား သည်။

မုဆိုးကြီးသည် လေးကိုထမ်းလျက် မယားရှေ့တွင် ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရာက ဇာတ်သေတ္တာနားတွင်ရပ်၍ သံကုန် ကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“လင်တော်မောင် သားငါးရှာထွက်ခါနီး ဘာများအလိုမကျ လို့ မျက်နှာကြီး စုထားရတာတုံး ရှင်မရဲ့။”

မုဆိုးကတော်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကိုက်လိုက်ကာ ဗိုက် က ကိုယ်ဝန်ကို လူမြင်အောင်ကိုင်ပြကာ နေရာပြင်ထိုင်သည်။ မီးခိုး တထောင်းထောင်းထအောင် ဆေးလိပ်ကိုဖွာပြီးမှ မုဆိုးကြီး၏မျက်နှာ ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။

တစ်ရုံလုံး ရယ်မစဲနိုင်၍ ပတ်မတုတ်ရပြန်သည်။

မုဆိုးကတော်သည် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ အော် ငေါက် ပြောလိုက်သည်။

“သမင်သား၊ ဒရယ်သား ကျုပ်မစားချင်ဘူးနော်၊ ကျုပ်က ဆတ်မှ ကြိုက်တာ။ ကျုပ်အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ တော် အိမ်အပြန်မှာ ဆတ်သားပါမလာရင် ဒီည ဘောင်းဘီဝတ်မယ်”

မုဆိုးကတော်လုပ်၍ ထွက်ကသော မင်းသမီးကလေးသည်

ဘယ်စကားပြောလို့ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရောက်မှန်းမသိ။ ကန့်လန့်ကာ အပြင်ဘက်ထွက်ခါနီး၌ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ခပ်နောက်နောက် ယောက်ျားကြီးတွေ မိန်းမကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍ သင်ပေးလိုက်ကြသည့်အတိုင်း သင်ပေးသလို ပြောချသည်။

ဇာတ်ထဲတွင် ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးကဲ့သို့မနေ၊ ဘယ်သူက ဘာလုပ်ခိုင်းလုပ်ခိုင်း လုပ်ပြသည်။ စိတ်က သေသေဝပ်ဝပ် မရှိ။ ဆောင့်ကြွားကြွားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြဲမလေးဖြစ်သည်။

ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေ ထွက်ကနေလျှင် ကားလိပ်ကြား၌ ထိုင်လျက် ချောင်းကြည့်ပြီး အတုခိုးသည်။ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်၊ ပွဲပြီး၍ မိုးစင်စင်လင်းမှ မုန့်ဝဝစားပြီး တစ်နေ့လုံး ထိုးအိပ်သော အကျင့်ဖြစ်နေသည်။

ဇာတ်ထဲက လူကြီးတွေအရာ အကုန်လျှောက်ပါသည်။ အကုန်လျှောက်ဩဇာပေးသည်။ ကားလိပ်ကြားမှထိုင်၍ ပွဲကြည့်နေရာမှ ဆိုင်းကြားထဲ ရောက်ချင်ရောက်သွားပြန်သည်။ ဝါးရိုက်၊ ကြေးနောင်တီးသူတို့ကို သွားကြိမ်းမောင်းသည်။

“ရှင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ငိုက်နေရတာလဲ။ မမြင်ဘူး မထင်နဲ့။ ကားလိပ်ကြားက မြင်တယ်။ မိုးလင်းတော့ အိပ်ပေါ့။ အလုပ်နဲ့ တူအောင် လုပ်ပါ”

ဇာတ်ဆရာ အရီးလေးသည် မင်းသမီးပေါက်စလေး ထွက်ခါနီး သူသင်တာ အကုန်ပါသဖြင့် အရေးပေးလျက် ဇာတ်ထဲ၌ အထူးမြှောက်စားထားသည်။ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာသွား၍ ကကြ ကကြ မြို့ထဲ အရပ်ထဲ၌ မင်းသမီးပေါက်စအကြောင်းသာ ပွဲကြည့်သူတိုင်း၏ နှုတ်ဖျားတွင် စန်းပွင့်လျက်ရှိသည်။ ပွဲတစ်ချိပေးပြီးတိုင်း မုဆိုးကတော် ဟိုးဟိုးကျော်သွားတော့သည်။

ရာဇဝင်၊ နိပါတ်၊ သမိုင်း၊ ဇာတ်ထုပ်များ ပြရာတွင် ဇာတ်သူ ဇာတ်သားများ ရွတ်ဖတ်ပြောဆိုကြသော သီချင်း၊ စာသား၊ ပတ်ပျိုး သဖြန်စသည့် သဘင်ပညာကို တစ်နေ့တခြား နားရည်ဝလာသည်။ ဘယ်သူတွေထွက်၍ ကနေ၊ ဆိုနေ၊ ဆိုပြော၊ ငိုပြော စကားလုံးများ မေ့နေကြလျှင် ကန့်လန့်ကာကြားက ပွဲထိုင်ကြည့်နေသော ပေါက်စ မင်းသမီးက ထောက်ပေးလိုက်သည်။

ဇာတ်ဆရာ အရိုးလေးကို ဝန်ကြီးလုပ် ထွက်ပါရစေ ပူဆာ သည်။ ပူဆာလွန်း၍ သူ့အရွယ်နှင့်တော်အောင် ဝန်ကြီးအဝတ် တိုင်း ချုပ်ပေးရသည်။ ဝန်တွေထွက်လျှင် သူကလေးကို နောက်တိုးဝန် ပေါက်စအဖြစ် ပွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဝန်ကြီးများနောက်မှ ဝန်တစ်ပတ် လှည့်ကလေး ဝန်ကကို ကျကျနန ကပြသွားသည်။

ဇာတ်ထဲ၌ ကလေးသဘာဝ ဆော့ပြုကစားနေခြင်း လုံးဝမရှိ သည့်အပြင် ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့ကို ဩဇာပေးလျှင် ပေးရ၊ မပေးရ လျှင် အလကား အငြိမ်မနေ။ သူ့ပါးစပ်က အမြဲ သီချင်းဆိုနေကာ သူ့ပါးစပ်ဆိုင်းနှင့် သူ ကွေးနေအောင် ကနေလေ့ရှိသည်။

သူ့ကို အပျိုတော်မင်းသမီးလေးက တစ်ဆင့်တက်၍ ဇာတ် ဆရာအရိုးလေးက တစ်ပင်တိုင်မင်းသမီးလေးအဖြစ် ပွဲထုတ်လိုက်ပြန် သည်။ သုခုမအနုပညာ၏ အဆိုအက၊ နှစ်ရပ်စလုံး ကတတ်ဆိုတတ် ရန် မြေတောင်မြောက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ပင်တိုင်မင်းသမီးလေး ဖြစ်လာသောအခါ ပတ်စာပိုးဆို ကလျက် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ သနားအောင် တွတ်တီးတွတ်တာပြော ကတတ်သည်။

သူ့အရွယ်ကလေးနှင့် အမေ မုဆိုးမကို သဘင်ပညာဖြင့် လုပ်ကျွေးနေရသည့်အကြောင်း တီတီတာတာ ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ ပြောတတ်

လွန်း၍ ပွဲကြည့်သူများက ကရုဏာရှိလာကာ သူ့ကို ဆုချကြသည်။

ကန့်လန့်ကာရှေ့တွင် တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောဆိုနေစဉ် ကန့်လန့်ကာနောက်၌ အမေမှဆိုးမသည် တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေတတ်သည်။

ဇာတ်ထဲဝင်တာနှင့် ညချင်းမွေး နေ့ချင်းကြီးလာသော ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ် မင်းသမီးပေါက်စ ကြည်ကြည်ဌေးသည် တစ်ပင်တိုင် မင်းသမီးလေး 'အောင်မြကျင်' နာမည်နှင့် တစ်ရှိန်ထိုး ကျော်ကြားသည့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အောင်မြကျင် ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်၌ ဇာတ်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယုံ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဇာတ်မကနိုင်တော့ဘဲ ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြည်ကြည်ဌေး၏ အစ်မများမှာ အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြသည်။ ဇာတ်မင်းသမီး မလုပ်ချင်သော မခင်ညိုသည် ဇာတ်ထဲမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်လျက် အိမ်ထောင်ပြုသွားသည်။

အောင်မြကျင်တို့ သားအမိသည် ဦးဘခင်၊ မင်းသမီးကြီးမရေသွယ်တို့ ထူထောင်သောဇာတ်တွင် လိုက်ပါသွားကြသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် အမယ်ကြီးအိုအောင်စိန် ဇာတ်ထဲ၌ပါရင်း စာရေးဆရာ နယားပြန်ဆရာနှင့် သွားတွေ့ကြသည်။

ဆရာခသည် ရှစ်နှစ်သမီး အောင်မြကျင်ကို မြင်မြင်ချင်း အပွေးမြင် အပင်သိသည်။ တောက်မည့်မီးခဲ၊ အရှိန်နှင့်ရဲရဲ၊ အသက်နှင့်မလိုက်အောင် ဇာတ်ရည်ဝနေခြင်းကို အံ့ဩချီးကျူး၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အောင်မြကျင်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူအရွယ် သူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို အပူတပြင်းလိုက်ရှာသည်။

ညောင်ဦးအထက် လက်ပံချီပေါရွာမှ 'ကြီးရွှေ'ခေါ် သူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့လာသည်။

ကြီးရွှေကို အဆိုအက ရအောင် ဆရာခက ကြပ်မတ်၍ ပညာ
သင်ပေးသည်။ ကြီးရွှေ အဆိုအက တတ်လာသည့်အခါ အောက်ချင်း
ဖိုငှက်အမည်စွဲ၍ 'ကြီးရွှေ'ကို အောက်ချင်းဖို၊ အောင်မြကျင်ကို အောက်
ချင်းမ အမည်ပြောင်း၍ သူ့ဇာတ်ထဲတွင် နှစ်ပါးသွား ကခိုင်းသည်။

အောက်ချင်းမနှင့် အောက်ချင်းဖိုတို့ ကလေးစုံတွဲကို
မင်းသားမင်းသမီး နှစ်ပါးသွားခန်းကြီးမထွက်ခင် နှစ်ပါးသွားကလေး
အရင်ထွက်ကခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“အပျိုစစ်ပါ။

အစ်ကိုချစ်စရာ၊

မြကျင် ပျိုကညာ

စနစ်ကျကျနန၊ အထအကြွနှင့် ဂနသေချာ

ပြေပြေရွာရွာ ..... ကြေကြေညာညာ .....

ဩဘာနာမည် လင်းသောကြောင့် .....

မင်းအပေါင်းတို့ ဂုဏ်အင်္ဂါ .....

သတင်းကောင်းစုံလင်စွာ .....

အဖေ ခက စီမံရှာ”

အောက်ချင်းဖိုနှင့် နှစ်ပါးသွားပွဲကစဉ်က ရှစ်နှစ်သမီး ကြည်
ကြည်ဋေးသည် ဤသီချင်းကို ပတ်စာပိုး အဆိုအသွားမျိုး ဆို၍ ကသည်။

“ဪ ..... တတ်သည့်ပညာ မနေသာဆိုသလို ကျွန်မဝါသ
နာပါသည့်အတွက်ကယ်ကြောင့် အဲဒီလို ဝါသနာဘာဂီကို မဖျက်နိုင်
လို့ မရှက်မကြောက်နဲ့ ကရပေတာ။

ဘယ်ကလောက်မှ မလှတာကြောင့် အကြောင်းကံက နည်း
လေတော့ ကောင်းလှပါတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်တို့ရဲ့ ....
အစ်ကိုအစ်မတို့ အပျင်းဖြေစရာ ကျွန်မ ဆိုပြမယ့် သီချင်းတွေဟာ

နမူပိုင်ပိုင်နဲ့လည်း ကခဲ့ပါသရှင့်၊

ဇူလိုင်လကမှ ရေးစပ်လို့ ပေးအပ်သေချာ

အမှေးအကပ်နဲ့ နားဝင်သာစရာ

ယခုနှစ်တော့ ပညာကလည်း နုသေးတော့

အစဉ်ညာတာလို့ ရှုကြပါတော့

တဆိတ်ကြီးပွားလို့ မြန်မကြာ

နိဿည်းရလောက်ပါ အမှန်ပါ

အလုံးအထည်ကလည်း မထွားသေးသမို့

အများတို့ ကြိုက်စရာ အားစိုက်မှာ

တိုးပွားဖို့ ရှေ့လျှောက်ကြိုးစား သင်ဦးမှာ”

နောက်ထွက်ကမည့် နှစ်ပါးသွား မင်းသား မင်းသမီးကြီးများ

ကကွက် ဆိုကွက်များ မကျန်အောင် ရှေ့ကနေ၍ အစွမ်းကုန်ကြ သွား

တတ်ခြင်းကြောင့် ရှေ့တော်ပြေးနှစ်ပါးသွား ကလေးစုံတွဲထွက်ခါနီးပြီ

ဆိုလျှင် မင်းသားမင်းသမီးကြီးများက ပိုင်းဟောက်ကြသည်။

“တို့ သေမင်းလေးတွေ ထွက်ကြတော့မယ်ဟေ့ .... တို့ ဆိုဖို့

တို့ကဖို့များ ချန်ခဲ့ကြပါဦး .....သေနာလေးတွေ”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ ကလေးနှစ်ပါးသွားကို ပို၍ ကြိုက်ကြ

သည်။ စွဲကြသည်။ တကယ့်မင်းသား မင်းသမီးကြီးတွေ လက်ဖျား

ခါရမည့် နှစ်ပါးသွားဟု ချီးကျူး၍ မဆုံးအောင် ပြောစမှတ်ပြုကြ သည်။

အောက်ချင်းမကို ငှက်မလေးသဏ္ဍာန် စက်ကြိုးဖြင့် တစ်ခန်း

ထွက်ကခိုင်းသည်။

အောက်ချင်းမ အဆိုအက ပိုင်လွန်း၍ ပရိသတ် အကြိုက်တွေ့

သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က အောက်ချင်းမကို ပီပီသသပင် မခေါ်ကြ

တော့ဘဲ ‘အောင်ချင်းမ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ရှစ်နှစ်အရွယ် တစ်ပင်တိုင်မင်းသမီး 'အောင်မြင်ကျင်' အဖြစ်မှ 'အောင်ချင်းမ'အမည် ပြောင်း၍ ထင်ပေါ်ကျော် ကြားလာသည်။

အောင်ချင်းမသည် ပုဂံ၊ ညောင်ဦး၊ မကွေး၊ ချောက်၊ စလင်း၊ စကု စသည့် အထက်ဘက်ရှိ မြို့တကာကို လှည့်ကပြခဲ့ပြီးနောက် ပြည်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ မိုးကျ၍ ဇာတ်ခေါင်းခွဲလိုက်ကြရသည်။

ကြည်ကြည်ဌေး၏ မိခင်သည် သမီးလေး ကလေးရာနောက် သို့ အတူတကွ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်သည်။ သူများဇာတ်ထဲ လိုက်က ရခြင်းကို အောက်ကျသည်ဟု ထင်လာသည်။

ဇာတ်ဆရာထံတွင် ပိုက်ဆံတောင်းလျှင် 'အိပ်နေသေးတယ်၊ နေပါဦး' ဆိုလျှင် ထိုင်စောင့်နေရသည်။ သမီးကလေး လုပ်စာကို ဇာတ်ဆရာထံ၌ လက်ဝါးဖြန့်ခံ တောင်းရခြင်းအတွက် တစ်နေ့တခြား စိတ်ပျက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယု၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇာတ်ပစ္စည်းများကို ပြန်ယူကာ သမီးလေးပညာကို အားကိုးအားထား ပြုလျက် အမေကိုယ်တိုင် ဇာတ်ထောင်လိုက်သည်။

ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ထောင်လိုက်ပြီးနောက် အောင်ချင်းမနှင့် ရွယ်တူ ကလေးမင်းသား လိုက်ရှာရပြန်သည်။ မြန်မာ့ဝန်ထမ်း မောင်ဟန်စိန် မင်းသားကလေး ရှာတွေ့၍ ကလေးဇာတ်ထောင်လိုက်သည်။

ဤကလေးဇာတ်ကို အောင်ချင်းမက ဇာတ်စီးလေသည်။ ကလေးဇာတ်ထဲတွင် ဝန်ကြီးနှင့် လူကြမ်းများသာ လူကြီးများဖြစ်လျက် တစ်ဇာတ်လုံး ကလေးများဖြစ်ကြသည်။

အောင်ချင်းမသည် ဇာတ်ထဲဝင်လာသော ကလေးပေါက်စ ဘဝကတည်းက သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နှင့်ကူရမည်ဆိုသည့်စကားကို

သူ့နားထဲ၌ ဖန်တစ်ရာတေအောင် ကြားထားသည့်အတိုင်း သူ့ခေါင်း
၌ သံမှိုစွဲထားသည်။

ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ် ဖြစ်လင့်ကစား လူကြီးတွေ ဟန်အမူအရာ
အတိုင်းတူအောင် လုပ်တတ်သည်။ လွမ်းခန်းများတွင် လူကြမ်းက သူ့ကို
ပါးရိုက်သည့်အခန်း ပါခဲ့လျှင် တကယ်ရိုက်ရန် မှာကြားထားသည်။

လူကြမ်းပါးရိုက်မည့်အခန်း၌ မရိုက်သေးဘဲ လက်ကရွယ်၍
“ပါးပြင် ဝါးတင် သွားစင်ကရော” လူကြမ်းသည် သူ့နှုတ်မှ ဒါချည်း
ပဲထပ်တလဲလဲဆိုနေသည်။

“ရိုက်မှာမရိုက်ဘူး ..... ဘယ်လိုငိုရမှာတုံး”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်မသိအောင် ငေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ
လူကြမ်းက ပါးကလေးကို ရဲသွားအောင် ဖြန်းခနဲချလိုက်သည်။

အောင်ချင်းမသည် သူ့ပါးကလေးကို ပွတ်ကာ လိုက်လှဲစွာ
ငိုချင်းချသည်။

“သနားလိုက်ပါရှင်.....

ပါးရိုက်တာ မတော်လှသော်ကြောင့်၊

မျှော်ဆကာ အကြောင်းကံနှင့်

တောင်းပန်သည့်စကား”

သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်ကနေသည်ဟု သိစိတ်မထားပေ။ သူ့ကိုယ်
သူ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသည့်အတိုင်း ခံစားချက်ဖြင့် တကယ် ငိုနေခြင်း၊
လွမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်ချင်းမ လွမ်းခန်းသယ်နေလျှင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့
သည် မျက်ရည်ရွဲလျက် ရင်ဆိုနေကြသည်။

အောင်ချင်းမတို့ ကလေးဇာတ်တွင် ဇာတ်ပွဲကြီးများနည်းတူ
နိပါတ်၊ ရာဇဝင်၊ သမိုင်းဇာတ်များ ကပြသည်။

ပဋ္ဌာစာရီ၊ စောင်းမြိုင်၊ ချင်းမသားလု၊ ရေနံချောင်းသမိုင်း၊ ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်း၊ သိခံဝိလိယဇာတ်များကို အောင်ချင်းမ ကိုယ်တိုင်ဦးစီးကသည်။

မင်းသမီး အကန်းလုပ်၊ အရူးလုပ်၊ တန်ဆာချွတ်သည့် အကမျိုးကို သူမတူအောင် ထူးချွန်စွာ ကပြသည်။ အောင်ချင်းမတို့ ကလေးဇာတ်ဆိုလျှင် ဘယ်မြို့၊ ဘယ်အရပ်ရောက်ရောက် ရုံပြည့်အောင် ကြည့်ကြသည်။

ဇာတ်ထဲ၌ အောင်ချင်းမက ဝန်ကြီးများကို အငိုခိုင်းသည်။ ငိုရမည့် စကားလုံးကို သူက သင်ပေးသည်။

“ရှင်တို့ဟာက ဆိုင်းက တိန်-တိန်-တိန် .... ဆိုတော့ ရှင်တို့လက်က အင်္ကျီဖားဖားနဲ့ မျက်နှာကာလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးရောလားရှင့်။ ဒါငိုတာလား။ အရပ်လို မငိုကြစမ်းပါနဲ့၊ နှာလေးများ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ ဟောဒီလိုများ ညှစ်ပြစမ်းပါဦး။”

တစ်ဇာတ်လုံး စိတ်တိုင်းမကျသမျှ သူကချည်း သင်ပြနေသည်။ မင်းသားလေး မောင်ဟန်စိန်သည် အောင်ချင်းမက သူ့ကို ဩဇာပေးလွန်းသည်။ မကနိုင်ဘူးဆိုကာ ဇာတ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ကလေးဇာတ်ကို အောင်ချင်းမကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး ဩဇာပေးလွန်းသည်ဟု နာမည်ထွက်မှုကြောင့် မင်းသားခေါ်မရဘဲ ဇာတ်နားထားရပြန်သည်။

အောင်ချင်းမ (၁၃)နှစ် အရွယ်၌ နယားပျံဆရာခတို့ဇာတ်ပြည်မြို့သို့ ရောက်လာ၍ ဆုံမိကြပြန်သည်။

ဆရာခမှာ အောင်ချင်းမဇာတ်ခွဲထောင်သွား၍ သူ့မင်းသားလေးအောင်ချင်းမိုနှင့် တွဲကရန် ဇီးကွက်စိန်၊ ဒီးဒုတ်စိန်၊ မင်းသမီးနှစ်လက်ရှာထည့်ထားရသည်။

ဆရာခက သူ့ဇာတ်ထဲ ပြန်လိုက်ကရန်ခေါ်သည်။ အောင်ချင်းမလို အသက်နှင့်မလိုက်အောင် ပညာရည်ဝနေသည့် မင်းသမီးလေးမျိုးကို ဘယ်မြို့၊ ဘယ်အရပ်မှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်မှန်းသိ၍ ချော့၍ ပြန်ခေါ်သည်။ ငွေပိုပေး၍ ပြန်ခေါ်သည်။

အောင်ချင်းမ၏မိခင်မှာ ဇာတ်တစ်စင်ထောင်ပြီးသားဖြစ်နေ၍ ဇာတ်ဖြုတ်ကာ ဆရာခနောက်သို့ မလိုက်နိုင်။ အောင်ချင်းမနှင့် ဂွဲကမည့် မင်းသားလေးရှာဖို့ရန်သာ အရေးကြီးနေသည်။

ဆရာခသည် အောင်ချင်းမကို ချော့မရ၊ ပြောမရသည့်အဆုံး မင်းသားလေးရအောင် ရှာပေးမည်။ သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဟု ခေါ်သွားသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်သည် ဇာတ်ပစ္စည်း၊ ဇာတ်သူဇာတ်သားများစုစည်းလျက် လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် မင်းသားရှာရန် ဆရာခနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။

ဆရာခတို့ ဇာတ်လှေကြီးနှင့် အောင်ချင်းမတို့ ဇာတ်လှေကြီးနှစ်စင်းယှဉ်ကာ ပြည်မြို့မှ ထွက်လာကြသည်။

ခရီးလမ်းတွင် ထုံးဘို၊ သလဲတန်း စသည့်အရပ်များတွင် မြစ်ဆိပ်၌ လှေဆိုက်၍ ဆရာခတို့ဇာတ်တက်ကကြသောအခါ သူတို့လှေကိုလည်း မြစ်ဆိပ်၌ ဆိုက်ကပ်ထားရသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာခက သူ့ဇာတ်ထဲ ဝင်ကူရန် တောင်းပန်သောကြောင့် ဆရာခတို့ဇာတ်ထဲ ဝင်ကူပေးရသည်။ ရုတ်တရက်ကြီးဖြစ်၍ ဇာတ်လည်းမတိုက်ရ။ သီချင်းစာသားလည်း မရ ဖြစ်နေသည်။

“ကမှာသာ ဝင်ကပါ။ သမီးက ရှေ့ကပြော။ အဖေက ကန့်လန့်ကာကြားက ဝင်ထောက်ပေးပါမယ်”

ဆရာခသည် အောင်ချင်းမ၏ ပညာအရည်အသွေးကို အစင်းသိဖြစ်သည်။ စိတ်ချပြီးသားဖြစ်သည်။ အောင်ချင်းမကို ဇာတ်တိုက်

ရန် မလို။ သီချင်းကျက်ခိုင်းစရာမလို၊ ကန့်လန့်ကာနောက်က ထောက်ပေးရုံနှင့် ကိစ္စပြီးမှန်း စိတ်ချယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်သည်။

အောင်ချင်းမသည် ဆရာခကို ကူရန် မြစ်ဆိပ်မှတက်ကရပြန်သည်။

“အမေ .... စူဠသုဘဒ္ဒါ လုပ်ရမတဲ့။ အဲဒီဇာတ်ထုပ်ကို တစ်ဆိတ် ပြန်ပြောပြပါအမေ”

အောင်ချင်းမ၏ အမေသည် သမီးလေး ညဇာတ်ဝင်ကရန် မြစ်ဆိပ်လှေထဲ၌ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်ထုပ်ကို ပြောပြသည်။

အမေ ပြောပြနေသော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်ထုပ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ စူဠသုဘဒ္ဒါနေရာ၌ ထား၍ နားထောင်နေသည်။

“မယားငယ်လုပ်ရမှာ သမီး၊ မယားငယ်နဲ့ တူအောင်လုပ် ရမှာ” အောင်ချင်းမသည် ဇာတ်တိုက်ချိန်မရသော်လည်း စူဠသုဘဒ္ဒါအခန်းကို ပရိသတ်အကြိုက်တွေ့အောင် ကပြသည်။

ဘယ်အခန်းကပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်နိုင်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အာမခံချက်ရှိသည်။

ထိုညက မင်းသားကြီးဆရာခက မုဆိုးလုပ်သည်။ စူဠသုဘဒ္ဒါကို ‘ဆရာခ’ပင် ကန့်လန့်ကာနောက်မှ သီချင်းထောက်ပေးသည်။

ဆရာခနှင့်အတူ ပြိုင်၍ ထွက်ကြရလျှင် အောင်ချင်းမသည် ပတ်ပျိုးရှိ၊ သဖြန်ရှိတာပဲဟု လက်တန်း ဆိုကသည်။

ခြောက်နှစ်သမီးမှ ၁၃ နှစ်သမီးအထိ သဘင်ဂီတဘက်၌ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး အခြေခံထားရှိသောကြောင့် ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ် လည်ပတ်လာသည်။

သီချင်းကြီးများအတွက် မဟာဂီတ စာအုပ်ကြီးသည် သူ့သွားလေရာ အမြဲပါသည်။ ဇာတ်စာအုပ်ကလေးများတွေ့လျှင် ယူဝယ်ကာ

မျက်နှာမခွာ ဖတ်နေတတ်သည်။

ပတ်ပျိုး၊ တေးထပ်၊ သဖြန်၊ လေးချိုး၊ ငိုချင်းများကို စာအုပ်
ထဲ၌ တွေ့၍ စာသားကြိုက်ပြီဆိုလျှင် အရကျက်ထားသည်။

၁၃ နှစ်သမီးအရွယ်၌ ကြည်ကြည်ဌေးသည် ရတုကို ငါး
ပေါက်ဆိုချင်မှ ဆိုသည်။ နားကတ်သလို လေးပေါက်ကပ် သို့မဟုတ်
နှစ်ပေါက်ကပ် အသံသွင်း၍ ဆိုချင်သလို ဆိုလိုက်သည်။

ခန်းတွင်းရိပ်သာ ပတ်ပျိုးကို ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ် တစ်
ပင်တိုင်မင်းသမီးကလေးဘဝက ဆိုလာခဲ့သည်။

ဤပတ်ပျိုးကိုပင် လွမ်းခန်းများတွင် စည်းမပါဘဲ ငိုချင်းဆို
ချင်လည်း ဆိုချလိုက်သည်။ အမျှော်ဆိုချင်လည်း ဆိုလိုက်သည်။

ဆိုင်းဝိုင်းက မင်းသမီးကို အထူးဂရုစိုက်ရသည်။ တေးထပ်
ကို ငိုချင်းလုပ်၍ ဆိုနေပါက ဆိုင်းက စည်းလွတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ပရိသတ်စွဲလောက်အောင် ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ ပြောငို ဆိုငို၍
သုဘဒ္ဒါလွမ်းလေတော့သည်။ ငိုချင်းဆိုရာမှ ကန့်လန့်ကာနောက်မှ
ထောက်သံဝေးလျှင် ငိုချင်းအဆိုကို ရပ်လျက် ဖွဲ့နွဲ့ဖြည့်စွက်ပြောဆို
နေသည့် စကားများကို ကြေးသံပတ်သံ စွဲအောင် ပြောသွားသည်။

လွမ်းခန်းများတွင် သူကပြနေသော ဇာတ်ထုပ်ကို ရုပ်လုံး
ပေါ်အောင် အဓိပ္ပာယ်ကလေး ရှင်းဖော်ပြောဆို၍ ငိုပြရမှ အားရကျေနပ်
တတ်သည်။

နံနက်လင်းလေလျှင် “စူဠသုဘဒ္ဒါမင်းသမီးကလေး သိပ်
ကောင်းတာပဲ” ဟု ဈေးထဲ၌ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေမှုကြောင့် ဆရာ
ခက အောင်ချင်းမကို မင်းသားမရှာဘဲ သူ့ဇာတ်ထဲ လိုက်ကရန်
အတင်းဆွယ်သည်။

“ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရတာ မင်းသမီးဝင်လုပ်နေလို့

ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာ”

အောင်ချင်းမ အမေက ငြင်းဆန်သည်။ ဆရာခ ပြောသည့် အတိုင်း ဇာတ်မင်းသားရှာပေးရန် နားပူလေသည်။

ထုံးဘို၊ သလဲတန်း၊ ဇာတ်ရုံတွေမှ ရေကြည်၊ အသုတ်၊ အိမ် မဲမြို့သို့ ရောက်ကြသည့်အချိန်ထိ မင်းသားရှာမတွေ့ကြသေးချေ။

အိမ်မဲမြို့ သူဌေးဦးဘမောင်၏ ပန်းခြံထဲ၌ ဆရာခဇာတ်ထဲ တွင် ဝင်ကူကရပြန်သည်။ ဦးဘမောင်သည် သူ့မိဘနှစ်ပါး၏အလောင်း ကို ပန်းခြံထဲတွင်မြှုပ်၍ ရွှေဂူလုပ်ကာ နှစ်တိုင်းပွဲခံမြဲဖြစ်သည်။

ဆရာခနှင့်သာ လိုက်ကနေကြလျှင် မင်းသားကို ရှာမရဖြစ် တော့မည်။ လှေကြီးပေါ်၌ တင်လာသော ဇာတ်စရိတ်ကလည်း ကြီး လှသည်။ ဆရာခတို့ဇာတ်ကို အိမ်မဲမြို့၌ထားခဲ့ကာ ခွဲထွက်လာခဲ့ကြ တော့မှ ကျုံပျော်သို့ ရောက်ကြသည်။

ကျုံပျော်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဇာတ်သူဇာတ်သားများနှင့် ဇာတ်ပစ္စည်းများကို ရုံထဲ၌ ထားခဲ့ကာ မင်းသားရှာကြပြန်သည်။

ရေကြည်မြို့က ဆိုင်းဆရာ၏ သားကလေး ကတတ် ဆိုတတ် သည် သတင်းကြား၍ လိုက်ခေါ်ကြသည်။ ဆိုင်းဆရာ၏ သားကလေး ကို ‘ရွှေဒေါင်းဘို’ အမည်ပေးလျက် အောင်ချင်းမ မင်းသမီးလေးက အဆိုအက သင်ပြပေးသည်။

အောင်ချင်းမနှင့် ရွှေဒေါင်းဘိုတို့ ဇာတ်ထွက်ကြသည်။

နှစ်ပါးသွားသည့်အခန်း၌ လူရွှင်တော် လူပြက်ကြီးများကို အားမရ၊ စိတ်တိုင်းမကျသည့်အခါ အောင်ချင်းမသည် သူကိုယ်တိုင် ပြက်လုံးပေးပြီး ကပြသွားသည်။

မင်းသားတစ်လက် မင်းသမီးသုံးလက်နှင့် တွဲကကြသည်။

အောင်ချင်းမအပြင် အခြား မင်းသမီးလေးနှစ်လက်က မယား

ကြီး၊ မယားငယ်လုကာ အောင်ချင်းမကို ထေ့စောင်း၍ ဆိုကြ ကကြ
သည်။

အောင်ချင်းမသည် မခံချင်စိတ်ကလေး ထလာသည်။ ဇာတ်
ခုံပေါ်မှာပင် တေးတစ်ပုဒ်ကို လက်တန်းစပ်၍ ဆိုလိုက်သည်။

အပိုတွေ ထပ်ကာကြားလို့

ဒီမှာ၊ ရှင် .... မုသားဆောင်ပါသရှင်

ဒါမျိုးကျတော့ ဒီကပြိုင်စမ်းချင်

ကိုယ်ပိုင် မော်တော်ကား ရှိလျက်သားနဲ့

လန်ချား အစုတ်အပြတ် အသတ်

အရပ်ကတို့ရေ .... ကြည့်ကြပါဦး ....

လန်ချား အစုတ်အပြတ် အသတ်

ဂျုံးဂျုံးကျတွေကိုမှ မက်တတ်ပါတဲ့ ကျွန်မလင်

ဆိုင်းဝိုင်းက ဇာတ်ခုံပေါ်မှ အောင်ချင်းမ လက်တန်းထွင်၍
ဆိုလိုက်သော သီချင်းကို သဘောကျလွန်း၍ အားရပါးရ တီးပေးလိုက်
ကြသည်။

ဇာတ်သဘင်လောက၌ စွမ်းရည်ထက်မြက်လာသောကြောင့်
ကြည်ကြည်ဌေး၏ မွေးရနံ့သတင်းသည် ဇာတ်ကလေးရာ အရပ်တကာ
တိုင်းတွင် ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။

ရွှေဒေါင်းဘိုနှင့်တွဲ၍ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ လှည့်ကကြသည်။

ဟင်္သာတမြို့၌ မိုးကျလာသဖြင့် ခမောက်စုဇာတ်ရုံထဲတွင်
မိုးခိုရင်း သောင်တင်နေကြသည်။ မိုးကျ၍ ဇာတ်သမားများ ကိုယ့်
ရပ်ကိုယ့်ရွာပြန်ကုန်ကြသည်။ ဇာတ်ပစ္စည်းများနှင့် သားအမိနှစ်ယောက်
ရုံထဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

ရုံပိုင်ရှင်က မိုးတွင်းဘက် ဇာတ်ရုံပိတ်ထားရမည့်အတူတူ

ဖြစ်သလိုပဲ မင်းသားရှာကရန် တိုက်တွန်းခြင်းကြောင့် မင်းသားရှာ ကြည့်သည်။ သက်တူရွယ်တူ မင်းသားရှာမတွေ့ဘဲ ဇာတ်မင်းသား ရွှေမန်းထွန်းကြိုင်ကို ရှာတွေ့သဖြင့် မင်းသားကို တစ်ည ၆ ကျပ်နှင့် ငှားလိုက်ကြသည်။

ရွှေမန်းထွန်းကြိုင်သည် ၁၃ နှစ်အရွယ် မလောက်လေး မလောက်စား အောင်ချင်းမမင်းသမီးလေးနှင့် တွဲ၍ ကပြရမည့်အတွက် စိတ်ထဲ၌ သိပ်မကြည်၊ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ .... ကောင်မလေး ဒီည ကပြရမယ့်ဇာတ်ကို ငါစီးမယ် နော် ..... နားလည်လား”

“ဦးလေးက ဘာဇာတ်ကမှာတုံး”

“ပဋိပညာရီမှောက်ခုံ ကမယ်၊ ပဋိပညာရီမှောက်ခုံဆိုတာ နင် သိရဲ့လားဟင် ..... ငါပြောမယ် နားထောင်။ ပဋိပညာရီဇာတ်အစစ်က မင်းသမီးက ရူးရတယ်မဟုတ်လား။ မှောက်ခုံဇာတ်ကတော့ မင်းသားက ရူးရမယ်။ အဲဒီတော့ ငါ ရူးမယ်။ ကောင်မလေး .... နင်က စောစော သေ”

အောင်ချင်းမသည် မင်းသားထွန်းကြိုင်ထံမှ ဇာတ်ဝင်ငိုချင်း တောင်းထားလိုက်သည်။ သူ့ကို ဒါလောက်တောင် မင်းသားကြီးက နှိပ်ရ၊ ဖိရမလားဟု တစ်နေ့လုံး စိတ်ထဲ၌ တနဲ့နဲ့ဖြင့် အခဲမကျေနိုင် အောင် ဖြစ်လေသည်။

“ရွှေမန်းထွန်းကြိုင်ကြီးနှင့် အောင်ချင်းမလေးတို့ တွဲကကြ မတဲ့ .... ဘယ်သူက သာမယ်မသိဘူးဟေ့.....”

ဤသတင်းဖြင့် အရပ်က အကဲဖြတ်ချင်ကြ၍ တမင်များပင် လာကြည့်ကြသည်။

ပဋိပညာရီဇာတ်ကို ပြောင်းပြန်မှောက်ခုံ ကပြကြမည်ဖြစ်သည့်

အတွက် ပဋ္ဌာစာရီသည် မြွေကိုက်ပြီး -သေရပေမည်။ မင်းသား ကိုဒါသက အလွမ်းသယ်ကာ အရူးလုပ်ရတော့မည်။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ပဋ္ဌာစာရီဇာတ်ကို ပြောင်းပြန်လုပ်ပစ်သော မင်းသားကြီးကို မကျေနပ်နိုင်ဘဲ စိတ်ထဲ၌ တန့်န့်ရှိ၍ အခဲမကျေနိုင်သည့်စိတ်ကြောင့် ပညာမာန ထူပြသည်။

ပဋ္ဌာစာရီ မြွေကိုက်ပြီးသေရမည့်အခန်း၌ တော်တော်နှင့် မသေဘဲ သားလေးကိုခေါ်လိုက်၊ သမီးလေးကိုခေါ်လိုက်၊ မှာလိုက်၊ ကြားလိုက်၊ ငိုလိုက် လွမ်းလိုက် လုပ်နေသည်မှာ ရောင်နီလာသည့် အချိန်အထိ လွမ်းကောင်းနေတုန်းပင်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်၊ မင်းသမီးလေးက အစွမ်းကုန် ပညာပြနေခြင်းကြောင့် ဘယ်အချိန်ရောက်သည်ကို မသိကြ။ ပဋ္ဌာစာရီ သေသွားမှ မင်းသားကိုဒါသ ရူးခန်းထွက်ရမည့် အချိန်တွင် မိုးလင်းနေပြီ။

ရွှေမန်းထွန်းကြိုင်သည် တစ်ညသာလျှင် အောင်ချင်းမနှင့် တွဲကလျက် နောက်ညကရန် ခေါ်မရတော့ပေ။

မင်းသားရှာမရ၍ ခမောက်စုရုံထဲတွင် သောင်တင်လျက် သားအမိနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရပြန်သည်။

အောင်ချင်းမ အမေက မင်းသားထပ်ရှာပြန်သည်။

အောင်ချင်းမသည် ခမောက်စုဈေးထဲမှ ငှက်ပျောသီးသည် လင်မယား ကိုစိန်ထွားနှင့် မစိန်ပုကို သဘင်ပညာ သင်ပေးမည်ဟု ဇာတ်ထဲသွင်းကာ လူပြက်နှင့် မိန်းမကြမ်းလုပ်စေသည်။

ငှင်းတို့၏ သမီးလေး မလှခင်ကို ဝိဇ္ဇာခင် အမည်ပေးကာ လက်ထောက်မင်းသမီးကလေးအဖြစ် အောင်ချင်းမက အဆိုအက သင်ပြပေးလေသည်။

‘ကျော်မြင့်’ ဆိုသော သူငယ်လေးတစ်ယောက် ရှာရလာသည်။
 ကျော်မြင့်ကို မင်းသားလုပ်စေကာ ခမောက်စုသီတင်းကျွတ်
 ပွဲတော်တွင် ကကြသည်။ မင်းသားမစွဲ၊ မင်းသမီးလေးကသာလျှင်
 တစ်ဇာတ်လုံး သယ်ရလျက် မင်းသားက ညံ့နေသည်။

မင်းသားကျော်မြင့်နှင့် တစ်နေ့လုံးကသည်။

မင်းသားညံ့၍ အမြို့မြို့သို့ရောက်တိုင်း မင်းသားအသစ် ရလို
 ရငြား စုံစမ်းသွားကြသည်။

လေးမျက်နှာမြို့၌ မင်းသားဦးစိန်အောင်မင်းနှင့် တစ်ရွာ
 တည်းနေထိုင်သော အောင်ဝိဇ္ဇာမင်းသားကလေး၏ သတင်းကြား၍
 အမေက လိုက်ခေါ်သည်။

အောင်ချင်းမသည် ရုပ်ချောလှသော မင်းသားသစ် အောင်
 ဝိဇ္ဇာနှင့် တွဲကသည်။ မင်းသားလေးမှာ အက အလွန်ကောင်း၍ အဆို
 မရ။

အောင်ဝိဇ္ဇာ အဆိုမရသောကြောင့် အောင်ချင်းမသည် ဇာတ်
 ကို သူပင် စီးကာ အဆို၊ အငို၊ အပြောတို့၌ သူပင်လျှင် သူရှိသမျှ
 အစွမ်းအစထုတ်သုံးလျက် မင်းသား အဆိုညံ့ခြင်းကို သူက ထိန်းပေး
 ရသည်။

ကပြသောဇာတ်ထုပ်များကို တစ်ညတစ်ထုပ် ပြောင်း၍ ကပြ
 ရခြင်းကြောင့် ဇာတ်ထဲ၌ပါသော စာသားများကို အရကျက်မနေနိုင်။
 ကျက်လျှင်လည်း မမှတ်မိအောင် ထပ်နေသည်။

ဇာတ်သဘင်များတွင် ကန့်လန့်ကာနောက်၌ ဖယောင်းတိုင်
 ထွန်း၍ စာပို့သောတစ်ယောက် အမြဲရှိကြသည်။ ကန့်လန့်ကာနောက်
 မှ သီချင်းထောက်ပေးနေစဉ် ဖယောင်းတိုင်မီးငြိမ်းသွားပါက ကန့်လန့်
 ကာ ရှေ့၌ ဆိုနေသော မင်းသမီးသည် သူ့အဆိုကို ရပ်နေ၍မဖြစ်။

ဤအခက်အခဲမျိုးကြုံလျှင် အောင်ချင်းမသည် ပါးရေနပ်ရေ ရှိသည့်အတိုင်း ပင်ကိုစွမ်းရည်ဖြင့် ဖြေရှင်းပစ်နိုင်သည်။

“သိုက်ဆရာရှင်ရယ် .....”

စာပို့သောသူက ကန့်လန့်ကာစနောက်မှ တိုးတိုးထောက် ပေးနေသည်။

အောင်ချင်းမသည် ကန့်လန့်ကာရှေ့မှ “သိုက်ဆရာရှင်.....”

သံကုန်ဟစ်၍ဆိုလျှင် အင်မတန်လျင်သောနားဖြင့် ကန့်လန့် ကာနောက်သို့ နားစွင့်ထားသည်။

“ရိုက်ကာပင် မတရား မညာတာ မပြုလိုက်ပါနဲ့.....”

ဤအသံကို ဆွဲငင်၍ ဆိုနေရင်းမှ “ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟဲ့” ကန့်လန့်ကာ ရှေ့၌ ထားသော မျက်နှာနှင့်ပင် ပွဲကြည့်ပရိသတ် မသိ အောင် ပါးစပ်သိပ်မလှုပ်ဘဲ နောက်က စာပို့ကြားအောင် ပြောလိုက် သည်။

“ရတနာတစ်ခု ရွှေစင်ကိုသာ ယူလိုက်ပါတော့.....”

အောင်ချင်းမက ကန့်လန့်ကာရှေ့မှ “ရတနာတစ်ခု ရွှေစင်ကို သာ ယူလိုက်ပါတော့ .....” ဆိုပြီး ကားနောက်မှ စာပို့၏ဆက်သံကို မကြားရတော့ပေ။

အောင်ချင်းမသည် စာပို့ဆက်သံ မကြား၍ ပဝါလေးကိုကိုင် ကာ မျက်ရည်တို့သလိုနှင့် မျက်နှာကိုဖုံးကွယ်ကာ သေပြေးရှင်ပြေး နောက်မှ စာပို့ကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ..... မြန်မြန် ဆက်ပါဟဲ့ .....”

“မီးငြိမ်းသွားပြီ၊ စောင့်ဦး.....”

အောင်ချင်းမသည် ရပ်စောင့်နေ၍မဖြစ်၊ ရှေ့လည်း မဆက် နိုင်။ ထို့ကြောင့် ....

“ချမ်းသာပေးပါ သိုက်ဆရာရယ်၊ ရွှေစင်ရွှေတိုက်ထဲက ရတနာတွေကို သိုက်ဆရာ ယူချင်သလောက် ယူသွားပါရင်၊ ယူပြီး တော့ ငွေခင့်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးခဲ့ပါ သိုက်ဆရာရဲ့....”

“သိုက်ဆရာရှင် ..... ရိုက်ကာပင် မတရားမညာ မပြုလိုက် ပါနဲ့၊ ရတနာတစ်ခုကို .....”

အောင်ချင်းမသည် ထိုသို့ပြော၍ ထိုသို့ ပြန်ကျော့ကောက်၍ ငိုဆိုရင်းက ကန့်လန့်ကာနောက်မှ စာပို့ကို ငေါက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်လေးရဲ့ ဆက်ပါတော့ဟဲ့.....”

ကန့်လန့်ကာနောက်မှ ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းသွား၍ ကန့်လန့်ကာ နောက်ကို ငေါက်ကာ အကြပ်ရိုက်နေသော ပွဲကြည့်ပရိသတ် မမြင်နိုင်သည့် အောင်ချင်းမ၏ အမူအရာကို ဆိုင်းဝိုင်းကပင် မသိကြ သောကြောင့် ထပ်ပြန်ကျော့ဆိုနေမှန်းကို မရိပ်မိကြ။

ဇာတ်ခုံအောက်တွင် ဆိုင်းသည် ယနေ့ည အောင်ချင်းမ ဘယ် သီချင်းဆိုမည်ကို အတိအကျ မှတ်သားထား၍မဖြစ်ပေ။

အောင်ချင်းမ ပါးစပ်ဟမှာကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ဆိုင်းက စောင့် ကြည့်နေရသည်။ အောင်ချင်းမသည် အကွက်ဆိုက်ရာ ဉာဏ်လျင် ဉာဏ်ထွင်ပြီး တော်သလို သင့်သလို ကောက်ဆိုသွားသည်။

ဖြူပြာမူရာပတ်ပျိုးကို မထေ့တထေ့ကလေးဖြင့် လွမ်းချင်း လုပ်ကာ ညည်းဆိုချင် ဆိုချလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အောင်ချင်းမသည် “ရှင်တို့အမေဆိုလို့ဆဲ အိမ် ခွဲပါလို့ ဆောက်ရအောင်” ဟု ခြောက်ပေါက်သံပျိုးလိုက်သောအခါ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးက ခြောက်ပေါက်နှင့် တီးနေစဉ်၊ ဤတစ်ပိုဒ်ကိုပင် ထပ် ပြန်၍ ‘အမှန်’ ကောက်ဆို လိုက်ခြင်းကြောင့် နှဲဆရာကြီးသည် ကပျာ ကယာနဲ့ကြီးကို ကောက်မှုတ်ရသည်။

ဇာတ်ပညာတွင် အကအဆို ပိုင်ရုံနှင့် မပြီးချေ။ ပညာကို ကိုယ့်အသက်လို အောက်မေ့၍ ကိုယ့်အစွမ်းကိုယ့်အစ ထုတ်သုံးတတ် ရသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်၌ အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်နေလျှင် ကယ်မည့်သူမရှိ။ ထိုအကျဉ်းအကျပ်များကို ဖြေရှင်းရန် ဉာဏ်ထက်သလို ရှာဖွေ၍ ဉာဏ် စွမ်းထုတ်ရသည့်အခါ၌ အောင်ချင်းမသည် သူမတူအောင် ထက်မြက် သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

(၂)

အောင်ချင်းမသည် အပျိုဖြန်းကလေးအရွယ် ၁၅ နှစ်သို့ ဝင်ခဲ့ပြီ။ အပျိုပေါက်မင်းသမီးကလေးသည် လူပျိုပေါက်မင်းသားချောကလေး အောင်ဝိဇ္ဇာနှင့် တွဲကကြရင်း ယခင်နှစ်တွေက မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စိတ်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်နိုးကြားလာသည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာမင်းသားလေး၏ ကဟန်၊ ဆိုဟန်၊ ငိုဟန်၊ ရယ်ဟန်တို့က အောင်ချင်းမကလေး၏ နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်လာသည်။

နှစ်ပါးသွားကကြရင်းမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြိုးသွယ်မိသွားကြသည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာ၏ တေးသံကွန်ရက်တွင် ရစ်ဖွဲ့ထားခြင်းကို ခံ၍နေရသည့်အတွက် စွဲငြိလိုက်ဖို့လျက်ရှိသည်။

မင်းသားအဖေနှင့်အမေသည် အောင်ဝိဇ္ဇာဇာတ်ကရာဇာကို သို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာသည် မင်းသမီးကလေးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေမှန်း မင်းသားအဖေ ရိပ်မိသွားသည်။

သူ့သားကို ဇာတ်မင်းသမီးနှင့် သဘောမတူနိုင်။ သားကို ဇာတ်မင်းသမီးနှင့် မပေးစားနိုင်။ အရပ်သူနှင့်သာ ပေးစားမည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာသည် အမေကို အသေအလဲကြောက်ရသည်။ အမေက သေဆိုသေရှင်ဆိုရှင်။

ဇာတ်ခုံရှေ့၌သာလျှင် နှစ်ယောက်အတူ ကကြရသည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာသည် ဇာတ်ခုံရှေ့၌ အောင်ချင်းမနှင့် မေတ္တာပြိုင်သည်။ သစ္စာတိုင်သည်၊ နှစ်ပါးသွားသီချင်းကို အဟဲ-အဟောလေးနှင့် ချစ်သူမင်းသမီးလေးကို ခွန်းသနှုတ်ချိုလျက် ရှိသည်။ ဇာတ်ခုံနောက်၌မူကား အမေကို ကြောက်လှ၍ အောင်ချင်းမနှင့်အလျင်း စကားမပြောရဲပေ။

ငါးသိုင်းချောင်းမြို့နှင့် ခြောက်မိုင်ဝေးသော ကညင်ငူသို့ ဇာတ်အဖွဲ့ရောက်လာသည့်အခါ မိုးကျလာသည်။

မိုးတွင်းဘက် ဇာတ်နားရသည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာမင်းသားလေးသည် အဖေအမေများနှင့်အတူ ဇာတိရပ်မြေ လေးမျက်နှာမြို့သို့ ပြန်သွားရသည်။

မင်းသားလေး ပြန်တော့မည်ဆို၍ မင်းသားလေးနှင့် မခွဲနိုင်သောကြောင့် အောင်ချင်းမက သူ့ကိုပါ တစ်ပါတည်းခိုးသွားရန် ပူဆာသည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာက “အမေ့ကိုကြောက်တယ် .... မခိုးဝံ့ဘူး” ဆိုကာ ခေါင်းခါလေသည်။ လေးမျက်နှာမြို့သို့ မိဘများနှင့်အတူ မင်းသားလေး ပြန်လိုက်သွားသည်။

မိုးတွင်းဘက် ဇာတ်နားလိုက်သည်။ ရောက်ရာအရပ်တကာတို့၌ မိုးကုန်အောင် စောင့်ရမြဲဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောင်ချင်းမတို့သားအမိသည် ကညင်ငူတွင် သောင်တင်ကြသည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာကို လွမ်းလှသည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာ ပြန်သွားကတည်းက အောင်ချင်းမမှာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ တွေးမိလေတိုင်း အသည်းဆိုင်ကလေးမှာ သိမ့်သိမ့်ခါအောင် လွမ်းဆွေးနေတော့သည်။

မြင်းမိုရ်တောင်အစွန်းက ရှုဝံ့ကြယ်တွေ ကြွေကျလို့ မြေခစေ
ဦး မမုန်းဘူးဆို .... ရွှေမေတ္တာ ဘယ်ခါမှ မသွေဖည်ပါဘူးဆို။

ဇာတ်ခုံပေါ်၌ နှစ်ပါးသွားကကြတိုင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် အချီအချ သီဆိုခဲ့ကြသော တေးသံများသည် နားမှမထွက်
ဖြစ်လေသည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာဆိုသမျှ သီချင်းများကို သီဆိုနေရင်းမှ မနေ
နိုင်မထိုင်နိုင် သေချင်အောင် လွမ်းလာတော့သည်။

“မကျင်သန်းရယ် .... ငါ သေရတော့မယ်။ ငါ ခွဲမနေနိုင်ဘူး။
သူက မလာတော့ သူ့ဆီကိုပဲ ငါလိုက်သွားတော့မယ်”

မကျင်သန်းမှာ အောင်ချင်းမထံတွင် အဆိုအက လာသင်နေ
သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ဂျပန်ကုပ်ဝဲ ဆံတောက်ကလေးဖြစ်ထားလျက် နားသံသီး လေး
ဆွဲထားသော အောင်ချင်းမသည် မကျင်သန်းကို အဖော်ခေါ်ကာ
အမေမသိအောင် အောင်ဝိဇ္ဇာဆီသို့ ထွက်ပြေးကြသည်။

ကညင်ငူနှင့် ခြောက်မိုင်ဝေးသော ရေကြည်သို့ ပြေးကြ သည်။

ရေကြည်တွင် ဇာတ်ထဲက မင်းသားကြီး၊ မင်းသမီးကြီးအိမ်
ကို လိုက်ရှာကြသည်။ မင်းသားကြီးလင်မယားက အောင်ချင်းမကို
ကျျပျော်ဘက်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကျျပျော်မှာနေ၍ အောင်ဝိဇ္ဇာ
မင်းသားလေးရှိသော လေးမျက်နှာမြို့သို့ အောင်ချင်းမလိုက်လာကြောင်း
သံကြိုးရိုက်ပေးကြသည်။

မင်းသားလေးအိမ်သို့ သံကြိုးရောက်လျှင် မင်းသားလေးက
ချုံးပွဲချ၍ ငိုပါလေသည်။

“အမေရယ် လိုက်သွားပါရစေ”

“သွားဝံ့သွားစမ်း ..... သေရအောင်ပြင်”

အမေလုပ်သူက ဓားပြ၍တားသည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာသည် အမေ့ကိုလည်း ကြောက်ရ။ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာသော အောင်ချင်းမထံသို့ ပြေးသွားချင်ဖြင့် မျောက်မီးခဲထိုင် ဖြစ်နေရှာသည်။

ကျုပ်ပျော်လယ်ကွင်းထဲရှိ တဲလေးထဲ၌ ပုန်းနေသော အောင်ချင်းမဆီသို့ အောင်ဝိဇ္ဇာက မလာနိုင်။ အောင်ဝိဇ္ဇာအမေသာလျှင် ထဘီစွန်တောင်ဆွဲလျက် လိုက်လာသည်။

“ညည်း မရှက်ဘူးလားဟင် ..... ညည်းအသက်အရွယ်က လင်ယူရမယ့်အရွယ်လားအေး။ ၁၅ နှစ်ရှိသေးတာ .... ကျုပ် သားလေး အရွယ်မရောက်မူနဲ့ ဒုက္ခရောက်အောင် ညည်းလုပ်မလို့လား။ ကျုပ် သားက ငယ်သေးတယ် ..... မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ညည်းပြန်ပါ”

အောင်ချင်းမသည် ယောက္ခမလောင်းရှေ့မှောက်၌ နားသံသီးလေး တစ်ခါခါဖြင့် ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုကြွေးလျက်ရှိသည်။

အောင်ချင်းမမှာ အမေရှိရာ ကညင်ငူဇာတ်ရုံသို့လည်း မပြန်ရဲချေ။ ယောက္ခမလောင်းကလည်း သူ့သားနှင့် မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုကာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေသည်။

“ဖြစ်လာမှတော့ဗျာ ..... မိန်းကလေး တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားကြီး သမီးချင်းစာနာပြီး ခင်ဗျားသားဆီ ခေါ်သာသွားပါတော့”

အောင်ချင်းမတို့ ရွာက ဝိုင်း၍ သနားကြသည်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးကို မခေါ်ခေါ်အောင် တွန်းထည့်ကြသည်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါဖြင့် ခါးသီးစွာ ငြင်းသည်။

“ကျုပ် ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်တော် .... ကျုပ်က ကျုပ် သားနဲ့မှ သဘောမတူတဲ့ဥစ္စာ။ သူ့အရွယ်က လင်ယူရမယ့် အရွယ်လား အရပ်ကတို့ရယ် .... ကျုပ်သားကလည်း ၁၆ နှစ်၊ မယား ယူရမယ့်

အရွယ်လားရှင် .... ကျုပ် ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး။ ရှင်တို့သနားရင် သူ့
အမေဆီ ပြန်ပို့ကြ”

အောင်ချင်းမသည် အမေဆီ မပြန်ဝံ့၍ လှိုမ့်လူးငိုနေသည်။
အမေဆီတော့ မပြန်၊ အရှက်ကွဲလည်း မခံ။ ကိုယ့်အသက်အဆုံး ကြံ
မည်ဆိုသည်။

ရွာလူကြီးများက ဝိုင်းလာကြသည်။

“ခင်ဗျားသားဆီ ခေါ်မသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေး တစ်စုံ
တစ်ခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတာဝန်မကင်းဘူး။ ခင်ဗျား ငြင်းမနေပါနဲ့တော့
ခေါ်သာသွားပါ”

အောင်ဝိဇ္ဇာ၏အမေသည် အရပ်ကို မလှန်နိုင်၍ နောက်ဆုံး
မကျေမချမ်းနှင့် ခေါ်သွားရသည်။ ကျုပ်ပျော်လယ်ကွင်းထဲမှ ကားဆိပ်
သို့ ယောက်ျားကလေးလိုဝတ်ပြီး ခေါ်သွားရသည်။ ဟင်္သာတမြို့၌
တစ်ည ဝင်အိပ်ကြသည်။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ငါးနှစ်သမီးအရွယ် အောင်မြကျင်ဘဝ
က မင်းသမီးကြီး ဒေါ်စိန်ယုံထံတွင် ဆည်းပူးသင်ကြားခဲ့သော သဘင်
ပညာအတတ်နှင့်အတူ ရေခွေးကြမ်းနှင့် ဆေးလိပ်သောက်တတ်သော
အတတ်ပါ တစ်ပါတည်း တတ်လာခဲ့သည်။

ဟင်္သာတ၌ ယောက္ခမနှင့်အတူ တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်ကြရ
စဉ် ယောက္ခမသာလျှင် မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အောင်ချင်းမ
သည် အိပ်၍မပျော်။ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက် ခေါင်းထုတ်လျက် ဆေး
လိပ်ခိုးသောက်နေကာ တွေး၍မဆုံး၊ မောင်နှင့်တွေ့ရတော့မည့်အရေး
ကို တွေး၍မဆုံး .....။

အောင်ချင်းမ တွေးကောင်းနေတုန်း ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ဆေး
လိပ်မီးပွား ဘယ်အချိန်ကကျမှန်းမသိ။ မီးထလောင်လေသည်။

ယောက္ခမလောင်းက လူးလဲထသည်။

“အမလေး ..... လုပ်ကြပါဦး ..... မီး ..... မီး”

ထိုသို့ ဟစ်အော်ရင်း အောင်ချင်းမ၏ ဆေးလိပ်မီးကို မြင်လျှင် ဂျပန်ကုပ်ဝဲဆံတောက်ခေါင်းကလေးကို ပူထူသွားအောင် ခေါက်တော့သည်။ လောင်သောမီးကို စောင်တွေနှင့် အုပ်ရိုက်လျက် ငြိမ်းပစ်လိုက်ကြရသည်။

“မကောင်းလိုက်တဲ့နိမိတ်” ဟု အောင်ချင်းမ၏စိတ်ထဲ၌ ထင့်သွားသည်။ ယောက္ခမ၏ ဆိုဆဲခံရပြီး အခေါက်ခံထားရသော ခေါင်းမှာလည်း ကျိန်းနာနေသည်။

နံနက်လင်းလျှင် ဟင်္သာတမှ အိုင်သပြေသို့ ကားနှင့်သွားကြသည်။ အိုင်သပြေမှ လှေကလေးနှင့် ဆုံကုန်းသို့သွားကာ ဆုံကုန်းကမှ လေးမျက်နှာသို့ ရောက်ကြသည်။

ယောက္ခမသည် သူ့သားရှိရာ သူ့အိမ်သို့ ခေါ်မသွားဘဲ အောင်ချင်းမကို တစ်အိမ်တွင် ထားပစ်ခဲ့သည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာကလည်း မလာ။ တွေ့ချင်လှပြီ။ နေဝင်၍ မိုးပဲချုပ်ပေါ့။ အောင်ဝိဇ္ဇာ၏မျက်နှာကို မမြင်ရသေး။ ရင်ခုန်လှသည်။ မှောင်ကြီးထဲ၌ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာ အောင်ဝိဇ္ဇာကို မျှော်ရင်း သန်းခေါင်ကြက်တွေ တွန်လာကြသည်။

ဝေးဝေးမှ ခွေးအူသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။

ခွေးအူသံကြောင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ဖြစ်နေစဉ် အောင်ဝိဇ္ဇာတို့သားအဖ ရောက်လာကြသည်။ ယောက္ခမထီးကြီးက သားကို သနားသဖြင့် လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ရှေ့ ..... ပိုက်ဆံငါးမူး”

အောင်ချင်းမသည် ယောက္ခမထီးပေးသော ပိုက်ဆံငါးမူးကို

ယူလိုက်သည်။ ယောက္ခထီးကြီး ပြန်သွားတော့မှ အမြိတ်များ ဖွာထ နေသော ဂျပ်စောင်အထူကြီးကို နှစ်ယောက်သား ခေါင်းမြီးခြုံကြလျက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်ကြတော့သည်။

ကညင်ငူမှ အောင်ချင်းမအမေ လိုက်လာသည်။

“ဇာတ်ရုံထဲမှာ ဇာတ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အမေ့ကို ပစ်ပြီးပြေးရက် လေတယ် သမီးရယ်....”

အမေက သမီးကိုဖက်လျက် အသည်းနာနာနှင့် ရှိုက်ငိုပြော သည်။ အောင်ချင်းမအမေသည် အားရအောင် ငိုကြွေးပြီးမှ နောက်ဆုံး ဖြစ်မိမှတော့ ထုံးစံအတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်ပေးရန် ပြောသည်။

“ပိုက်ဆံမရှိဘူး ..... မင်္ဂလာဆောင်မပေးနိုင်ဘူး”

အောင်ဝိဇ္ဇာအမေက တင်းတင်းမာမာ ပြန်ပြောသည်။ အောင် ချင်းမ အမေသည် သူ့အား တင်းမာစွာပြောသူအား သမီးအတွက် ကြောင့် မျက်နှာအောက်ချကာ တောင်းပန်ရသည်။

“ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး လုပ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း လူကြီးမိဘ အသိအမှတ်ပြုရုံ လုပ်ပေးကြပါ။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင် ပြီးမှ ကျွန်မ ပြန်နိုင်မှာ”

အောင်ဝိဇ္ဇာ၏အမေက မလိုက်လျောဘဲ တင်းမာနေသည်။ အရပ်ကို တိုင်ရသည်။ အရပ်က ကူ၍ ဝိုင်းပြောပေးကြတော့မှ အောင် ဝိဇ္ဇာတို့နေသော အိမ်ကလေးကို ၃၅၀ နှင့် ပေါင်၍ မင်္ဂလာဆောင်ပေး သည်။

အောင်ချင်းမ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး၍ အမေသည် ကညင်ငူသို့ ပြန်ရန် လှေဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ကမ်းထိပ်၌ မြစ်ရေသည် ကမ်းပါးနှင့် ထိလှထိခင်ပြည့်လျက် လှိုင်းဂယက်ကလေးများ ထနေသည်။

မိုးသက်လေမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။
ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ညိုမှန်မှိုင်းလျက် .....။ မြစ်ပြင်တစ်ပြင်လုံး ရှိ
မြစ်ရေမှာလည်း ညစ်ထေးလျက်။

ဝမ်းပြား ဘောက်တူကလေးအပေါ်သို့ အမေ တက်ထိုင်လိုက်
သည်။ လှေမထွက်မီ အောင်ချင်းမသည် ရင်ဆို့ကာ မျက်ရည်မဆည်
နိုင်ပေ။ လှေထဲ၌ မျက်ရည်ကျနေသော မိခင်ကိုမြင်၍ မထိန်းနိုင်တော့
ဘဲ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။

“နေရစ်ခဲ့ပေတော့ သမီး၊ အမေ့အတွက် ဆွေးမနေနဲ့တော့။
သမီးကံကို သမီး ဖန်တီးတာပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို မမေ့ဘဲ ယောက္ခမနဲ့
သင့်အောင်သာ နေပေတော့”

အမေသည် လှေမထွက်မီ ရေထဲမှ အော်ပြောသွားသည်။
အောင်ချင်းမသည် “အမေ ..... အမေ” တလျက် ဟစ်လျက် ကျုံး၍
သာ ငိုကြွေးသည်။

အောင်ချင်းမ၏ ငိုကြွေးသံတို့သည် မြစ်ပြင်၌ ဆူညံလျက်ရှိ
သည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသေးသော လှေကလေးသည် မသဲမကွဲ
မည်းမည်းညိုညိုမြင်ရသေးသည်အထိ အောင်ချင်းမအငိုမစဲသေးပေ။

ရွံ့နှစ်ရောင်ဖြစ်နေသော ရေတို့သည် လှိုင်းတစ်ချက်တစ်ချက်
ဝင်၍ အပုတ်တွင် ရေစပ်၌ ရပ်ငိုနေသော အောင်ချင်းမ၏ ထဘီနားကို
ထိပါးရိုက်ပုတ်လျက်ရှိကြသည်။

“အမေရေ ..... သမီး ပြန်လိုက်ပါ့မယ်၊ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါ”
အောင်ချင်းမအမေသည် ထိုအသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားသော်
လည်း မကြားယောင်ပြုသွားသည်။

ကညင်ငူသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရုံထဲ၌ရှိသည့် သူပိုင်
ဇာတ်ပစ္စည်းများကို မကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ မင်းသမီးကြီး

ဒေါ်စိန်ယုံလက်ထက်က အောင်ချင်းမသည် ကင်းစင်မီးကို ထွန်းကခဲ့ရသည်။ အောင်ချင်းမ၏ မိခင်လက်ထက်၌ အင်ဂျင်စက်နှင့် ဓာတ်မီးထွန်းကရသည်။

“လုပ်ရက်လေခြင်း သမီး၊ လုပ်ရက်လေခြင်း .... အမေ ဒီပစ္စည်းတွေ ဘာလုပ်ရတော့မှာတုံး”

အောင်ချင်းမ၏ မိခင်သည် ဇာတ်ပစ္စည်းတွေ ကြည့်လျက် မျက်ရည်တွေတွေကျလာသည်။ စိတ်ကို ဖြေဆည်၍ မရခြင်းကြောင့် မကြည့်ချင်တော့သော ဇာတ်သေတ္တာ၊ ဇာတ်ပစ္စည်း၊ အင်ဂျင်စက်၊ ကားမီးအစုံကို ရုံပိုင်အား အလကားပေးခဲ့ကာ လက်ပံတန်းမြို့သို့ ပြန်သွားသည်။

အောင်ချင်းမ၏ ယောက္ခမများသည် ချွေးမ မင်းသမီးလေး လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရှိထား၍ ဇာတ်ထောင်လိုက်ကြသည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာဇာတ်ဟု အမည်တပ်ကာ နယ်လေးရပ် လှည့်ကိုင်ခဲ့သည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာအမေက မင်းသားကို လူပျိုလုပ်ထားသည်။ မင်းသားလူပျိုဆိုမှ ပွဲကြည့်လာ အပျိုချောတို့ စွဲမက်မောမည်။

ဇာတ်ထဲ၌ လင်မယား အတူမနေစေရ၊ ခွဲစားရ၊ ခွဲအိပ်ရသည်။ ဇာတ်ထဲတွင် လင်မယားအနေမျိုး မနေရန် တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထားသည်။

နိဗ္ဗာန်ရွာ၌ ဇာတ်ရုံသွင်း၍ ကနေချိန်တွင် အောင်ချင်းမသည် ကိုယ်ဝန်လေးလ ရှိနေလေသည်။ မင်းသမီးကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း လူတွေ မရိပ်မိအောင် ဗလာထဘီကို ခါးပတ်တင်းတင်းပတ် ကရသည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာအမေထောင်သော ဇာတ်မှာကား မီး၊ ကိရိယာ၊ ဇာတ်ပစ္စည်းအဟောင်းအမြင်းများ စုဝယ် တည်ထောင်သောဇာတ်ဖြစ်သည်။ သားသားနားနားမရှိ။ ထိုအချိန်က တစ်မူးတန်ဖြစ်သည်။

တစ်ညလုံးကမှ စရိတ်နုတ် ၁၀ ကျပ်၊ ၁၅ ကျပ်သာ ကျန်သည်။

အောင်ချင်းမ မိခင် ဇာတ်တွင်မူ မိုးလင်း၍ ပွဲသိမ်းလျှင် သမီးလေးအတွက် အမေကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးသော ကော်ဖီလင်ပန်းသည် သမီးလေးရှေ့မှောက်သို့ အမြဲရောက်လာသည်ချည်းဖြစ်သည်။

ကော်ဖီ၊ ဂိုးလ်ဒင်းပတ်၊ ထောပတ်၊ မြန်မာမုန့်များဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်လာသောဗန်းကို သမီးလေးရှေ့၌ လာချပေးကာ “ဝဝ စားလိုက်စမ်း သမီး၊ စားပြီးမှ အိပ် .....” အမြဲ ပြောတတ်သည်။

ယောက္ခမဇာတ်၌မူ မိုးလင်း၍ ပွဲသိမ်းပြီးဆိုလျှင် မအိပ်ခင် ယောက္ခမကြီးက ထမင်းကြမ်းနှင့် ဘူးသီးကြော် ကျွေးသည်။

အောင်ချင်းမသည် ထမင်းကြမ်းခဲကို ဝါးရင်း နောက်ကြောင်းကို တွေးမိကာ မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် မှိတ်မျိုရသည်။

အိပ်ရာမှနိုး၍ စားကြသောထမင်းတွင် ဟင်းမရှိ။ အဖျော်မရှိသော ငါးပိရည်နှင့် ဇာတ်ရုံအနီးရှိ ငွေးပင်ကြီးမှ ငွေးရွက်တွေ ခူးတို့ စားကြရသည်။

မိခင်လက်တွင် ဧရာမဇာတ်မင်းသမီးကြီးအသွင် ကိန်းကြီးခန်းကြီးလုပ်ခဲ့သော အောင်ချင်းမသည် ယောက္ခမဇာတ်ထဲတွင် မင်းမမူဝံ့ဘဲ ကုပ်ကုပ်ကလေးနေရသည်။

ယောက္ခမကြီးက အမြဲတမ်းဆူသည်။ ပွက်သည်။ ယောက္ခမကြီးက ဘယ်လိုဆူဆူ ပွက်ပွက် လူပျိုဟန်ဆောင်နေသော လင့်မျက်နှာကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရလျှင် အောင်ချင်းမ ခံစားနေရသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့သည် ပြေပျောက်သွားသည်။

အောင်ချင်းမ ဇာတ်ထွက်ကပြီဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ဆင်းရဲမှုအပေါင်းသည် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိအောင် စိတ်က လန်းဆန်းသွားမြဲဖြစ်သည်။

ကလိုက်ရတာကလေးက အရသာ၊ သီချင်းကလေး ဟစ်ဆို လိုက်ရတာကိုက အရသာ၊ ဆိုင်းက ပတ်လုံးအသံ ပြသွားလျှင် အသံ ပြသည့် နောက်သို့ရောက်အောင် အော်ဆိုသွားရတာကလေးကလည်း အရသာ။

အနုပညာကို လွန်စွာမြတ်နိုးသောစိတ်ရှိလာ၍ အနုပညာမှ ရရှိခဲ့သော ပီတိအရသာကြောင့် ဘယ်လောက် စိတ်ဒုက္ခ ကိုယ်ဒုက္ခ ရောက်ရောက်၊ ညှိုးနွမ်းနေနေ၊ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသွားမြဲ ဖြစ်သည်။

ပွဲကသောအခါ၌ ကိုယ်ဝန်မပေါ်အောင် ခါးပတ်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ကြီး ပတ်ထားရသည်။ ရှားခဲရုံတွင် ကခုန်နေခိုက် ပုံလဲကျ သွားသည်။ ဝမ်းထဲရှိကလေးမှာ ခါးပတ်ဒဏ်ချက်ဖြင့် ပျက်ကျသွား သည်။ ဝမ်းဆွဲတော်၍သာ အသက်ချမ်းသာခဲ့သည်။

ကလေးပျက်ပြီး ၁၄ ရက်ရသောနေ့၌ ဇာတ်ထွက်ကရသည်။ မင်းဂရုရွာ၌ ကရမည့်ညတွင် ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေ မသယ် မမြှောက်နိုင်သောကြောင့် ထွက်၍ မကနိုင်။ အောင်ချင်းမ မထွက်၍ ရုံကို ခဲ၊ ပုလင်းများဖြင့် ဝိုင်းပေါက်ကြသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ကျေနပ်အောင် မင်းသမီးလူမမာကို ပွေ့ထုတ်ပြတော့မှ ခဲ၊ ပုလင်းများ စဲသွားတော့သည်။

မိုးတွင်းဘက် ဇာတ်ဖြုတ်နားနေခိုက် ပဲခူးမှ မင်းသား၊ မင်း သမီးလာငှားသည်။ ယောက္ခမကြီးက ငွေလက်ခံလိုက်သည်။ ပဲခူးသို့ မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် ယောက္ခမများပါ လိုက်လာကြသည်။

အောင်ချင်းမသည် စလင်းနားတောင်းပန်လျက် ရှုပ်ဖျင် အကွက်အကျို သရက်ထည်ထဘီ တစ်ပတ်နွမ်းလေး ဝတ်လိုက်လာ သည်။ လက်ပံတန်းရောက်သောအခါ အစ်မများက အမြင်မတော်လွန်း

၍ အင်္ကျီ၊ လုံချည်များကို ဈေးထဲ၌ သွားဝယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ပဲခူးရောက်မှ ဇာတ်တိုက်ကြသည်။ ဇာတ်ဆရာသာလျှင် အောင်ဝိဇ္ဇာနှင့် အောင်ချင်းမ လင်မယားအဖြစ် အသိပေးသည်။

ဇာတ်ဆရာ၏ဇာတ်ထဲရှိ ဇာတ်သူ ဇာတ်သားများ လင်မယား မသိအောင် နေကြရသည်။ အောင်ချင်းမသည် ယောက္ခမကြီးနှင့်အတူ အိပ်၊ အတူစားရသည်။ မင်းသားကိုလူပျိုက သူ့အဖေနှင့် အတူအိပ်၊ အတူစားသည်။

ဇာတ်ခုံနောက်၌ အောင်ချင်းမသည် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။ မျက်ရည်မကျရသောနေ့ မရှိ။ ကြိတ်မှိတ်လျက် အောင့်အည်း သည်းခံရသည်။ ဇာတ်သူဇာတ်သားများရှေ့၌ ယောင်ရမ်းကာ လင်လုပ်သူနှင့် အရောတဝင်ခေါ်ပြော ရယ်မောလုပ်မိလျှင် ယောက္ခမက ကျိတ်၍ ပွက်သေးကြမ်းအောင် ဆဲသည်။

အောင်ချင်းမအမေသည် သမီးကိုလွမ်းသဖြင့် သမီးနှင့်တွေ့ရအောင် ပဲခူးသို့ လိုက်လာသည်။ ကလိုင်ခေါက်လျှင် ကိုယ့်ချိုင့်ကလေးကိုယ်ဆွဲကာ ထမင်းပေးမည့်နေရာကို သွားယူစားရသော အမေအား ဇာတ်ခုံထောင့်မှ ကြည့်နေသော အောင်ချင်းမ၏ ရင်ထဲ၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆို့နာလာသည်။

ယောက္ခမက မကြည်ဖြူ၍ ရက်ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ အမေပြန်သွားသည်။

ပဲခူး၌ ဇာတ်ကပြီး၍ လေးမျက်နှာသို့ ပြန်ကြသောအခါ လက်ပံတန်းတွင် ရထားဆိုက်ဆိုက်ချင်း အောင်ချင်းမသည် ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဟု ဇွတ်ငြင်းကာ အမေရှိရာ လက်ပံတန်း၌ ဆင်းနေရစ်ခဲ့သည်။ မင်းသားမှာ အမေကြောက်ရ၍ ပါသွားသည်။

လက်ပံတန်းတွင် အမေနှင့်အတူနေစဉ် မင်းသားလိုက်မလာ

ဘဲ ယောက္ခမကြီးက လိုက်လာသည်။ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က အကြွေးများ ပူလွန်း၍ ဇာတ်ကပေးရန် လာခေါ်သည်။

အောင်ချင်းမ၏ မိခင်က သူတို့အကြွေးဆပ်ရန် လိုက်သွားဟု အတင်းပြန်လွှတ်မှပင် လေးမျက်နှာသို့ ပြန်လိုက်သွားရသည်။

ရန်ကုန်မှ ဇာတ်ဆရာတစ်ဦးရောက်လာကာ မင်းသား၊ မင်းသမီးလာငှား၍ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ကရသည်။ ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာ ဘုရားအတွင်း၌ စကရသည်။

မင်းသမီးမှာ အရူးလုပ် ကရသည်။ ‘ရွှေလမသာ’ အရူးသီချင်းကို ဆိုလျက် အရူးက ကောင်းလှခြင်းကြောင့် ကြည်ကြည်ဌေးသည် ‘ရွှေလမသာ မင်းသမီးလေး’ ဟု ရန်ကုန်၌ တွင်ပြန်လေသည်။

ရန်ကုန်၌ ကနေရင်း စစ်ရိပ်စစ်ငွေများ သမ်းနေသည်။ ရန်ကုန်၌ မီးမှောင်ချသောကြောင့် သုံးခွမြို့၌ သွားကရသည်။ သုံးခွမြို့၌ ဇာတ်ကနေစဉ် နေဝင်မီးငြိမ်းမောင်း ထုပြန်၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကို ဗုံးမချမီ ဇာတ်ဆရာခေါ်ရာ ဓနုဖြူသို့ သွားကရသည်။ ။

(၃)

ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ယောက္ခမနှင့် မသင့်မြတ်၍ ယောက္ခမ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အသုတ် သင်္ဇင်လှရွာရှိ သူကြီးအိမ်တွင် သွားနေသည်။

သူကြီးက ကြည်ကြည်ဌေးကို သမီးအဖြစ် မွေးစားထားသည်။ သင်္ဇင်လှရွာတွင် ရွာက ထောင်ထားသော အပျော်တမ်း တီးဝိုင်းရှိသည်။ သင်္ဇင်လှရွာသူကြီးသည် ဂီတပညာ၌ ဝါသနာကြီးသည်။ တီးဝိုင်းတွင် မွေးစားသမီးကို ဆိုခိုင်းသည်။

အင်းဘက်မှ အင်းသူကြီးများ လာကြသောအခါ အတီးအဆို နှင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဆီး၍ ဧည့်ခံသောကြောင့် ဂျပန်ငွေစက္ကူ ပေါသော အင်းသူကြီးများက မင်းသမီးကို ငွေအထပ်လိုက်ကြီးပုံ၍ ဆုချသွားကြသည်။

သူကြီးသည် ဆုလာဘ်ရွှင်နေသော သမီးအတွက် စိန်ရွှေ ဝယ်ကာ လက်ဝတ်လက်စားလေးများ ဝတ်ဆင်ပေးထားသည်။

အောင်ဝိဇ္ဇာသည် အိမ်မှ စိတ်ဆိုးဆင်းသွားသော အောင်ချင်းမကို ပြန်လာနိုးနှင့် စောင့်မျှော်နေသည်။ အောင်ချင်းမ ပြန်မလာမှပင် သတင်းမေး ရှာရင်း သူကြီးအိမ်သို့ လိုက်လာသည်။

သူကြီးအိမ်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက်နေကြသည်။ ဂျပန်

တစ်ခေတ်လုံးရွာနီးချောင်းစပ်၊ လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်လျှောက် ရွာက အပျော်တမ်းဆိုင်းနှင့် ဇာတ်လည်က နေကြရသည်။

ဂျပန်ခေတ်၌ အလုပ်မရှိလည်း မဖြစ်၍ ဖြစ်သလို ဇာတ်ထောင်ကကြရသည်။ ဇာတ်ကို ဆိုင်းသမား၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး စုပေါင်း ထောင်ကြသည်။ မင်းသမီးကြီး မစိန်နက်၊ ဘီတီအေ၊ မတင်ရွှေနှင့် အတူတူကားကလေးတစ်ချပ် နှစ်ချပ်နှင့် ဇာတ်မြီးကောင်ပေါက်ကလေးထောင်ကာ လှည့်ပတ် ကပြနေကြရသည်။

လေယာဉ်ပျံလာလျှင် ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ဆင်း၍ ကန်သင်းဘေးတွင် ဝပ်နေကြလျက် လေယာဉ်ပျံဝေးသွားမှ ဖုတ်ခါပြီး ထကကြပြန်သည်။

အောင်ချင်းမသည် ဂျပန်ခေတ်အတွင်း သမီး လှလှဝင်းကို မွေးဖွားသည်။ မြန်အောင်မြို့မှ ဇာတ်ဆရာလာခေါ်၍ မြန်အောင်တွင် သွားကနေကြသည်။ မြန်အောင်မှတစ်ဆင့် ပေါင်းတည်မြို့သို့ ရောက်လာလျက် ကနေကြစဉ် ဂျပန်အပြေး၊ အင်္ဂလိပ်ဝင်ချိန်၌ ဇာတ်ပျက်သွားသည်။

ပေါင်းတည်မြို့၌ ဆရာဝန်ကြီး ဦးသောင်းရှိန်၊ ဒေါ်ခင်ချစ်၏ အိမ်တွင် အောင်ချင်းမတို့ သောင်တင်နေကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးလင်မယားက အောင်ချင်းမတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကလေးကို အိမ်ပေါ်တင်၍ ကျွေးထားသည်။ ဒေါ်ခင်ချစ်ကို အများက 'မာမီ' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က အောင်ချင်းမသည် ဒေါ်ခင်ချစ်ကို အများခေါ်သလို မာမီဟု လိုက်ခေါ်နေသော်လည်း မာမီဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိချေ။

ပေါင်းတည် ဆရာဝန်ကြီးအိမ်မှ လက်ပံတန်းမိခင်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အောင်ချင်းမ မိခင်၏ အိမ်မှာ မီးလောင်စဉ်က မီးထဲပါသွား
၍ တဲကလေးထိုးကာ ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
အောင်ချင်းမသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ မိခင်နှင့်အတူ ပြန်နေသည်။
မင်းသားမှာ သူ့အရပ်သို့ သူပြန်သွားသည်။

မိခင်နှင့်နေစဉ် ဆရာဝန်ကတော် ဒေါ်ခင်ချစ်ထံမှ စာရောက်
လာသည်။ ပေါင်းတည်ရုံတွင် ကနေသော မင်းသားကျော်အုန်းလှိုင်
ခေတ်သစ်ရာဇဝင်ပြဇာတ်တွင် မင်းသမီးလုပ်ရန် အမြန်လာခဲ့ဟု ခေါ်
လိုက်သည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ခေတ်သစ်ရာဇဝင်ပြဇာတ်သည် ဇာတ်ဆရာ
အဆိုတော် 'ဒေါ်ကြည်အောင်' တည်ထောင်ကကြသော ဇာတ်ဖြစ်
သည်။ ကျော်အုန်းလှိုင်မင်းသားမှာ ပြဇာတ်အဖွဲ့တွင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သည်။

စာရရချင်း အောင်ချင်းမ ပေါင်းတည်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။
ကျော်အုန်းလှိုင်ဇာတ်တွင် ခုနစ်ထွေထွန်းရီ၏ဇနီး ကွယ်လွန်သွားခြင်း
ကြောင့် ဇာတ်မင်းသမီးမရှိ၍ ဒေါ်ခင်ချစ်က မှာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ပေါင်းတည်သို့ရောက်သည့်နေ့ ည
ဘက်ပြဇာတ်ထဲ ဝင်ကရသည်။ မှန်နန်းရွှေဂူဇာတ်ခင်းသည်။ ကြာဖူး
ကြီးထဲက သန္ဓေသူလေး လုပ်ထွက်ကရသည်။ ဇာတ်တိုက်ချိန်မရှိ၍
ဆိုရမည့် သီချင်းကို ကြာဖူးထဲတွင် သီချင်းစာသား ကပ်ပေးထားကြ
သည်။

ကျော်အုန်းလှိုင် ခေတ်သစ်ပြဇာတ်ထဲ၌ အောင်ချင်းမကို
'မာလာရီ' အမည်ပေးလိုက်သည်။ ရောက်သည့်နေ့တွင် ဝင်ကပြီး ည
တွင်းချင်း နာမည်ကြီးသွားသည်။

ကျားသစ်ရေကလေးကို မလုံတလုံ ဝတ်ထားကာ တောတွင်း

သူလူရိုင်းမလေး မာလာရီအသွင်၊ မင်းသားကို အိုက်တင်နှင့် ကြိုက်ပြ
သော အခန်းကား ပရိသတ်အစွဲဆုံးအခန်း ဖြစ်သည်။

စကားမပြောတတ်သော လူရိုင်းမကလေး၏ လက်ဟန်၊ ခြေ
ဟန်၊ မူရာဟန်ပန်များမှာ အသက်ဝင်လှသည်။ စိတ်ကူးရှိသလို အမူ
အရာ အမျိုးမျိုးထွင်၍ သရုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းကြောင့် ကျော်အုန်းလှိုင်
ပြဇာတ်သည် မာလာရီကြောင့် ဝင်ငွေကောင်းကောင်းဖြောင့်နေသည်။

မာလာရီသည် ပြဇာတ်အရသာတွေ့သွားသည်။ ည ၇ နာရီ
ခွဲ ပွဲထွက်လျှင် ၁၂ နာရီတွင် ပွဲသိမ်းခြင်းကြောင့် သက်သာလိုက်လေ
ခြင်းဟု အောက်မေ့မိသည်။

၅ နှစ်သမီးအရွယ်ကစ၍ ကြည်ကြည်ဌေး ဇာတ်ကလာခဲ့
ရာတွင် ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်စေ၊ ရုံဖြစ်စေ ပရိသတ်ပေါက်အောင် သံကုန်
ဟစ်၍ အော်ငိုလွမ်းကာ တစ်ညလုံး ကပြခဲ့ရသည်။

ယခု ကရသော ပြဇာတ်ခုံပေါ်၌ ဇာတ်ခွက် မက်ကလေး ဆွဲ
ထား၍ အာပေါက်အောင် အော်စရာမလို၊ သက်သက်သာသာ ဆိုရခြင်း
ကြောင့် တိုးတက်လာသော သဘင်ပညာအဆင့်အတန်းကို ကျေနပ်
အားရမိသည်။

မာလာရီသည် အောင်ဝိဇ္ဇာကို မှာလိုက်ကာ ပြဇာတ်ထဲ၌
သွင်းပေးသည်။ ပြဇာတ်ထဲ၌ မင်းသားတွေ များနေသည်။ မာလာရီ
သည် မင်းသားပါမှ ကနိုင်မည့်အခြေအနေကြောင့် မင်းသားကိုပါ ငှားရ
တော့သည်။

အစ်မအကြီးဆုံး မသိန်းတင်ကိုလည်း ပြဇာတ်ထဲပါအောင်
ဆွဲသွင်းသည်။ ကျော်အုန်းလှိုင်ပြဇာတ်ထဲ၌ မာလာရီတို့မိသားစု တစ်စု
တစ်ဝေးတည်း စုပေါင်းရောက်နေကြသည်။ အမေသည် သမီးများ ကရာ
နောက်သို့ လိုက်ပါလာပြန်သည်။

ပြဇာတ်ထဲ၌ မာလာရီတို့လင်မယားနှစ်ယောက် လခကောင်းကောင်းကြသည်။ မာလာရီသည် သူ့ယောက်ျား မင်းသားချောကလေးကို သထားသည်။

ပြဇာတ်ထဲ၌ မင်းသားပေါ်၍ ညတိုင်း အောင်ဝိဇ္ဇာ ဝင်မကရဘဲ အလှည့်နှင့်မှ ကရသည်။ အောင်ဝိဇ္ဇာသည် သျှောင်တစောင်းထုံးလျက် တိုက်ချောရှပ်စင်းအင်္ကျီနှင့် အရောင်ဆင်တူ၊ ဗန်ကောက်လုံ ချည်အသစ်ကျပ်ချွတ် ထည်လဲဝတ်သည်။ စီးကရက်သံဘူးကို ခါးနောက်တွင် ထိုး၍ ဖဲဝိုင်းထိုင်ကာ ဖဲချနေတတ်သည်။

မင်းသားသည် ယခင်နှင့်မတူ အသုံးအစွဲကြီးလွန်း၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်ချင်းကွဲလာကြသည်။ တစ်မြို့ရောက်လျှင် တစ်ခါ စကားများကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသင့်မတင့် ဖြစ်လာကြသည်။

ငယ်လင် ငယ်မယားဖြစ်ကြ၍ သည်းခံပါလျက် မင်းသားက မာလာရီအပေါ်တွင် တုန်နေတခြား ဆိုးလာသည်။ ပုဂံမြို့၌ ပြဇာတ်ကနေကြစဉ် လူကြီးစုံရာရှေ့တွင် နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းကြသည်။

လင်မယားကွဲနေကြရင်းပင် တစ်ဇာတ်တည်း အတူတူ ကမြဲကနေကြရသည်။

သုံးနှစ်လုံးလုံး ကျော်အုန်းလှိုင်ပြဇာတ်နှင့် တစ်ပြည်လုံး ကပြခဲ့ကြသည်။ ပြဇာတ်အဖွဲ့ကြီး၌ လူ ၈၀ ခန့်ရှိသည်။ မာလာရီသည် လင်နှင့်ကွဲမှ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ကဆိုနေသည်။

“ခင်ဗျားမယားက ခင်ဗျားနဲ့ကွဲပြီးမှ ဝပြီး ပိုတောင် လှလာတယ်။ တစ်ဇာတ်တည်းအတူ ကနေတာပဲဗျာ၊ ပြန်ပေါင်းပေါ့”

ပြဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ လူတစ်စုက မင်းသားကို မြှောက်ပေးကြသည်။ မင်းသားသည် မင်းသမီးကို ပြန်ပေါင်းချင်လာသည်။ ပြန်ပေါင်းရန် ပြောသော်လည်း မာလာရီက လက်မခံ။

မင်းသားသည် မာလာရီ၏အစ်ကို နေထိုင်သော လက်ပံတန်း မြို့သို့ ပြဇာတ်အဖွဲ့မှ ခွင့်ရက်ယူ၍ လိုက်သွားသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူ ကိုမောင်တင်အား ညီမနှင့် ပြန်ပေါင်းနိုင်အောင်လုပ်ပေးရန် သွားပြော သည်။

အစ်ကိုက ယောက်ဖနှင့်အတူ လိုက်လာကာ အတင်းပြန်ပေး စားသည်။

“ဇာတ်မှာ လင်မရှိဘဲ တစ်ခုလပ်ဘဝဟာ မကောင်းဘူး။ ဇာတ်မင်းသမီးလုပ်ပြီး တစ်လင်က နှစ်လင်နေလည်း မကောင်းဘူး။ ပြန်ပေါင်း၊ မပေါင်းရင်တော့ အသတ်ပဲ”

နေ့ရှိသရွေ့ ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေသော အစ်ကိုကြောင့် ရှက်ရှက် ဖြင့် ရွှေဘိုဇာတ်ရုံထဲ၌ ပြန်ပေါင်းရသည်။ ပြန်ပေါင်းမှပင် အစ်ကိုက စိတ်ချလက်ချ လက်ပံတန်းသို့ ပြန်သွားတော့သည်။

ရွှေဘိုဘက်တွင် တစ်လကြာ ကပြပြီးနောက် မုံရွာမြို့သို့ ရောက်ကြသည်။

ပြဇာတ်နားမည့် လပြည့်နေ့တစ်နေ့၌ အမေနှင့်အတူ မုံရွာ ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးထဲတွင် ဥပုသ်စောင့်ကြသည်။

မာလာရီ၏မိခင်မှာ ရတနာသုံးပါး အလွန်ကြည်ညိုသူဖြစ် သည်။ သမီး ဇာတ်ကသွားရာ ဘယ်အရပ် ဘယ်မြို့သို့ရောက်ရောက် ရောက်သည့်မြို့က ဘုရားကို သွားဖူးရမှဖြစ်သည်။ လပြည့်လကွယ် ဥပုသ်မစောင့်ရလျှင်လည်း မဖြစ်။ သူ ဥပုသ်စောင့်သလို သမီးတွေ ကိုလည်း ဥပုသ်စောင့်ခိုင်းတတ်သည်။

တန်ဆောင်းထဲ၌ ဥပုသ်စောင့်နေခိုက် ပြဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ ကား လိပ်ဆွဲသော သူငယ်လေးသည် တန်ဆောင်းထဲသို့ လိုက်လာကာ ရန်ကုန်ပြန်တော့မည့်အကြောင်း လာနှုတ်ဆက်သည်။ ၊

ကားလိပ်ဆွဲသော သူငယ်နှင့် မာလာရီတို့ စကားပြောနေစဉ် တန်ဆောင်းထဲသို့ အောင်ဝိဇ္ဇာ ပေါက်လာသည်။ ကားလိပ်ဆွဲသော သူငယ်လေး နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသွားချင်း ကားဆွဲနှင့်စကားပြော ရပါ့မလားဟု မာလာရီကို တန်ဆောင်းထဲ၌ ပိတ်ရိုက်သည်။ လိုမ့် ချသည်။

တန်ဆောင်းအနီးအနားရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ ဘုန်းကြီး များ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

“ဟဲ့ .... ဒကာ .... တော် ..... တော် .... လွန်လှချည့်လား၊ ဥပုသ်သည်ကို ဒီလောက်ရိုက်ရလား”

ဘုန်းကြီးများက အောင်ဝိဇ္ဇာကို အတင်းဝင်ဖက်သည်။ ရှေ့ ဆက် မရိုက်နိုင်အောင် အတင်းချုပ်ထားကြသည်။

မာလာရီသည် တန်ဆောင်းထဲ၌ ပုံလျက်ကလေးလဲကာ နှာ ခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ စီးကျလာသည်။

မာလာရီ၏အမေသည် မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် ပုတီးစိပ်မပျက်ချေ။ အစ်မများက မာလာရီကို ဖွဲ့ထူကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် မာလာရီကို မုံရွာမြို့ အမျိုးသမီးကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ လိုက်ပို့ ပေးကြသည်။ ရိုက်နှက်ထားသော ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်လှခြင်းကြောင့် အဖမ်းခံမလား၊ ကွာပေးမလားဟု အမျိုးသမီးဥက္ကဋ္ဌက မင်းသားကို မေးလိုက်သည်။

မင်းသားသည် ဂါတ်မရောက်ချင်၍ ကွာပေးပါမည်ဟုအလျှော့ ပေးရသည်။

ဒဏ်ရာများ ကုသပျောက်ကင်းသောအခါ ဇာတ်ရုံထဲ၌ လူကြီး များရှေ့တွင် စာချုပ်ခေါင်းကပ်လျက် လက်မှတ်ထိုး ကွာရှင်းလိုက်ကြ သည်။

ပြဇာတ်အဖွဲ့သည် မုံရွာမှဆင်းလာကာ မန္တလေးသို့ရောက်ကြသည်။ မန္တလေးမြို့ ကြယ်တာရာရုံထဲ၌ ကပြနေစဉ် မင်းသားသည် ဇာတ်ရုံဆားတွင်ရှိသော စက်ချုပ်အိမ်မှ စက်ချုပ်သူကလေးနှင့်အကြောင်း ပါသွားကြသည်။

မင်းသားက မိန်းမယူပြီး သမီးလေးကို သူ့ပေးရန် တောင်းသည်။ မင်းသားရန်ကိုကြောက်၍ သမီးလေး 'လှလှဝင်း'ကို မာလာရီက ပေးလိုက်ရသည်။

မာလာရီတို့ပြဇာတ်သည် မန္တလေးမှ စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ကူးကကြသည်။

ဇာတ်ရုံထဲ၌ အတူတူနေကြရသူတွေဖြစ်၍ မိထွေးလက်ထဲ၌ ရှိသော သမီးလေးကို မခေါ်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ မကျွေးဘဲလည်း မနေနိုင်။ သမီးလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်လျက် စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။

တစ်နေ့တွင် သမီးလေး အိပ်စင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသည်။ မာလာရီသည် သမီးလေးကို ပြေး၍ပွေ့ချီကာ ရှိုက်ငိုလျက် ဇာတ်ထဲရှိ လူကြီးများနှင့် စကားဆိုရသည်။

“အဖေနဲ့သမီး မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ သမီးဆိုတာ အမေအုပ်ထိန်းမှု ရှိသင့်ပါတယ်။ သားယောက်ျားလေးဆိုရင် ကျွန်မ ပြန်မတောင်းပါဘူး။ အရှည်သဖြင့် မွေးဖို့ရာ အဖေထက် အမေက ပိုအရေးကြီးတဲ့အတွက် ကျွန်မသမီးလေးကို ကျွန်မပဲ မွေးပါရစေ။ ပြောပေးကြပါ”

ဇာတ်ထဲရှိ လူကြီးများက မင်းသားကို နားချပေးကြ၍ မာလာရီ လက်ထဲသို့ သမီးလေးပြန်ရောက်လာသည်။ ။

[၄]

စစ်ကိုင်းဘက်တွင် မာလာရီတို့ ပြဇာတ်ကနေစဉ် အတွင်းဝန်ရုံး၌ ဗိုလ်ချုပ်တို့ စက်သေနတ်အပစ်ခံရသည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေး မသာယာ ၍ စစ်ကိုင်းမှ ဆင်းခဲ့သည်။ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ဝင်ကခဲ့ကြပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်တွင် မြင်းပြိုင်ကွင်း၊ တာမွေ၊ ဇော်ရုံတို့၌ လှည့်ကနေ ကြပြီးနောက် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် စလင်းကွင်းရုံသို့ ရောက်သွားကြ သည်။ စလင်းကွင်းရုံထဲ၌ ကနေစဉ် အင်းစိန်ဘက်၌ ကရင်သူပုန်များ ဝင်စီးသည်။

ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်း ပိတ်ဆို့ကုန်သည်။ ပြဇာတ်အဖွဲ့ကြီးမှာ ဇာတ်ခေါင်းကွဲကုန်သည်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာသို့ အလှိုလှို ပြန်ကုန် ကြသည်။

မာလာရီတို့ သားအမိတစ်အုပ်မှာ ရထားလမ်းပိတ်ထား၍ မပြန်နိုင်သေးဘဲ စလင်းကွင်းရုံထဲတွင် သောင်တင်နေကြသည်။ ရန်ကုန် မြို့၌ အသိမိတ်ဆွေလည်း မရှိ။ မသွားတတ် မလာတတ်ဖြင့် ရုံထဲတွင် စုပြုံနေကြရသည်။

အင်းစိန်တိုက်ပွဲမှ အမြောက်သံတဒိန်းဒိန်း ကြားနေရသည်။

မာလာရီတို့မိသားစု ထိတ်လန့်တကြားနှင့် နေစရာမရှိအောင် အားငယ်
ကြောက်လန့်နေကြသည်။

စလင်းကွင်းရုံပိုင်ရှင် ရဲဘော်ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် ရုံထဲ၌ ဒုက္ခ
ရောက်ကာ မျက်စိသူငယ်ဖြစ်နေသော မိသားစုတစ်အုပ်ကို တတ်အား
သမျှ ကူညီထောက်ပံ့ထားသည်။

ရဲဘော်ဗိုလ်အောင်သိန်း ဇာတ်ရုံထဲသို့ ဝင်လာလျှင် နောက်ပါ
အခြေအရံ ရဲဘော်များ ပါလာစမြဲဖြစ်သည်။

ကာကီရောင် ရှုပ်လက်တို၊ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်
ကာ သူ့ခါး၌ လက်ပစ်ဗုံးနှင့် တစ်ချက်ပစ်လျှင် ကိုးချက်ထွက်သော
ဂျာမန်လူကာသေနတ် ချိတ်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်၌ စတင်းဂန်း
သေနတ်ဆွဲကိုင်ထားသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို လက်ပတ်ကြိုး လုပ်
ဝတ်လျက် စစ်ဖိနပ်ကြီး စီးထားသည်။

ရုံထဲလာလျှင် မာလာရီ၏ မိခင်ကို ဦးစွာ အလေးပြုနှုတ်ဆက်
သည်။ သူတစ်ယောက်လုံးရှိ၍ မကြောက်ကြရန်၊ အားမငယ်ကြရန်
တစ်မိုးခိုရန် အားပေးစကား အမြဲလာပြောသည်။

ညဘက်၌ ဇာတ်မီးတစ်လုံးထွန်း၍ ရဲဘော်များကို ပို့ခိုင်း
လိုက်သည်။ ရဲဘော်များ အလှူခံလိုရသော ဆန်အိတ်၊ ဆီပုံးများကို
ခွဲဝေပို့ပေးသည်။ စားစရာဟင်းကိုလည်း နေ့တိုင်း အမြဲရှာပို့ပေးသည်။

ရဲဘော် ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် မာလာရီကို မြင်မြင်ချင်း မျက်စိ
ကျသည်။ ဇာတ်သဘင်၌ သူမတူအောင် ထူးချွန်သော မင်းသမီးလေးကို
အတောမသတ်ချီးကျူးကာ သဘောကျနေသည်။

သူ၏ ရဲဘော်များကို သူ၌ မယားရှိကြောင်း၊ သားရှိကြောင်း
မင်းသမီးမိသားစု မသိစေရန် တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားလိုက်
သည်။

ကာလပျက်ချိန် အားကိုးရာမဲ့လျက် ဒုက္ခကြီးရောက်နေကြခိုက် ကူညီစောင့်ရှောက်သော ရဲဘော်ကို မာလာရီမိခင်ကစ၍ အားလုံးကပါ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ထားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲဘော်ဖြူနှင့် ရဲဘော်ဝါ ကွဲကြပြန်သည်။ တိုက်ပွဲများဖြစ်ကြသည်။ ရဲဘော်ဖြူများက ရဲဘော် ဗိုလ်အောင်သိန်း ကို ခေါ်သွားရန် လိုက်ရှာကြသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပစ်ကြခတ် ကြ၍ ရဲဘော် ဗိုလ်အောင်သိန်းလက်၌ ဒဏ်ရာရကာ မာလာရီတို့နေ သော စလင်းကွင်းရုံထဲ၌ လာပုန်းနေရသည်။

ရက်ကြာလာ၍ မာလာရီမိခင်က ဗိုလ်အောင်သိန်းကို သား မယား ရှိမရှိ မေးမြန်းကြည့်သည်။

“အမေ .... ကျွန်တော်ဟာ လူပျိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မုဆိုး ဗိုထင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ တစ်ခုလပ် ထင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိပါဘူး။”

ရဲဘော် ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ဇနီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရုံထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ယောက်ျားအတွက် ဟင်းလာပို့သည်။ ဗိုလ်အောင်သိန်း နှင့် “ဘာတော်လဲ” မေးလျှင် မောင်နှမ ပြောသည်။ ဗိုလ်အောင်သိန်း နှင့် ဇနီးမှာ ရုပ်ချင်းဆင်ကြ၍ မောင်နှမပဲဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ဇနီးသည် သူ့ယောက်ျားကို အသေအလဲ ကြောက်ရသည်။ ဗိုလ်အောင်သိန်းပြောခိုင်းသည့်အတိုင်း နှမတော်သည် ပြောရသည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် မင်းသမီးလေးကို မျက်စိကျနေမှန်း ရိပ်မိ သည်။

သူ့အပြင် ဒုတိယဇနီးလည်း ရှိသေးသဖြင့် ဗိုလ်အောင်သိန်း နောက်ထပ် မိန်းမဘယ်နှယောက်ယူယူ ကန့်ကွက် တားမြစ်နိုင်ခွင့် မရှိဘဲ ကြည့်နေရုံသာ ရှိသည်။

မာလာရီတို့ ရုံထဲ၌ ပြဇာတ်ကနေစဉ်က တစ်နေ့မပျက် သူ ကိုယ်တိုင် ပွဲလာကြည့်သည်။ ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ဇနီးသည် မာလာရီ ဇာတ်ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ မင်းသားလေး ကောင်းလွန်း၍ စွဲနေသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ပွဲကြည့်အတူပါသော သူ့သားလေး ‘အပါ’ ကပင် မာလာရီကို ချစ်ရမှန်းသိလေသည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်းက မာလာရီတို့စားရန် သားကလေးအပါကို မုန့်များ ပို့ခိုင်းတတ်သည်။

“ဟယ် ....သားလေးက သွက်လိုက်တာ .... ချစ်စရာလေး ကုလားလေးနဲ့တူလိုက်တာဟယ်”

မာလာရီသည် ရုံထဲသို့ ကလေးလာတိုင်း ပွေ့ချီ၍ ပေါင်ပေါ် တင်ကာ ချစ်စနိုးစကားပြောသည်။ ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ သားမှန်း မသိ။ ဗိုလ်အောင်သိန်းနှမ၏ သားဟု သိနေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရဲဘော်ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် လူရှင်း အခွင့်သာ ခိုက် မာလာရီကို သူ စောင့်ရှောက်မည့်အကြောင်း၊ တာဝန်ယူမည့် အကြောင်း လက်ထပ်ယူမည့်အကြောင်း ပြောသည်။

မာလာရီသည် ရဲဘော်၏ ခါးမှ ဖျောက်ကြီးကိုလည်း ကြောက် လှသည်။ ရဲဘော်၏အရှိန်အဝါ ကြီးမားခြင်းကိုလည်း ရွံ့သည်။ တစ် မိသားစုလုံးကို စောင့်ရှောက်ထားသော ကျေးဇူးကလည်း ကြီးမားလှ သည်။ လွတ်လပ်သူ ဟုတ်မဟုတ် အသေအချာမသိ၍ ဗိုလ်အောင်သိန်း ကို အဖြေပေးရန် ခက်ခဲနေသည်။

မကြာမီပင် ဗိုလ်အောင်သိန်းနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ် ယောက်နှင့် အသိဖြစ်ကြသည်။ ထိုမိတ်ဆွေကို ဗိုလ်အောင်သိန်း၌ မိန်းမ ရှိမရှိ မေးကြည့်သည်။

မိတ်ဆွေ ကိုကျော်မြင့်က ပြန်ပြောသည်။

“မရှိဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီလာနေတဲ့ မိန်းမက သူ့မိန်းမ၊ ဟို ကလေးလေးက သူ့သားလေး၊ သူက မိန်းမများသား ..... ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ”

ကိုကျော်မြင့် ပြန်သွားသောအခါ မာလာရီသည် အမေ မသိအောင် အစ်မမခင်ညိုနှင့် ကျိတ်၍ တိုင်ပင်ကြသည်။ “အစ်မရေ .... ကျွန်မကို လူပျိုစကားပြောတဲ့ အဲဒီဗိုလ်ကြီးမှာ မိန်းမရှိသတဲ့”

ကြည်ကြည်ဌေး၏ အစ်မသည် မျက်တောင်များ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ စဉ်းစားလျက် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်ကာ ကြည်ကြည်ဌေးနှင့် မျက်နှာလွှဲပြီးမှ ပြောသည်။

“သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမ မရှိဘူးဆိုပြီး လူပျိုစကားပြောတာတော့ မမှန်ကန်ဘူး ညီမလေး ..... လှတာမက်ရင် ညစာခက်မယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း တစ်ယောက်တုန်းကလည်း လှတာချောတာ မက်ခဲ့လို့ ဒုက္ခများခဲ့ပြီ။ အခု ဒီလူကြီးကတော့ ရုပ်လည်းမရှိ၊ ညီမလေးထက်လည်း အသက်ကြီးတာမို့ ညီမလေးအပေါ်မှာ အနွဲ့အတာခံမလားလို့ အောက်မေ့ပြီး သူ့ကျေးဇူးပါထည့်ပြီး စဉ်းစားနေကြတာ၊ မိန်းမရှိတယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး ညီမ ..... မဖြစ်ဘူး”

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ အစ်မရယ် ..... ဒီတော့ ဒီလူကြီးနဲ့ ဝေးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး။ သူ့ကို လက်မခံဘဲနဲ့ သူ့အရိပ်လည်း ခိုမနေချင်ဘူး။ သူ့ကျေးထားတာလည်း မစားချင်ဘူး။ သူ့ကို ကြောက်တယ် .... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ကြည်ကြည်ဌေးသည် ဗိုလ်အောင်သိန်းခါးမှ သေနတ်ကြီးကို

mg yoe . com

မြင်ယောင်လိုက်ကာ မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ဒီအကြောင်း အမေကို ဖွင့်ပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အမေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်လိမ့်မယ်။ တို့တစ်ပြုံလုံး သူ့လက်ကလွတ်အောင် တော့ နည်းလမ်းရှာမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“သူ့မယားက တခြားမဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့။ ရုံထဲလာတဲ့ ကလေးလေးအမေဟာ သူ့မိန်းမတဲ့။ ကလေးလေးက သူ့သားလေးတဲ့”

“ဒါနဲ့များ သူက သူ့နှမဆို”

ကြည်ကြည်ဌေး၏အစ်မသည် အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောလိုက် ကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညိုမည်းသွားသည်။

မလွတ်လပ်သော ယောက်ျားနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရန် မဖြစ်နိုင် ခြင်းကြောင့် သူ့လက်က လွတ်မြောက်သွားရန် ညီအစ်မနှစ်ယောက် နည်းလမ်းရှာကြသည်။ အကြံထုတ်ကြသည်။ လွတ်မြောက်ရန် အကြံ ထုတ်နေကြခိုက် အဆင်သင့်ပင် စပယ်တင်ဇာတ်က မာလာရီကို လာ ခေါ်သည်။

“အမေ .... ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ စပယ်တင် လာခေါ်တုန်း လိုက်သွားကြမှ ကောင်းမယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းရေးက ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား”

အမေကို ပြောပြီး ဗိုလ်အောင်သိန်းကိုလည်း ပြောပြသည်။

“စပယ်တင်လာခေါ်တာ ငြင်းလို့မကောင်းဘူး၊ ပုသိမ်လိုက် ပြီး ခဏလိုက်ကပေးရမယ်။ ကပြီးရင် ကျွန်မတို့ ဒီပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဗိုလ်အောင်သိန်းလက်မှ လွတ်အောင်ရုန်းလျက် စပယ်တင် ဇာတ်နှင့် ပုသိမ်သို့ မိသားစုအားလုံး လိုက်သွားကြသည်။ ပုသိမ်၌ ဇာတ်ကကြသည်။ ဇာတ်ထဲတွင် ကျော်အုန်းလှိုင်တို့လည်း ပါသည်။

ပုသိမ်မြို့တွင် ရဲဘော်များ မြို့ဝင်စီး၍ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာ

သည်။ မင်းသားကျော်အုန်းလှိုင်နှင့် စပယ်တင်တို့ ပြန်သွားကြသည်။
မာလာရီတို့သည် စိန်လက်သန်းဆိုင်းအဖွဲ့နှင့် ပုသိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။

စပယ်တင်တို့နှင့် ပြန်လိုက်ရန် စီစဉ်နေစဉ် မာလာရီ၏ မိခင်
ကြီး တိုက်ဖွိုက်ရောဂါဖြစ်၍ ဆေးတိုက်တင် ကုသထားရခြင်းကြောင့်
မလိုက်နိုင်ဘဲ စိန်လက်သန်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပုသိမ်မြို့က တရုတ်ဘုံကျောင်း၌ ပြုလုပ်သော တရုတ်နတ်
ပွဲတွင် စိန်လက်သန်းဆိုင်းနှင့် မာလာရီကရန် လာငှားကြသည်။ အမေ
မမာနေခိုက် ငွေလိုနေ၍ တရုတ်ဘုံကျောင်းတွင် စိန်လက်သန်းဆိုင်း
နောက်ထနှစ်ယောက်နှင့် သွားကရသည်။

ပွဲကနေခိုက် ပျောက်အိုးတွေ ဆူညံစွာ ဖောက်ကြသည်။
မာလာရီက ကနေရင်း ရဲဘော်တွေ ဝင်လာပြီလားဟု ကြောက်လန့်
တုန်လှုပ်သွားသည်။

“တရုတ်နတ်က သဘောကျလို့ နတ်ကျတာ။ ဒါကြောင့်
ပျောက်အိုးဖောက်တာ၊ မကြောက်ပါနဲ့။”

တရုတ်ဘုံကျောင်းသူဌေးများက ပွဲငှားခအပြင် မာလာရီကို
ငွေသုံးရာ ဆုချကြသည်။ စိန်လက်သန်းလည်း အပြန်စရိတ်ရ၍ ပုသိမ်
မှ ပြန်သွားသည်။

မြောင်းမြမြို့မှ ဇာတ်ကလေးတစ်ခုက မာလာရီကို ခြေကောက်
သဘော လာငှားသည်။ အမေ မကျန်းမာသေး၍ ဆေးတိုက်၍ အစ်မကြီး
ဒေါ်သိန်းတင်နှင့် ထားခဲ့ကာ အစ်မ ဒေါ်ခင်ညို မာလာရီ၏အစ်ကို
ဂိတဆရာကိုလေးမောင်နှင့် မြောင်းမြသို့ကရန် လိုက်သွားကြသည်။

မြောင်းမြ၌ ဇာတ်ကနေစဉ် မြို့တွင်းသို့ ရဲဘော်ဖြူများ ဝင်စီး
ကြသည်။ ပွဲပျက်ကာ ရုံထဲတွင် လူတွေ ပြေးကြလွှားကြ ဆူဆူညံညံ
ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထိုအခိုက် ရုံထဲသို့ ရဲဘော်ဖြူများ

ဝင်ရောက်လာကြသည်။

မာလာရီ၊ မာလာရီအစ်မ မခင်ညို၊ မာလာရီ၏အစ်ကို ဂီတ ဆရာကိုလေးမောင်နှင့် ဇာတ်ကန်ထရိုက်တို့ကို ရဲဘော်ဖြူများက ဖမ်း သွားကြသည်။

မြောင်းမြဆိပ်ကမ်းမှ လှေတစ်စင်းနှင့် သူတို့ခေါ်ရာသို့ လိုက် ကြရသည်။ ညမှောင်မှောင်တွင် ဘယ်ရောက်၍ရောက်မှန်း မသိ။ တော်တော်ဝေးဝေးကြီးလှော်သွားပြီးမှ ကမ်းစပ်၌ လှေဦးထိုးရပ်လိုက် သည်။ မာလာရီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ရင်တဆတ်ဆတ်တုန် ကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြသည်။

လယ်ကွင်းများဖြတ်၍ အတော်ဝေးဝေး လျှောက်ကြရသည်။ တစ်နေရာတွင် နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ကို အိမ်ပေါ်၌ တင်ထားသည်။ အိမ်အောက်၌ လက်နက်များ အပြည့်ရှိသည်။

မာလာရီတို့ ညီအစ်မသည် ကြောက်လွန်း၍ နတ်ကျသလို တုန်နေကြသည်။ ဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ .... သတ်မှာလား၊ ပြန်ပေး ဆွဲတာလား၊ ဘာမှန်းမသိ ကြောက်ဒူးတုန်နေကြသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ အားကိုးစရာမမြင်၊ အားကိုးစရာမရှိ။ မျက်ရည်သွယ်သွယ်ကျခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ကြရသည်။

အချိန်ကျလျှင် ရဲဘော်တစ်ယောက် နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက် ပြီး ထမင်းလာပို့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းလာတာလဲ ရဲဘော် ... ဘယ် တော့ ပြန်လွှတ်မှာလဲ”

ရဲဘော်က ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး .... ဗိုလ်ကြီးလာလိမ့်မယ်”

ရဲဘော်တို့သည် ဗိုလ်ကြီးဆိုသူ မလာမီ ဘင်ဂျီတစ်လက် ရှာလာသည်။ မာလာရီ၏အစ်ကို ဂိတဆရာ ကိုလေးမောင်ကို ဘင်ဂျီ တီးခိုင်းပြီး မာလာရီကို သီချင်းဆိုခိုင်းသည်။ သူတို့လာခိုင်းတိုင်း သီချင်း ဆိုပေးနေရသဖြင့် မာလာရီ၏လည်ချောင်းမှာ ပွထနေသည်။

မာလာရီသည် ရဲဘော် ဗိုလ်အောင်သိန်းလက်မှ လွတ်အောင် စလင်းရုံမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရာမှ ဒုက္ခရောက်ကာ အဖမ်းခံနေရသည်။ ဘယ်နေ့ လွတ်ရမည်လည်း မသိ။ ရှေ့ ဘာဖြစ်မည်ကိုလည်း မတွေး ရဲ။ အိမ်အောက်သို့ ရေချိုးဆင်းလျှင် သေနတ်ကိုင်ရဲဘော်အစောင့်နှင့် အိမ်သာဆင်းလျှင် ရဲဘော်အစောင့်နှင့်။ အိမ်အောက်၌ လက်နက်တွေ စုပုံထားခြင်းကြောင့် ထွက်ပြေးကြရန် စိတ်ကူးထဲ၌ မထည့်ရဲချေ။

ပုသိမ်ဆေးတိုက်တွင် တင်ထားခဲ့သော မိခင်အတွက် စိတ်ပူ လာသည်။ မာလာရီတို့ကို ရဲဘော်ဖြူများ ဖမ်းသွားသည့်သတင်းကို အမေသိလောက်ပြီ။ အမေ ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေမည်မှန်း တွေးမိ တိုင်း မာလာရီတို့ညီအစ်မ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် တရှုံ့ရှုံ့ငိုကြသည်။ ရဲဘော်ဖြူများ ဖမ်းထားပြီး ဘာမှတော့မလုပ်ကြ။ ထမင်းစားချိန် ထမင်းလာပို့သည်။ သူတို့ဆိုခိုင်းသည့် သီချင်းကို နေ့နေ့ညည လာ ခိုင်းတိုင်း ထိုင်ဆိုနေရသည်။

“ရဲဘော်တို့ ဘယ်တော့ လွတ်ပေးမှာလဲရှင်”

“မသိဘူးခင်ဗျ .... ဗိုလ်ကြီးလာလိမ့်မယ်”

မာလာရီတို့ နေ့စဉ်မေးသော ထိုမေးခွန်းကို သူတို့ဘက်မှ ဤအဖြေကလွဲ၍ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ မာလာရီသည် သူတို့ကိုခေါ်လာ ပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းလည်း မပြုဘဲ သက်သက်သီချင်းနားထောင် ချင်၍ ဖမ်းလာတာများလားဟု တွေးကြည့်မိသည်။

တစ်နေ့တွင် ရဲဘော်နှင့်ဗိုလ်ကြီးဆိုသူတို့ အပေါ်ထပ်သို့

တက်လာကြသည်။ မာလာရီကို မြင်မြင်ချင်း ဗိုလ်ကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာကတော် ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးလား”

မာလာရီသည် ဗိုလ်ကြီးတက်လာ၍ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ဒီအသံ ကြားဖူး၍ မာလာရီသည် ဗိုလ်ကြီး မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ ဟင်းပို့ခိုင်းလို့ ဆရာကတော်တို့နေတဲ့ ရုံထဲကို ဟင်းလာပို့တဲ့ရဲဘော်လေ ..... မမှတ်မိဘူးလား”

ဗိုလ်ကြီးဆိုသူက ဖွင့်ပြောမှ မာလာရီက အံ့သြသွားသည်။ အားတက်သွားသည်။ အသံတုန်တုန်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“မှတ်မိပါပြီ ရဲဘော်ရယ် ..... ဘာပြုလို့ ခုလို ဖမ်းလာတာလဲ၊ ဘယ်တော့ လွတ်ပေးကြမှာလဲ”

ဗိုလ်ကြီးဆိုသော ရဲဘော်သည် ဗိုလ်အောင်သိန်းနှင့် မာလာရီတို့ စလင်းရုံထဲတွင် ညားနေကြသည် ယူဆခြင်းကြောင့် မာလာရီကို တွေ့တွေ့ချင်း ‘ဆရာကတော်’ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်းရဲဘော်မှန်သမျှသည် မာလာရီနှင့် သူတို့ ဆရာ ညားနေကြပြီဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ရဲဘော်အဖြူ အဝါ အကွဲတွင် ရဲဘော်ဗိုလ်အောင်သိန်းက အဝါဘက်ပါ၍ ဗိုလ်ကြီးဆိုသူက အဖြူဘက် ရောက်သွားသော ရဲဘော်ဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်လွတ်ပေးစမ်းပါ ရဲဘော်ရယ်၊ ခုလောက်ဆို ရဲဘော်တို့ ဆရာ ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေမလဲ၊ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေရော့မယ်”

မာလာရီသည် သူတို့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ ဇနီးအဖြစ် ပုံမှားရိုက်၍ ပြောသည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ဇနီး မဖြစ်ချင်၍ ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ စက်ကွင်းမှ လွတ်တင်းအောင် ရုန်းထွက်လာခဲ့သော သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို ဗိုလ်ကြီးဆိုသော ထိုရဲဘော်အား အသိမပေးဝံ့ပေ။

ရဲဘော်သည် အတန်ကြာ တွေ့၍နေသည်။ ပြီးမှ အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ည ၁၁ နာရီမှာ လာခေါ်မယ်။ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားပေါ့”

ရဲဘော်သည် ပြောပြောဆိုဆို အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

ထိုည၌ မာလာရီတို့သည် ရဲဘော်လာခေါ်မည့် အချိန်ကို စောင့်နေကြသည်။ ည ၁၁ နာရီ၌ ဗိုလ်ကြီးဆိုသော ရဲဘော်ဖြူသည် တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ လက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

မာလာရီတို့လည်း အသံမထွက်အောင် ခြေနင်းလျက် ရဲဘော်နောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးမှ ကမ်းပါးသို့ နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်ကြရသည်။ ကမ်းစပ်၌ ဆိုက်ထားသော မော်တော်ဘုတ်ကလေးပေါ်သို့ တက်ခိုင်းသည်။

မော်တော်ကို စက်ကုန်မောင်း၍ မြောင်းမြသို့ လိုက်ပို့သည်။ မြောင်းမြရောက်လျှင် ကမ်း၌ကပ်ပေးကာ ချက်ချင်း ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဆရာကတော်ရေ .... ဆရာကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဆရာကတော့်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ပို့တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

မော်တော်မထွက်ခွာမီ ရဲဘော်က ပြောသွားသည်။
မြောင်းမြ၌ သူတို့နှင့်အတူတူ အဖမ်းခံရသော ဇာတ်ကန်

ထရိုက် အသိအိမ်တွင် တစ်ည ဝင်အိပ်ကြရသည်။

မြောင်းမြမှ ပုသိမ်သို့ နောက်တစ်နေ့ လိုက်သွားကြသည်။ ပုသိမ်တွင် အမေဆေးကုသော ဆေးတိုက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ အမေ့ကို တွေ့ချင်စေနှင့် လာခဲ့ကြရာ ဆေးတိုက်၌ အမေတို့မရှိကြတော့ချေ။

ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် သူ့တပည့်ရဲဘော်များကို စရိတ်ပေးကာ မာလာရီတို့ကိုရှာရန် ပုသိမ်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။ “မရ ရအောင် ပြန်ခေါ်ခဲ့၊ လှည်းနေ လှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာခေါ်ခဲ့၊ သူတို့ ပြန်မလာရင် မင်းတို့ ပြန်မလာခဲ့ကြနဲ့တော့” ဗိုလ်အောင်သိန်းက တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ပေးကာ ရှာဖွေခိုင်းလိုက်သည်။

ရဲဘော်တို့သည် ပုသိမ်ရောက်၍ သတင်းထောက်လှမ်း ရှာဖွေကြသည်။ ဆေးတိုက်တွင် မာလာရီ၏ မိခင်ရှိကြောင်း မာလာရီတို့ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ မြောင်းမြဘက်တွင် ရဲဘော်ဖြူများ ဖမ်းထားကြောင်း ဤသတင်းအရ ဆေးတိုက်ရှိ မာလာရီ၏ မိခင်ထံသို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဗိုလ်အောင်သိန်းက အခေါ်လွှတ်လိုက်ကြောင်း၊ သူတို့နှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လိုက်ရန် ခေါ်သည်။

“သားတို့ရယ် .... အမေ့သမီးလေးလည်း ရဲဘော်ဖြူတွေ ဖမ်းထားသတဲ့။ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ သမီးလေးနဲ့ ပြန်တွေ့မှ လာခဲ့ပါ့မယ်”

အမေက မလိုက်နိုင်သေးကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အမေ့သမီးကို ရှာပေးပါ့မယ်။ အမေ မပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အမေ့သားအကြောင်းလည်း အမေ သိပါတယ်။ အမေ့ကို တွေ့ရက်သားနဲ့ ပါအောင်ခေါ်မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စများလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သနား

ရင် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါအမေ”

မာလာရီ၏ မိခင်သည် ပြန်လိုက်ရန် တောင်းပန်နေကြသော ရဲဘော်များကို ကရုဏာသက်သွားသည်။ ရဲဘော်တို့ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်မသွားလျှင် ရဲဘော်တို့ခံကြရမည့် အပြစ်ဒဏ်ကို မတွေးရဲပေ။

စလင်းကွင်းရုံထဲ၌ နေကြစဉ်က ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် သူ့ တပည့်ရဲဘော်များကို အပြစ်တွေ့လျှင် ချမ်းသာမပေးဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးပုံကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခဲ့ကြသည်။

အမေသည် မိမိတို့မိသားစုအတွက်ကြောင့် ရဲဘော်များ ကိစ္စများမည်ကို မလိုလားပေ။ သမီးသတင်းလည်း ဘာမှမသိရ။ ပုသိမ်ဆေးတိုက်၌ ကြာရှည်စောင့်နေရန်လည်း စားစရိတ် မတတ်နိုင်။ ရောဂါကုသပေးသော ဆေးဝါးစရိတ်ကိုပင် မရှင်းရသေးပေ။ သမီးများ ပြန်လာမှပေးရန် ကြွေးတင်နေသည်။ ပုသိမ်ဆေးတိုက်တွင် သမီး အကြီးမသိန်းတင်တို့လင်မယားနှင့် မာလာရီ၏ သမီးလေး လှလှဝင်းပါ အမေနှင့်အတူ ရှိကြသည်။

ရဲဘော်များသည် အမေကို မလိုက်လိုက်အောင် နားပူနားဆာ လုပ်ကြသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခ ရှင်းပေးမည်။ စရိတ်ပါသည်။ မလိုက်ဘဲ မနေရန် တောင်းပန်ကြသည်။

အိမ်ထောင်ရှိ၍ မလွတ်လပ်သော ဗိုလ်အောင်သိန်းလက်မှ လွတ်ကင်းရန် ပုသိမ်သို့ ရှောင်ထွက်လာသော သမီးအကြောင်းကို လုံးဝ မသိရှာသော အမေက ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ ကျေးဇူးများကို ထောက်ထား၍ ပြန်လိုက်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်သည်။ မိသားစုသည် ရဲဘော်များနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လိုက်သွားကြသည်။ -

မာလာရီတို့ ဆေးတိုက်သို့ရောက်သောအခါ ဆေးတိုက်ဆရာမကြီးက အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်းများကို ဆီးပြောပြသည်။

မာလာရီသည် ဗိုလ်အောင်သိန်းဆီသို့ အမေပြန်သွားသည်ဟု ကြားကြားချင်း ဤဘဝတွင် ဗိုလ်အောင်သိန်းစက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်း တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

အမေ့ကို ဖွင့်မပြောမိသည့်အတွက် နောင်တရကြသည်။ ဤ ဇာတ်ကြောင်းသိလျှင် အမေ လိုက်ချင်မှ လိုက်မည်။ ယခုတော့ အမေ က ပြန်ရောက်သွားနှင့်ပြီဖြစ်၍ အမေ့နောက်သို့ သူတို့ မောင်နှမသုံး ယောက် လိုက်ရတော့မည်။

ရန်ကုန်သို့ မောင်နှမသုံးယောက် လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ရောက်၍ တက္ကစီကားပေါ်သို့ တက်ကြသော အခါ “ဘယ်ကိုလဲ ... ဘယ်သွားမလဲ” ကားဆရာက မေးသည်။

မာလာရီသည် ရင်ထဲ၌ဆိုလျက် မျက်ရည်ဝဲကာ ကားဆရာ ကို ပြန်မပြောနိုင်။ မာလာရီ၏ အစ်မ မခင်ညိုသာလျှင် “စလင်းကွင်း ဇာတ်ရုံ ကြည့်မြင်တိုင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် မာလာရီ၏ မိခင်နှင့် မိသားစုကို စလင်း ကွင်းထဲတွင် အိမ်တစ်အိမ်ငှား၍ တင်ထားသည်။ စားစရိတ်ပါ ထောက်ပံ့ ထားသည်။ ရဲဘော်များကို မြောင်းမြသို့လွှတ်ကာ သတင်းစုံစမ်းခိုင်း သည်။

အမေ့ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ မာလာရီသည် မိခင်ကို ဖက် ၍ ချုံးပွဲချင့်သည်။ တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသည်။ အမေကလည်း မာလာရီတို့မရောက်ခင် အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်း များကို မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ပြန်ပြောပြသည်။

“အမေတို့ကို ဒီအိမ်မှာထားပြီး တစ်နေ့တော့ သူ့မယား အမေ့ ဆီကိုလာတယ်။ သူ့ယောက်ျားအကြောင်းတွေ စုံလို့ပဲ လာပြောပြ တယ်။ သူ အင်မတန်လိုလားနှစ်သက်တဲ့ အမေ့သမီးနဲ့ ပေးစားပါ။”

ကျွန်မ ရှိတယ်။ သားရှိတယ်လို့ အမေ ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့။ အမေ သမီးနဲ့ နေရာကျသွားရင် ကျွန်မတို့သားအမိလည်း နားချမ်းသာရပါ့မယ် ..... စိတ်ချမ်းသာရပါ့မယ် .... ဒါကြောင့် အမေသမီးများ ပြန်လာရင် အမေသမီးနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါလို့ လာတောင်းပန်တယ်။ သမီးဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မာလာရီသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ရင်ထဲ၌ တင်းကျပ်လျက် မျက်ရည်များ စီးကျကာ ငိုရှိုက်နေသည်။ သူနှင့်လွတ်အောင် ထွက်ပြေးကြောင်း အမေသိအောင် ပြောပြသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အမေတို့ သမီးတို့ ကျားရှေ့တော့ မှောက်လျက်လဲကြပြီ။ အမေတို့ကို စီမံဖန်တီးတဲ့ ကံကလွဲတာ။ ခုပုံက လွတ်အောင်ရှောင်ဖို့တော့ မလွယ်တော့ဘူး။ သမီးဘဝ လမ်းကြောင်းက ဒီလမ်းလျှောက်ဖို့ ဒီလိုဖန်တီးပေးထားပြီ။ တခြားလမ်းကြောင်းတော့ အမေမမြင်တော့ဘူး။ သူနဲ့လွတ်အောင် သမီး ဘယ်လိုရုန်းပြေးပေမယ့် သူ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်အောင် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပြီး ပြန်ပို့လိုက်ပြီ သမီး”

မာလာရီသည် သူ့လက်ထဲပြန်ရောက်မှ လက်မခံ၍မရ။ ငြင်း၍မရ။ သူ့ရဲ့ဘော်အပေါင်းကလည်း မာလာရီကို သူတို့ဆရာကတော် သူတို့ဆရာနှင့် ညားပြီးသား ယူဆထားကြသည်။ သူ ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ထားသော လက်ရှိအခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ သဘောပိုက်ကာ နောက်ဆုံး၌ မျက်စိမှိတ်လက်ခံလိုက်ရသည်။

ဘုန်းကြီးများပင့်၍ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ပြီး ထိုအိမ်ကလေး၌ ဗိုလ်အောင်သိန်းနှင့် မာလာရီတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြသည်။ မင်္ဂလာမဆောင်မီ ဗိုလ်အောင်သိန်းကို မာလာရီက ရဲဘော်ဘဝမှ နုတ်ထွက်

မှ မင်္ဂလာဆောင်မည်ပြော၍ ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် ရဲဘော်အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး လများမကြာမီ ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ ဇာတိ ပေါ်လာသည်။ အိမ်သို့ ပြန်အိပ်ရုံမှတစ်ပါး ပြန်ချင်သည့်အချိန်မှ ပြန်အိပ်၊ စားချင်မှစား၊ မာလာရီသည် တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာ။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။

မာလာရီ စိတ်ဆင်းရဲနေမှန်းသိ၍ ဗိုလ်အောင်သိန်းက ချောသည်။ ချော၍ ပျော့သွားသောအခါ မာလာရီက ချောသူကို ဖဲလျှောက် မရိုက်ရန်၊ လင်းအားကြီးမှ ပြန်မလာရန် ပြောသည်။ ထိုသို့ပြောလျှင် အချခံရသည်။

မာလာရီကို ဗိုလ်အောင်သိန်းက ဘယ်လိုရိုက်နှက်နေနေ အိမ်ဦးခန်းထဲမှ အမေသည် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။ “သားရေ .... သား” ဟု ခေါ်ပြောမပျက်။ ဘယ်ယောက္ခမပေါ်မှ မယဉ်ကျေးခဲ့သော ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် မာလာရီ၏မိခင်ကိုတော့ ရိုသေသည်။ ဦးချသည်။ သူ့ပါးစပ်ဖျားမှ အမေချင်းထပ်နေသည်။

မာလာရီအစ်မ ဒေါ်သိန်းတင်တို့ လင်မယားနှင့် မခင်ညိုသည် မာလာရီတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သမီးလှလှဝင်းကို ခေါ်ကာ လက်ပံ တန်းသို့ ပြောင်းသွားကြသည်။ ။

(၅)

တိုင်းပြည် ငြိမ်သက်လာသောအခါ မာလာရီက ဇာတ်ကချင်သည်။
ဗိုလ်အောင်သိန်းက ခွင့်မပေးဘဲနေသည်။ မရမက ချော့၍ ခွင့်တောင်းမှ
ခွင့်ရ၍ ဦးအောင်ငြိမ်းဇာတ်ထဲ လိုက်ကသည်။

စာရေးဆရာ 'ပြည်သန်းနွယ်' နှင့်တွေ့ကြသည်။ ပြည်သန်း
နွယ်က မာလာရီကို ပြဇာတ်ထဲ ကရန်ပြောသည်။

ကာဌေးရုံ၌ပြသနေသော ခေတ်ပေါ်ပြဇာတ်များကို မကြည့်
ဖူး၍ ခေတ်ပေါ်ပြဇာတ်နှင့်လည်း အလှမ်းဝေးနေသည်။ အောင်သပြေ
ရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်မြင့်ကလည်း မာလာရီကို ဇာတ်တွေ၌လိုက်မကဘဲ
ပြဇာတ်ထဲဝင်ကရန် တိုက်တွန်းသည်။ ထိုအချိန်က ပြဇာတ်မင်းသမီး
တင်တင်မူနှင့် မေချစ်တို့ နာမည်ကြီးနေချိန်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ပြဇာတ်ထဲဝင်ကရန် လမ်းစပေါ်လာသည်။ “ငန်း
တော်ရှင်မ” ပြဇာတ်၌ တစ်ည ၁၅ ကျပ်ဖြင့် အရံဆိုက်ပတ်မင်းသမီး
အဖြစ် ဝင်ကရသည်။

ကာဌေးရုံသို့ ဇာတ်တိုက်သွားရာတွင် ရန်ကုန်၌နေသော်လည်း
ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ပြဇာတ်ရုံများသို့ တစ်ခေါက်မျှ မာလာရီ မရောက်ဖူးပေ။
ကာဌေးရုံ၌ အိမ်သာ ဘယ်ဆီရှိမှန်းပင်မသိ။

တင်တင်မူ၊ မေချစ်၊ ပြဇာတ်မင်းသမီးများ၏ မျက်နှာကို ရဲ့ရဲ့

မကြည့်ဝံ့။ ယိမ်းသမလေးများနှင့် အပေါင်းအသင်းလုပ်ရသည်။ မာလာရီကို ဘယ်သူကမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြပေ။ နယ်လေးရပ်လှည့်၍ ဇာတ်ကခုန်စဉ်က ဇာတ်ထဲတွင် ဆုံစည်းခဲ့သော 'ကိုကြယ်နီ' ကြီးကို သွားတွေ့၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိသည်။

“ဇာတ်ပွဲတွေ ခေတ်မှိန်ကျသွားတော့ ငါလည်း ဒီပြဇာတ်ထဲ ရောက်လာရတာပဲဟ ... ပြဇာတ်က ပညာမပါပါဘူး။ ကြည့် စခန်းသွားရတာပါ။ ကြည့်သာ စခန်းသွားပေတော့ ...”

ကိုကြယ်နီက မာလာရီကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

ပြဇာတ်၌ အရန်မင်းသမီးကလေးအဖြစ် စဝင်ကရသောည၌ မာလာရီမှာ ရင်ခုန်နေသည်။ ထိန်လင်းနေသော မီးချောင်းများအောက်၌ လူတွေကို တိုးဝှေ့လျက် ကာဠေးရုံနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားရသည်။

ဇာတ်ခုံနောက်ဘက် အခန်းထဲ၌ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်များ ရှိသည်။ ပြဇာတ်မင်းသမီး၊ မင်းသားများ ဖြီးလိမ်းဝတ်စား ပြင်ဆင်နေ ကြသည်။

မာလာရီသည် ဘယ်နေရာထိုင်ရမှန်းမသိ။ ထိုင်စရာမရှိ၍ ကြမ်းပေါ်၌ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ချလိုက်သည်။ စိန်ဂျွန်းထွန်းရွှေသည် သူထိုင်နေသော ခွေးခြေကလေးကို ယူလာကာ “ရော့ ... ရော့ ... ဒီမှာ ထိုင်” နေရာပေးသည်။

မာလာရီသည် ခွေးခြေကလေးပေါ်၌ထိုင်ကာ ပြဇာတ်မင်းသမီးများ အလှပြင်နေကြခြင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

ပြဇာတ်မင်းသမီးများသည် နိုင်လွန်အင်္ကျီဝတ်လျက် ရွှေရောင်ငွေရောင်များ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဘရိုက်ကိတ်ထဘီများ ဝတ်ထားကြသည်။ မာလာရီသည် ဘရိုက်ကိတ်ထဘီကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး၍ တအံ့တဩ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ “လှလိုက်တာ ... အဖိုးတန်မှာပဲ ... ” ဟု တွေးနေသည်။

အချိန်ကျ၍ မာလာရီသည် မျက်နှာချေကို ဖျော်လူးသည်။

“မျက်နှာချေ မလူးရဘူး။ မိတ်ကပ် လူးရတယ်”

ယိမ်းသမလေးများက ပြောကြသည်။

မိတ်ကပ်ဆိုတာ ဘာများပါလိမ့် .... ဘယ်လိုဟာမျိုးပါလိမ့်၊

ဟိုခု ဒီခုပေါ်တွင်ရှိသော ပြဇာတ်မင်းသမီးများ၏ အလှပြင်ကိရိယာများကို မျှော်ကြည့်လျက် မျက်နှာချေလိမ်းရင်း မိတ်ကပ်အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတော စဉ်းစားရင်း လိမ်းနေသည်။

မျက်နှာ၌ မျက်နှာချေလူးပြီး၍ မင်တောင့်နှင့် မျက်ခုံးမွေးဆွဲမည်လုပ်စဉ် စိန်ဂျွန်းထွန်းရွှေသည် သူနှင့်တွဲကရမည့် မင်းသမီးဖြစ်၍ အမြင်မတော်သောကြောင့် မျက်ခုံးမွေးဆွဲရန် ခဲတံလာပေးသည်။

“မျက်ခုံးကို ဒါနဲ့ဆွဲရတယ်၊ မင်တောင့်က မကောင်းဘူး”

မာလာရီသည် ခဲတံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခဲတံနှင့် မျက်ခုံးမွေးကို စမ်းဆွဲကြည့်သည်။ “ဒီခဲတံကလည်း မျက်ခုံးမွေးဆွဲလို့ ရပါကလား” ဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေသည်။

ခေတ်ပေါ် ပြဇာတ်ထဲ၌ “ငန်းတော်ရှင်မ’၊ ‘ချစ်ပန်းသဇင်’ ဇာတ်ထုပ်နှစ်ထုပ်တွင် ဆိုက်ပတ်မင်းသမီး ဇာတ်မင်းသမီး အဝတ်အစားဖြင့် ဝင်ကခဲ့ရသည်။ မာလာရီကို ဘယ်ကမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြ။ မထင်မရှား ပြဇာတ်အရန်မင်းသမီးအဖြစ် ဇာတ်ထုပ်နှစ်ထုပ်တွင် ဝင်ကခဲ့ရပြီးနောက် မည်သူမျှ လာမခေါ်ကြတော့။

တစ်နေ့ ‘ဥသြဘသောင်’ နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြရသည်။

“ဖလင်ရိုက်မလား”

ဥသြဘသောင်က တွေ့တွေ့ချင်း စပြောသည်။

“ဖလင်ဆိုတာ ဘာလဲရှင့်”

“ဘိုင်စကုတ်ပေါ့ဟ”

မာလာရီသည် ဘိုင်စကုတ်ထဲ ပါချင်သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်ကပင် ဘိုင်စကုတ်ဆိုလျှင် အသေအလဲကြိုက်သည်။ ဘိုင်စကုတ် သွားကြည့်ခဲ့ပြီး မှန်ဝတ်ချပ်ဆွဲ၍ ရှေ့၌ထောင်ကာ အလွမ်းမင်းသမီး ကြီး ‘ခင်ခင်ဥ’ ၏ မျက်နှာပေါ်၌ မျက်ရည်ဥကြီးများ လိမ့်ဆင်းကျ လာသည့်ပုံအတိုင်း မတူတူအောင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ့်ဆင်း ကျကြည့်သည်။

ခင်မြရင်၏ မျက်ရည်ဝဲပုံကလေး၊ မျက်နှာညှိုးပုံကလေးကို မတူတူအောင် မှန်ထဲတွင် အတုခိုးလုပ်ကြည့်သည်။

ဇာတ်ထဲတွင် ဇာတ်မင်းသမီးဖြစ်နေသော်လည်း ဘိုင်စကုတ် ရူးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြည်မြို့တွင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်ခင်ရီတို့ ‘ဣန္ဒာရုံ’ ဇာတ်ကား လာရိုက်သည့်အခါ ဇာတ်ရုံထဲမှ ဘူတာရုံသို့ ပြေး ထွက်သွားသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်ခင်ရီကို သွားငေးကြည့်သည်။

ဇာတ်မင်းသမီးဘဝ ၁၄ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်အရွယ်၌ ဘိုင်စကုတ် မင်းသားများကို တိတ်တိတ်ပုန်းသဘောကျနေသည်။ မင်းသား ကျော် အေးကို စွဲသည်။ မင်းသားကျော်အေးနှင့် မင်းသားချစ်ရွှေမှာ မာလာရီ ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ်က သူ့ရင်ထဲတွင် ကျိတ်၍စွဲခဲ့သော သူမသိ ငါစွဲ သူ့ချစ်သူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဥဩဘသောင်သည် မာလာရီကို ဗြိတိသျှဘားမားရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဗြိတိသျှဘားမား သူဌေးဦးညွန့်၏ သား ဒါရိုက်တာချန်ထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံပေးသည်။

ဦးချန်ထွန်းသည် မာလာရီကိုကြည့်၍ ခေါင်းကိုရမ်းခါလျက် စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဇာတ်မင်းသမီးလုပ်ဖူးတယ်ဆိုရင် ဇာတ်ဟန်တွေ ပါနေမှာ ပေါ့၊ မဖြစ်ပါဘူး”

မာလာရီသည် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မျက်နှာလေး နီရဲသွား
အောင်လည်း ရှက်မိသည်။ ဇာတ်သဘင်ပညာကို ဒီလောက်အထင်
သေးကြသလားဟု စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် ခုသွားသည်။

“နောက်တစ်နေ့ လာခဲ့ဦးလေ”

ဦးချန်ထွန်းက မှာလိုက်သည်။ ဦးချန်ထွန်းအပေါ်၌ စိတ်ခု
သွား၍ နောက်တစ်နေ့တွင် မသွားဘဲနေလိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်းနှင့်ခင်မင်သော မင်းသား ကိုအေးကြူသည်
မာလာရီကို အဝမ်းခြံသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။

ဒါရိုက်တာ ဦးတင်မောင်သည် မာလာရီကိုကြည့်လျက် ....

“ပိန်တယ်” ပြောကာ ပယ်ချလိုက်သည်။ “နောက် လိုရင်
ခေါ်သုံးမယ်” ပြောလိုက်သည်။

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများက ပယ်ချမှ မာလာရီသည် စိတ်ကြွတက်
လာသည်။ “တစ်နေ့နေ့ ဒီရုပ်ရှင်ထဲ ရောက်ကိုရောက်ရမယ်” ဟု စိတ်
ထဲ၌ ကြိုးဝါးထားလိုက်သည်။

မွန်ကျော်မြင့်ဇာတ်ထဲ၌ မင်းသမီးလုပ်ရန် တစ်ညတစ်ဆယ်
နှင့် လာငှားသည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်းပေးစာကမ်းစာနှင့် မလုံလောက်ပေ။ အမေ
က နေ့စဉ်ပင် စလင်းကျောင်းတိုက်ထဲမှ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းဖိတ်
၍ ဆွမ်းလောင်းနေသောကြောင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်း ဝင်ငွေရှိရန် အလုပ်
ဖိရှာနေရသည်။

အလုပ်ရှာနေခိုက် အလုပ်ရ၍ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ မွန်ကျော်
မြင့်ပေးသော တစ်ညတစ်ဆယ်မှာ နည်းလွန်း၍ ပိုပေးရန် တောင်းပန်
သည်။

“တစ်ဆယ်တော့ နည်းလွန်းပါတယ်ရှင်၊ တစ်ည ၁၅ ကျပ်ပေးပါ”

မွန်ကျော်မြင့်သည် ၁၅ ကျပ်မပေးနိုင်ခြင်းကြောင့် ခေါင်းခါ ပြသည်။

“တစ်ည ၁၅ ကျပ်မှ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် စရိတ်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် ကမလဲ။ ငါးကျပ်တော့ ပိုပေးပါရှင်”

မွန်ကျော်မြင့်ကို ၁၅ ကျပ်ပေးရန် ထပ်၍ တောင်းပြန်သည်။ မွန်ကျော်မြင့်က ခေါင်းခါမြဲ ခေါင်းခါနေသည်။ မာလာရီသည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ၁၅ ကျပ်မရ၍ သူက ပြန်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ဇာတ်လည်းမကရ၊ ပြဇာတ်ကလည်း မခေါ်ကြ။ ရုပ်ရှင်ကလည်း ပယ်ချ။ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေသည်။ အမေ နေ့စဉ် ဆွမ်းလောင်းနေသော သံဃာများက အပါး ၂၀။

သတင်းစာထဲတွင် ကာဠေးရုံမှ မင်းသမီးအသစ်များ အလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာပါလာသည်။ ကြော်ငြာထဲ၌ မင်းသမီးဖြစ်ရမည့် အချက်အလက်ကို ဖော်ပြထားသည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်း၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အမြတ်တော်ကြေးရုံး၌ လုပ်နေသော ‘ကိုမြဟန်’ သည် မာလာရီတို့အိမ်သို့ ပေါက်လာကာ ကာဠေးရုံ၌ ပြဇာတ်မင်းသမီးလျှောက်ရန် တိုက်တွန်းသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုမြဟန်ရယ် .... ကျွန်မကို သူတို့ မှတ်မိမှာပေါ့။ ဇာတ်မင်းသမီး ကရတဲ့အခန်းမှာ ကျွန်မ သွားကခဲ့ဖူးတော့ သူတို့ ကျွန်မကို ဇာတ်မင်းသမီးမှန်း မှတ်မိနေကြမှာပေါ့။ ပြဇာတ်တို့၊ ရုပ်ရှင်တို့က ဇာတ်မင်းသမီး မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မ လျှောက်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ကိုမြဟန်သည် မာလာရီကို သနားမိသည်။ အနုပညာဘက်၌ မာလာရီ အစွမ်းထက်မှန်း အစင်းသိဖြစ်သည်။ သွေးလိုက်လျှင် အရောင်ထွက်လာမည့် ကျောက်ကောင်းတစ်လုံးကို အရိုင်းအတိုင်း မထားချင်ပေ။

ကိုမြဟန်သည် နည်းလမ်းရှာ၍ စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ .... ခင်ဗျား ဆံပင်ကို သွားဖြတ်ပစ်ပြီး ကောက်ပစ်လိုက်၊ နိုင်လွန်အကျီလက်တို့နဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး လျှောက်လိုက်ဗျာ။ လျှောက်လွှာနဲ့ ဓာတ်ပုံ ကို ကျွန်တော် သွားတင်ပေးမယ်”

ကိုမြဟန်က ဆံပင်ဖြတ်ပြီးကောက်ရန် အတန်တန်တိုက် တွန်း သည်။ ပေါင်လယ်လောက်ရောက်နေသော ဆံပင်များကို ဖြတ်ပစ်ရန် အလွန်တရာမှ နှမြောလှသည်။

ကိုမြဟန်က မပြန်ခင် ဆံပင်ကောက်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားရန် တဖွဖွမှာသွားသည်။ မှန်ရှေ့၌ ဆံပင်ကိုဖြန့်၍ ဖြတ်ပစ်ရန် စိတ်ကူးရုံ မျှနှင့်ပင် မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။

အမေအိုကလည်း ရှိသေးသည်။ အမေ မသေခင် လှူနိုင် တန်း နိုင်အောင် တတ်သည့်ပညာဖြင့် လုပ်ကျွေးချင်သည်။ ခေတ်အလိုက် ဆံပင်ဖြတ်၍မှ မကောက်လျှင် ပြဇာတ်နယ်ပယ်တွင် ဝင်တိုးရန် ခဲယဉ်း ကြောင်း တွေးမိသည်။

ဆံပင်ဖြတ်တောက်ပြီးမှ အရွေးမခံရလျှင် ခေါင်းပေါ်ရှိ အတွန့် အကောက်တွေ အဖတ်တင်မှာလည်း စိုးမိသည်။ တစ်နေ့လုံး ဆံပင်ကို သာ စမ်းနေသည်။ ဖြတ်ကောက်ရန် ချီတုံချီတုံ စိတ်မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်အောင်သိန်း ခေါ်ဆောင်သွား၍ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ ဦးသုခ အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကာဌေးပြိုင်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်း မေးမြန်း ကြည့်ရန် ဗိုလ်အောင်သိန်းက ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါရိုက်တာဦးသုခက မာလာရီကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မာလာရီနှင့် စကားပြောပြီး အစွမ်းရှိသော မာလာရီ၏ အရည်အသွေး

ကို တွေ့မြင်သိရှိသွားသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် တိုက်တွန်းညွှန်ကြားပြောဆိုလိုက်သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်လျှင် ဇာတ်သမားအနေနဲ့ အလွယ်ကလေးပဲဆိုပြီး မလုပ်လေနှင့်။ အရပ်သူလို ကျောင်းသူလို ခပ်လျော့လျော့လုပ်ရန်၊ ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲကို ဘီအေလိုမဖြေရန် အထူးမှာကြားလိုက်သည်။

မာလာရီမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆံပင်ဖြတ်ရန် စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။ ရက်ကလည်း နီးကပ်လာပြီ။

ဆံပင်အတွက် စိတ်ပင်ပန်းပြီးမှ စိတ်တုံးတုံးချလိုက်နိုင်သည်။ ဖြတ်မည်၊ ကောက်မည်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး လျှောက်လွှာတင်မည်။

အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ဆံပင်ကောက်ဆိုင်ကို စုံစမ်းရှာဖွေသွားကြသည်။ ချွေတာရေးဆိုင်အပေါ်ထပ် စတားဆံပင်ကောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

လှိုက်ဖိုနေသောရင်ဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ မာလာရီသည် မှန်ကိုမကြည့်ဝံ့ဘဲ မျက်စိနှစ်လုံး စုံပိတ်ထားသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို တိခနဲ တိခနဲ ညှပ်ချလိုက်သော ကပ်ကြေးအသံသည် မာလာရီ၏ အသည်းထဲသို့ စူးဝင်သွားသည်။

ဆံပင်ဖြတ်ပြီး ရုပ်ပုံအမျိုးမျိုးသည် မှန်ထဲ၌ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးနေသော ဆံတိုကလေးသည် ပခုံးပေါ်၌ အလိပ်လိုက် ဝဲကျနေသည်။ ခေါင်းရှေ့၌ ဆံပင်များ လှိုင်းထနေသည်။ ကောက်လိပ်ထားသော အမောက်ကိုကြည့်၍ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်သည်။

ခေတ်ဆန်ဆန်ချုပ်လာသော နိုင်လွန်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကို ဆံပင်ကောက်ဆိုင်၌ ပြောင်းဝတ်လျက် ဓာတ်ပုံဆိုင်သို့ ဆက်သွားကြသည်။

လန်ဒန်အတ်ဇာတ်ပုံဆိုင်၌ ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ အိမ်သို့ ကိုမြဟန် လာသောအခါ ဓာတ်ပုံများနှင့် လျှောက်လွှာကို ပေးလိုက်

သည်။ ဇာတ်မင်းသမီးမှန်းမသိအောင် လျှောက်လွှာ၌ 'မြမြဝင်း' နာမည် ထိုးလိုက်သည်။

ကာဌေးရုံတွင် လျှောက်လွှာတင်ပြီးစ ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်း ၌ ကနေသော ဦးစိန်အောင်မင်းဇာတ်မှ မင်းသမီးလို၍ လာငှားသည်။

မာလာရီသည် ဆံပင် အကောက်အလိပ်တွေ ပြေကုန်မှာလည်း စိုးသည်။ ဦးစိန်အောင်မင်း လွှတ်လိုက်သည်ကို ငြင်းရမှာလည်း ခက် သည်။ လျှောက်လွှာတင်ထားသော ကာဌေးရုံက သိသွားမှာလည်း ကြောက်သည်။

ဦးစိန်အောင်မင်းကို အားနာနာဖြင့် မကဖြစ်အောင် အကြံရ ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကရမယ်ဆိုရင် တစ်ည လေးဆယ်ပေးမှ လိုက်နိုင်မယ်” ဇာတ်သဘင်တွင် အတော်ဆုံးဇာတ်မင်းသမီးမှ အများဆုံး ၂၀ ကျပ်၊ ၂၅ ကျပ်သာ ပေးရသည်။ ဦးစိန်အောင်မင်း ဇာတ်ထဲတွင် လိုက် သော လူပြက် ဦးပဋိကွရားက “ဘာမင်းသမီးမို့ လေးဆယ်ပေးရမှာလဲ” ဟု စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

မင်းသမီး အရေးတကြီးလိုနေသော ဦးစိန်အောင်မင်းသည် မာလာရီတောင်းသည့်အတိုင်း တစ်ည လေးဆယ်ပေး၍ ခေါ်သော ကြောင့် မငြင်းသာဘဲ လိုက်သွားရသည်။

ထိုညက ငမိုးရိပ်ဇာတ်ခင်းကြသည်။

ငမိုးရိပ်ဇာတ်၌ မင်းသားသေပြီးနောက် မင်းသမီးမယ်ဘွင့် သည် ည ၃ နာရီလောက်တွင် လွမ်းခန်းထွက်ပြီး သေရမည်ဖြစ်သည်။ မင်းသမီးအသေနှင့် ပွဲအပြီး မိုးအလင်း အချိန်ကိုက် ကကြရန်ဖြစ်သည်။

ထိုညက နာရီအကြည့်မှားကြကာ မင်းသားက စောစောသေ သွားနှင့်သည်။ မင်းသမီးမှာ ညနှစ်ချက်ခန့်တွင် သေရမည့်အဖြစ်မျိုး

သို့ ဆိုက်ရောက်နေသည်။ သေပြီး မိုးလင်းရန် အချိန်သုံးနာရီခန့် လိုသေးသည်။

မင်းသမီး မယ်ဘွင့်သည် အချိန်မှားနေမှန်းသိသိချင်း ဇာတ် ခုံပေါ်၌ ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ချွေးတွေပြန်လာသည်။ မင်းသား ဦးစိန် အောင်မင်းမှာ ငမိုးရိပ်သေပြီးပြီဖြစ်၍ ယနေ့ သူ့အခန်းပြီးဆုံးပြီဟု စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်နေသည်။

သုံးနာရီလုံးလုံး အချိန်ဆွဲ၍ မိုးလင်းအောင် လွမ်းပြနေရန် လည်း ဇာတ်အိုင်နေတော့မည်။ ည နှစ်ချက်ထိုး၍ မင်းသမီးမယ်ဘွင့် သေပြီး ပွဲသိမ်းလိုက်ရမှာကလည်း ဇာတ်ထုံးစံမဟုတ်၍ မင်းသမီး အကျပ်ရိုက်နေသည်။

ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်း၌ အချိန်မှားခြင်းအတွက် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ဦးစိန်အောင်မင်းကိုနှိုးလျက် အချိန်မှားနေကြကြောင်း ပြောကြသည်။ ဦးစိန်အောင်မင်းမှာ သူထွက်၍လည်းမရ။ ဘယ်လိုလုပ်ရ မှန်းမသိအောင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနေသည်။

မယ်ဘွင့်သည် လွမ်းခန်းထွက်၍ ဆိုငိုနေရင်း ဦးနှောက် ခြောက်လောက်အောင် အကြံထုတ်ရသည်။

စိန်ဗေဒါကြီး၏ ဖျောညွန့်ကို သွားသတိရလိုက်သည်။

အချိန်မှားနေခြင်းကြောင့် ဇာတ်ထဲ၌မပါသော အခန်းကို မယ်ဘွင့်က ကောက်ထွင်လိုက်သည်။ မယ်ဘွင့်သည် သေရမည့် အခန်း ၌ မသေသေးဘဲ အချိန်ကိုက်အောင် ရွာတစ်ခေါက်ပြန်လိုက်သည်။ ရွာ၌ ကျန်ရစ်နေသော သားကလေးကို ရှင်ပြန်ပြုလိုက်သည်။

“စာပုလွေ ရင်မှာပိုက်ပါလို့ ..... ကျောင်းတော်ကိုလည်း .... လိုက်မယ်ပြင်”

သေရမည့်ဆဲဆဲ၌ သားကလေးကို ပျော်ပျော်ကြီး ရှင်ပြုပေး

သည်။ ဗျောညွန့်တစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီးကဲ့သို့ ကလိုက်ဆိုလိုက်ဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဟန် .....

သားနှင့် ခွဲကြရတော့မည်မို့ ရှင်လောင်းမောင်၊ သားကလေး မသိအောင် လွမ်းလိုက်၊ ဆွေးလိုက်ပုံဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဟန် .....

ပျော်သလို၊ ရွှင်သလို၊ ငိုမလို မူရာတွေ စုံလင်အောင် ရောဖက် လျက် ဇာတ်စင်ပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း အချိန်ကုန်အောင် မီးကုန် ယမ်းကုန်ကြလေသည်။ ပရိသတ်ကို သူ့ပညာဖြင့် ထိန်းထားသည်။ ဇာတ်မအိုင်အောင် ပျော်၍ပြလိုက်၊ လွမ်း၍ပြလိုက် ....

ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်၌ မိုးထိန်ထိန်ကြီးလင်းနေသည်ကိုပင် မသိ၊ ဇာတ်ရုံတွင်းရှိ ပရိသတ်ကြီးသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြဘဲ ရုံထဲ၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြဘိသကဲ့သို့ တစ်ရုံလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြသည်။

ပွဲသိမ်းသောအခါ မင်းသမီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေကာ လက်ခြေမမြှောက်နိုင်အောင် ဖတ်ဖတ်မောလျက်ရှိသည်။ ဦးစိန်အောင် မင်းသည် 'မာလာရီ' ကို လက်ဖျားခါရတော့သည်။ မောဟိုက်နေသော မာလာရီ၏ ကျောက်ကို သပ်လျက် ဖျောင်းဖျ နားချပြောသည်။

“ပြဇာတ်ကို မလိုက်ချင်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းလို မင်းသမီးမျိုး ရှာမှ ရှားပါကွယ်။ ဇာတ်ထဲမှာ ကစမ်းပါ။ မင်းလို မင်းသမီးမျိုး ဇာတ် သဘင်မှာ ရှိသင့်ပါတယ်ကွယ်”

ဗိုလ်အောင်သိန်းသည် သူ့မယားကို ဇာတ်ထဲခေါ်ပြီး နှိပ် စက်ရမလားဟု စိတ်နာစွာဖြင့် တစ်ညတည်း ကစေကာ နောက်ည အတွက် ကခွင့်မပြုပေ။ ဗိုလ်အောင်သိန်းကို ဦးစိန်အောင်မင်းက ကျေနပ် အောင် တောင်းပန်မရသောကြောင့် နောက်ညများတွင် မင်းသမီးအသစ် ရှာငှားကရသည်။ ။

[၆]

မာလာရီသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုမြဟန်ကို လည်ပင်းရှည်အောင် စောင့်
မျှော်နေရသည်။ တစ်ညနေတွင် အိမ်သို့ ကိုမြဟန် ပြုံးစိစိ ရောက်လာ
သည်။ မာလာရီကလည်း ဆီးမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမြဟန်”

“ဒီမိန်းကလေးကော .... လို့ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံထုတ်ပြ
တော့ ဒါလေးဆို တော်သားပဲဗျာဆိုပြီး ဓာတ်ပုံနဲ့ လျှောက်လွှာယူထား
လိုက်တယ်ခင်ဗျာ”

ကိုမြဟန်က ပြောပြီးရယ်မောနေသည်။ မာလာရီက စိတ်
မလုံဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“ရွေးတဲ့နေ့ကျရင် ကျွန်မမှန်း သိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ
မလဲ ကိုမြဟန်ရယ်....”

မင်းသမီးရွေးသည့်နေ့သို့ မရောက်မီစပ်ကြား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
မာလာရီ ရင်ခုန်နေသည်။ လျှောက်လွှာ လက်ခံထားသော မင်းသမီး
လောင်းများ ခုနစ်ရက်ကြိုတင်၍ ရုံကသီချင်းပေးသည်ကိုလည်း သွား
မယူရဲပေ။

ကာဠေးရုံ၌ မင်းသမီးသစ်များ ရွေးချယ်သည့်နေ့၌ အိမ်မှ

မထွက်ခင် မိခင်ကြီးကို ထိုင်ဦးချလျက် မိခင်၏ မေတ္တာရေကို အာရုံ ခံသွားသည်။ ရုံမရောက်မချင်း ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အခေါက်ခေါက် ရွတ်သွားသည်။ ဇာတ်မင်းသမီးဖြစ်မှန်း သိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့် စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

ပြဇာတ်မင်းသမီး အရွေးခံမည့် မင်းသမီးများမှာ ၃၀ ခန့်ရှိ သည်။ မာလာရီကို မြင်မြင်ချင်း ရုံပိုင်က ဇာတ်မင်းသမီးပဲဆိုကာ ကန့် ကွက်သည်။

“အကဲဖြတ်လူကြီးတွေက ရွေးချင်ရွေးပေါ့။ မရွေးလည်း ဆွဲချ ပေါ့ဗျာ”

ကိုမြဟန်သည် ရုံပိုင်ကို ဇွတ်ဝင်ပြောလျက် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။

အကဲဖြတ်အဖွဲ့က ဇာတ်မင်းသမီးမှန်း သိသွားကာ ခွင့်မပြုချင် ကြပေ။

အကဲဖြတ်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော ဒါရိုက်တာ ဦးသုခက “တော် တဲ့လူ သင့်တဲ့လူကို အသုံးချနိုင်ဖို့ ရွေးတဲ့ပွဲဖြစ်တယ်။ အသုံးချနိုင် မချနိုင် လက်ခံပြီး ကြည့်ကြပါဦး” ပြောမှ မာလာရီသည် ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့် ရသွား သည်။

ကန့်လန့်ကာနောက်၌ မာလာရီသည် အသက်ရှူမှားကာ တုန်နေသည်။ မင်းသမီးလောင်းများ ကားလိပ်ရှေ့သို့ထွက်၍ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အရွေးခံကြသည်။

ရုံ၌ သီချင်းလာမယူရဲ၍ ကားလိပ်ရှေ့ထွက်လျှင် ဘာသီချင်း ဆိုရမည်မှန်းမသိ။ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလျက် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေသည်။

မင်းသမီးတစ်ယောက်ထွက်သွား၍ လက်ခုပ်သံများ ကြား လိုက်ရလျှင် မာလာရီသည် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ ရင်ထဲ၌

တဒိန်းဒိန်းဆောင့်လျက် ရှိသည်။

မေရှင်ဆိုသော ချစ်ရေစင် သီချင်းကို ထွက်ဆိုပြရန် တွေးတောစဉ်းစားထားလိုက်သည်။

မာလာရီအလှည့်မရောက်ခင် မာလာရီရှေ့က 'မြင့်မြင့်ဌေး' ထွက်သွားသည်။ မြင့်မြင့်ဌေးသည် ကောက်ခါငင်ကာ ချစ်ရေစင် သီချင်းကို ဆိုလိုက်သည်။

ဇာတ်ရုံတစ်ရုံလုံး ချာချာလည်သွားကာ မာလာရီခေါင်းထဲ တွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူဆိုရန် စိတ်ကူးစဉ်းစားထားသော 'ချစ်ရေစင်' သီချင်းကလေးကိုမှ ကောက်ဆိုနေသဖြင့် ရင်ဟာသွားသည်မှာ ပြောစရာမရှိ။

ရင်ဟာရုံမက နှလုံးသားပါ ပန်းလျှာနွမ်းနယ်သွားချေသည်။

မြင့်မြင့်ဌေးအပြီး မာလာရီအလှည့်ရောက်လာသည်။ ခေါင်းနားပန်းကြီးစွာဖြင့် ကားလိပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် ဘယ်သီချင်းဆိုရန် အကြံမထွက်သဖြင့် ဇာတ်ခုံအောက်က စိန်ဝေလျှံကို 'ချစ်ရေစင်' တီးပေးပါဟု ပြောလိုက်သည်။

“အဆောင်တော်ကူးကာ .... ဆွတ်ခူးလို့သာ သခင်ရယ် ... တစ်ပွင့်တည်းပန်းကို လှမ်းနိုင်ပေမယ့် .....”

ချစ်ရေစင်သီချင်းကို အသံမတုန်စေရအောင် ထိန်းပြီး ဆိုပြသည်။ သီချင်းဆုံးလျှင် ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီး 'ခင်အုန်းမြင့်' ထွက်လာကာ မေးခွန်းမေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ညီမလေး .... ပညာသင်တဲ့အရွယ်မှာ အချစ်ဝင်ရင် ခက်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မရယ် .... တိုင်းပြည်နဲ့စစ်၊ သစ်ပင်နဲ့ အမြစ်၊ လူနဲ့အချစ်ဟာ မကင်းနိုင်ကြပါဘူး။ တိုင်းပြည်မှန်ရင် စစ်ဖြစ်ဖူးတာ

ပါပဲ။ သစ်ပင်မှန်ရင် အမြစ်ရှိတာပါပဲ။ လူမှန်ရင် အချစ်ရှိတာပါပဲ။
ညီမလေးတော့ ပညာမတတ်ခင် အချစ်ကို လက်မခံပါဘူး”

မာလာရီက စိကာပတ်ကုံးပြောလိုက်သောအခါ ဇာတ်ခုံ
အောက်မှ အကဲဖြတ်ပရိသတ်ကြီးက လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း
ဖြင့် သြဘာပေးကြသည်။

မင်းသမီးလောင်းများရွေးအပြီး၌ အကဲဖြတ်လူကြီးများသည်
မြင့်မြင့်ဌေးကို ၁၂ မဲပေးသည်။ မာလာရီကို ဇာတ်မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့၍
၁၁ မဲပေးသည်။

နောက်တစ်နေ့သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် ‘ပွင့်သစ်စ ပန်းနှစ်
ပွင့်’ ဟု ရွေးချယ်ပွဲမှ ရုပ်ပုံများပါလာသည်။ မာလာရီသည် သတင်း
စာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မြင့်ဌေးပုံကြီးမှာ ထင်းနေသည်။ သူ့ပုံ
မှာ ခပ်သေးသေး ထောင့်ကြားထဲ၌ ကပ်နေသည်။

သတင်းစာမျက်နှာဖုံးစာရွက်ကိုကြည့်လျက် မျက်ရည်လည်
လည်ဖြင့် သတင်းစာယူလာပြသော ဂီတာစောကြည်ကို ဝမ်းနည်း
ပန်းနည်း ပြောလိုက်သည်။

“ဇာတ်သဘင်ပညာကို အထင်သေးလိုက်ကြတာ ကိုစော
ကြည်ရယ် .... ဇာတ်မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့လို့ အမှတ်လျော့သတဲ့၊ ဇာတ်ထဲပဲ
ပြန်ကတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ဂီတာကိုစောကြည်က နှစ်သိမ့်စကား ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ့်အထုပ်ကြီးကို သူတို့ဖြည့်ကြပါစေဦးဗျာ။ ဒီအထုပ်ကြီး
ကို ဘယ်နေရာမှာပဲ ချထားချထား တစ်နေ့ ဖြည့်ပြတဲ့အခါကျတော့
အထုပ်ထဲ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ပေါ်လာမှာပေါ့”

ပြဇာတ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မာလာရီသည် ဒါရိုက်တာဦးသုခ၏
‘ဪ ... မိန်းမ’ ပြဇာတ်တွင် မိန်းမလည်အခန်းမှ ပါဝင်ကရသည်။